

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

second
comes
war

promised in blood book two

LILITH VINCENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İKİNCİ SAVAŞ GELİYOR

KANLA VAAT EDİLMİŞ, 2

LILITH VINCENT

İÇİNDEKİLER

Tanıtım

Yazısı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Sonsöz

Bonus Bölüm

Yazar Hakkında

Önce kanadım. Sonra savaştım. Şimdi de savaş.

Kader bana sırtını döndü, beni çiğnedi ve tükürdü. Ciğerlerim yanana ve gün ışığı kan kırmızısına dönene kadar cehennemin derinliklerine sürüklendim.

Ama hala nefes alıyorum.

Kader onlara da döndü. Bu şehri yöneten ve beni yönetmeye cüret eden şeytan prensler. Onların kas gücüne ya da vahşetine sahip olmayabilirim ama nihai güce sahibim.

Kalpleri.

Her şeye sahip olabilecekken neden paramparça ruhların parçalarına razı olayım? Ben Coldlake'in Prensesiyim ve savaş ilan edilip savaş hatları çekildiğinde bu şehir yanacak.

Bu şehir bizim olacak.

Yazarın notu: Second Comes War, Promised in Blood serisinin ikinci kitabıdır ve bir uçurumla biter. Bu kitaplar karanlık temalar, şiddet ve acımasızca sahiplenici erkeklerle bir Neden Seç romantizmi içerir. Hikaye karanlık, kirli ve lezzetlidir, bu yüzden lütfen kendi takdirinize göre okuyun.

SECOND COMES WAR (PROMISED IN BLOOD, 2) by LILITH VINCENT

Telif Hakkı © 2021 Lilith Vincent

| Tüm Hakları Saklıdır |

Kapak tasarımı Untold

Designs'a aittir
Fox Proof Editing tarafından düzenlendi

Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştiriler için kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Yazarın çalışmalarına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, yerler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişiler arasındaki benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Vellum ile oluşturuldu

Chiara

“**D**benimle ilgilen, bebeğim.”

Annemin yüzü netleşiyor. Onun gülümseyen, güzel yüzü.

"Anne!" Mutluluk içimde patlıyor. Bir çocuğun mutluluğu ve ona doğru uzanan ellerime baktığımda bir çocuk olduğumu görüyorum. Tombul parmakları ve eklemlerinde gamzeleri olan küçük bir kız.

Annem beni kucağına aldı ve kollarında döndürdü. Beni ayağa kaldırdığında dans etmeye başlıyor. İki parçalı yün takımlarından birini giymiş ve yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarmış. Eski pikapta bir plak dönüyor ve havada kederli bir melodi dolaşıyor.

"Hadi, bebeğim. Dans et benimle."

Önünde olduğum yere çakılıp kalmışım, kocaman açılmış gözlerle ona bakıyorum. "Ben... nasıl olduğunu bilmiyorum."

Müzikal bir kahkaha atıyor. "Ama herkes nasıl dans edileceğini bilir. Sadece ayaklarını hareket ettir, bebeğim. Bir o yana bir bu yana, böyle." Çoraplı ayaklarıyla halıya basıyor. Parmakları avuç içlerimi gıdıklıyor, beni denemeye teşvik ediyor.

"Ben...yapamam. Öldüğümde nasıl olduğunu unutmuş olmalıyım."

Annemin yüzündeki gülümseme kaybolur. Ayakları halının üzerinde sürükleniyor ve duruyor. Yanaklarımı okşuyor ama sanki biri burnumu sıkıyormuş gibi hissediyorum. Sertçe.

"Canımı yakıyorsun."

"Bebeğim. Uyan artık."

"Uyandım."

"Uyanmalısın," diye fısıldıyor.

Annemin gözlerinin içine bakıyorum, kaybolur diye gözümü kırpmaya korkuyorum. Eğer onu terk edersem, uzun, çok uzun bir süre onu bir daha göremeyeceğim. Boğazımda bir hıçkırık yükseliyor. "Ama ben gitmek istemiyorum. Burada seninle kalmak istiyorum."

Gözleri çaresizlikle dolu ama beni itiyor. "Yapmalısın bebeğim. Yapmak zorundasın." Kalbim kasılıyor, ciğerlerim spazm geçiriyor ve her şey geri geliyor. Her nefret dolu parçası. Hayat.

Hüzün.

Acı.

"Anne, hayır. Gitmek istemiyorum. *Lütfen*."

Biri çırpınan ellerimi yakalıyor. Bir araba motoru kükrüyor.

"Kendine geliyor." Büyük bir el yanağıma hafifçe vuruyor. "*Bambina*, benim için gözlerini aç."

Derin bir ses, zengin aksanlı. Bazen sert, bazen rahatlatıcı ama her zaman emredici.

Cassius Ferragamo.

"O yapmadı. Siktir. *Siktir*." Zehirle sıkıca sarılmış bir ses. Her kimse elinin topuğuyla direksiyona vurmuş gibi sessiz bir gümbürtü duyulur.

Lorenzo Scava.

"Onun yapmamış olması önemli değil. Önemli olan seçme şansının olması." İstedliğini elde etmek için bir silah gibi kullanabileceği kurnaz, yoğun bir ses.

Vinicius Angeli.

Lorenzo, "Belediye başkanı onun boğazını kestiğinde rahatlayacağız," diye hırlıyor.

Ama dördüncü bir ses yok muydu? Kibirli, otokratik, hem büyüleyici hem de aşağılık bir ses.

Salvatore silahı kaldırıyor. Keskin bir çatırtı ve ardından bir koçbaşı kuvvetiyle karnıma çarpan bir mermi.

Sırt üstü yatıyorum ve başımı kaldırıp göbeğime bakıyorum. Gelinliğimin önü kan ve yırtık kumaştan oluşan şok edici bir karmaşa içinde. Soğuktan başka bir şey hissetmiyorum ve bu kötüye işaret, değil mi? Bu en kötü işaret.

"Ölüyor muyum?" Fısıldıyorum.

Cassius arka koltukta başımda dikiliyor, kalın kaşları birbirine yapışmış ve kahverengi gözleri fırtınalı. Gelinliğimin yakasını kavırıyor ve yırtarak açıyor. Straplez gelinliğim tam ortadan yırtılıyor ve beyaz dantel sütyen içindeki göğüslerim ortaya çıkıyor. Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıp yırtık etin görüntüsüne hazırlandım.

Sonra gözlerimi açtım ve hasara baktım.

Şaşkınlıkla karnımın pürüzsüz derisine dokunuyorum. Kızarmış ve benekli ama kurşun yarası yok ve kan da bana ait gibi görünmüyor... Benim mi?

"Yazık oldu. Güzel bir elbiseydi," diyor Cassis, baş ve işaret parmağıyla giysinin bedenini yoklayarak. Kalın bir elbise. Kumaştan daha fazlasıyla güçlendirilmiş. "Bağırsaklarına yumruk yemiş gibi hissediyor olmalısın, *bambina*. Endişelenme. Bu kan sentetik."

Kurşun geçirmez bir korse. Sahte kan. Sahte bir düğün. Ama çok gerçek bir kurşun.

"Salvatore'un beni öldürmeye çalışabileceğini tahmin etmiştin," diyorum oturmaya çabalayarak.

Buraya nasıl geldim ki?

Çiğerlerim yanıyor. Midem yanıyor. Cassius eski arkadaşının adını söylememi yasakladı ama umurumda değil. Cevaplara ihtiyacım var.

Vinicius yolcu koltuğunda arkasını döndü. Nefes kesici yakışıklılığındaki yüzü sempatiyle buruşuyor ve uzanıp yanağıma dokunuyor. "Eğer ona itaat etmezsen babanın seni öldürmek isteyeceğinden şüpheleniyorduk. Özür dilerim, kedicik."

Yüzme havuzuna düşen tek çocuğu olan bana sırtını dönen babamın tiksintisini gözümün önüne getirdiğimde sıcak gözyaşları boğazıma doluyor. Salvatore'nin silahı bana doğrulturken yüzünde beliren küçümseme ifadesi zihnimde canlanıyor. Acımasız olabileceğini biliyordum ama ona gerçekten değer verdiğim zamanlar olmuştu ve onun da bana değer verdiğini düşünüyordum.

Ne kadar acımasız bir hayat bu. Bir an sizi öpen ve size sonsuza kadar söz veren kişi, bir sonraki an size kurşun sıkıyor. O benim ilk öpücüğümdü. Bana dokunan ilk kişi. Kalbimi alan ve onu kötü, hak etmeyen ellerinde kucaklayan ilk adam.

Karnımdaki acımasız darbe yarasına bakıyorum. Ve beni çaresizlikle parçalayan ilk adama.

Gelinliğimin parçaları etrafımdaki deri koltuğun üzerine düşüyor. Dikiz aynasında Lorenzo'nun buzul mavisini gözleriyle karşılaşıyorum, neredeyse renksiz ve bir bıçağın bilenmiş kenarı kadar sinir bozucu.

"Arkada bir kapüşonlu var," diyor ve dikkatini yola çeviriyor. Arabayı sürerken dövme parmakları direksiyonu kavırıyor.

Cassius arka koltuğa uzandı ve büyük boy siyah bir sweatshirt aldı. En azından bana büyük geldi. Bu giysi Lorenzo'nun kaslı omuzlarına tam otururdu ama ben onu bir elbise gibi vücuduma çekerken içinde yüzüyorum.

Onun gibi kokuyor. Lorenzo. Silah zoruyla bedenimi istila ettiği gibi kafamı da istila eden zengin, baskın erkeksi kokusu. Siyah kumaşa bakıyorum, onun sıcaklığının Lorenzo'nun sıcaklığı olduğunu hissediyorum. Adamın acımasız, öngörülemeyen zalimliği ve bana taktığı alaycı evcil hayvan ismi gibi hissettirmeyi başarması beni her zamanki gibi çelişkiye düşürüyor.

Prenses.

Ellerimi yüzüme sürüyorum. Coldlake'in prensesi olmak beni bu belaya bulaştırdı. Naif. Korunaklı. Kendi evimde neler olup bittiğinden habersizdim. Babamın belediye başkanı olarak aldığı maaşla değil, suçlularla yapılan yolsuz anlaşmalarla ödenen devasa, pahalı ev.

Üçü de şu anda arabada benimle birlikte. Hepsiyle seks yaptım ve tenlerini tenimde, ağızlarını dudaklarımda, boğazımda, amımda hissetmenin her korkunç, lezzetli saniyesini sevdim.

Annemi soğukkanlılıkla öldüren adamdan intikam almama yardım ettiler ve ben ne yaptım?

I.

Boktan.

Bu.

Yukarı.

İnliyorum ve kapüşonumun kollarını yüzüme bastırıyorum. Düşüncelerim yıldırım hızıyla ilerlerken başım patlayacakmış gibi hissediyorum. Babamla yüzleşmeye hazır olduğumu sanıyordum ama ondan asıl istediğimin ölümü olmadığını anlamamışım.

İkisinin de yirmi yaşında ve birbirlerine derinden aşık oldukları zamanlardan kalma düğün fotoğraflarını gördüm. Yıllar boyunca annem kampanya mitinglerinde sahnede konuşmalar yaparken babamın yüzündeki hayranlığı gördüm. Son yıllarda onu ilk evlendiklerinde olduğu kadar çok seviyordu. Ya da ben öyle sanıyordum.

Onun üzüntüsünü

istedim. Acısını

istedim.

Beni bu dünyaya getiren adamın, beni en yüksek teklifi verene satmaya çalışmasına rağmen hâlâ biraz insanlığı kaldığını görmek istedim.

Güçlü bir el uzanıp benimkini kavırıyor ve duygularla sertleşmiş bir ses, "Yavrum, her şey yoluna girecek," diyor.

Gözlerimi açıyorum ve Vinicius'un altın sarısı bakışlarında içten bir

samimiyet görüyorum. "Bunu bilmiyorsun."

Coldlake Belediye Başkanı'nı öldürmeye çalıştım.

Ben ölü bir kadını.

"*Bambina*, buraya gel." Cassius beni kollarına çekmeye çalışıyor ama avucumu göğsüne dayayıp ona direniyorum.

"Dur. Anlamıyorum." Hepsi ölümle burun buruna gelmemi anlayışla karşılıyor. Geçen yıl bana karşı gösterdikleri öfkeli, saplantılı aşırı korumacılığa ne oldu? Sadece bir Geak ile arabada oturmak bile hepsini çılgınca bir araba kovalamacasına itmeye yetti ve bu kovalamaca çocuğun dövülerek öldürülmesiyle son buldu.

Salvatore az önce beni *vurdu*. Onun kanı için bağılıyor olmaları gerekirdi ama biz sakın bir şekilde şehirde ilerliyoruz. Şimdi bu adamlar için bir hiç miyim?

İyi. Bu benim için kesinlikle sorun değil çünkü babam ölmediğimi öğrendiğinde olmak istediğim son yer Coldlake. Kapının koluna uzandım. "Kenara çek ve inmeme izin ver."

Lorenzo kısa, mizahsız bir kahkaha atar ve sürmeye devam eder.

"*Bırakın* beni dedim."

"Peki sen nereye gideceksin?" Vinicius bana meydan okuyor. "Şu anda belediye başkanı senin öldüğünü düşünüyor ve bu şekilde kalman gerekiyor."

Sol elimde parlayan pırlantaya bakıyorum. Delicesine pahalı nişan yüzüğüm hâlâ duruyor. Şehri terk edeceğim, ya da daha iyisi, ülkeyi terk edeceğim. En başta yapmak istediğim şey buydu.

"Coldlake dışında herhangi bir yer."

"Ah, prenses," diyor Lorenzo, "Artık bizi istemiyor musun?"

Tutsak edenlerle sevenler arasındaki çizgi son zamanlarda bulanıklaştı, ama beni tutsak etse de etmese de hiçbir erkek cinayet girişimimi görmezden gelip bana dokunmaya çalışmayacak.

"Salvatore beni vurdu ve hepiniz önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorsunuz."

Lorenzo önündeki yolu küçümsüyor. "Önemli bir şey değil mi? Oh, prenses, ne kadar yanılıyorsun. Salvatore Fiore ile bitmemiş bir işimiz var."

"Bitmemiş bir sürü iş var," diye yineliyor Cassius, gözleri karanlık bir niyetle

kısılmış. Ön koltukta oturan Vinicius parmaklarını çıtlatıyor.

Üçünün Salvatore'yi öldüresiye dövdüğü canlı bir görüntü canlanıyor zihnimde.

Lorenzo arabanın direksiyonunu çeviriyor. Bir ara sokağa giriyoruz ve Lorenzo frene basıyor. Burası şehrin yıkık dökük bir bölgesi, Griffin'in beni Geak lideri Jax'e teslim etmeye çalışırken götürdüğü bölgeye hiç benzemiyor. Sokaklar o kadar umursamaz ki burada birini öldüresiye dövseniz bile kimse dönüp bakmaz.

Yanımdaki yolcu kapısı açıldı. Güneş ışığı o kadar parlak ki dışarıda duran kişinin yüzünü seçemiyorum. Güçlü omuzlara oturan beyaz bir gömlek görüyorum. Güneşte parlayan açık kahverengi saçlar. Kazanan bir gülümseme ve düzgün, beyaz dişler.

Gözlerimi birkaç kez kırıştıyorum ve o netleşiyor.

Salvatore.

Söz verdiğim adam.

Az önce beni öldürmeye çalışan adam.

Koşu bandının üzerine çıktı ve yanımdaki arka koltuğa geçti. Nemli gömleği göğsüne yapışmıştı. Saçlarında havuz suyundan damlacıklar var. Bronzlaşmış yüz hatları parlıyor, bana saklamadığı bir sevgi ve şefkatle bakıyor.

"Seni özledim bebeğim," diye nefes alıyor.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve ağzını benimkinin üzerine eğiyor. Bana verdiği ilk öpücük ve ondan sonraki her öpücük gibi hissettiriyor.

Ezici.

Yıkıcı.

Cennetin tatlılığı ve cehennemin yakıcı ateşi.

Lorenzo'nun hırıltısı şokumu yarıp geçiyor. "Onu sonra öp, Salvatore. Gitmemiz gerek."

Salvatore arkasını dönüp kapıyı çarpıyor ve ben bir tarafta onun, diğer tarafta Cassius'un arasında sıkışıp kalıyorum.

"Kahretsin, ben de sizi özledim çocuklar." Salvatore diğerlerine sırtarak ve parmaklarını ıslak saçlarında gezdirerek söylüyor. Vinicius yumruğuyla geri uzanıyor ve Salvatore kendi yumruğuyla ona vuruyor. Cassius kardeşçe bir şefkatle onun omzunu kavlıyor.

Böyle bir şey olamaz ama yine de Lorenzo sokağa geri çekildi ve ne Vinicius ne de Cassius ellerini Salvatore'nin boynuna dolamaya çalışıyor.

Ne oluyor *be*?

"Buraya gel. Konuşmamız gereken şeyler var." Salvatore beni kollarına çekiyor ve tekrar öpmeye çalışıyor. Son anda aklımı başıma toplayıp yüzümü başka yöne çeviriyorum.

Salvatore'un gözleri kısıldı ve homurdandı, "Sana bunu bir daha asla yapmamamı söylemiştim."

Yaklaşık bir yıl önce evime geldi, babam ve benimle akşam yemeğine oturdu, sırttı ve gözleriyle beni yuttu. Şaşkındım ve korkuyordum, ama yemekten sonra beni koridorda köşeye sıkıştırdığında ona hazırdım, vermek istediğimden fazlasını almaya çalıştığında yüzümü başka tarafa çevirdim.

Bu beni son reddedişin. Bir dahaki sefere, seni zorlayacağım.

"Ve? Beni yapacak mısın?" Ona meydan okuyorum.

Salvatore'un çenesi geriliyor ve elleri bileklerimi kavlıyor.

Cassius, Salvatore'a uyarıcı bir bakış atar ve başını hafifçe sallar.

Uyarı bakışı mı? Üçüne ihanet edip beni öldürmeye çalıştığı için suratına bir yumruk değil mi?

Arabadaki adamlara ters ters baktım. "Hepinize haberlerim var. Neler olduğunu anlayana kadar kimse beni öpmeyecek. Hatta o zaman bile." Salvatore yüzümü avuçlarının arasına alıp o nefes kesici gülümsemesini bir kez daha sırtırken hemen ekliyorum.

"Bebeğim, kendine bir bak. Harikasın."

Muhteşem hissetmiyorum. Kalbim Lorenzo'nun kapüşonunun altında hızla atıyor ve soğuk terler döküyorum.

"Sende gördüğüm şeyi hepsinin göreceğini biliyordum," diyor Salvatore, "ama bu plan bir bekleme kabusu oldu."

Arabanın etrafına bakıyorum. Lorenzo'nun gözleri önündeki yola dikilmiş ve sırtışı şeytani. Vinicius kollarını başının üzerine uzatıyor ve omuzlarını lüks bir şekilde yuvarlıyor. Diğer tarafımda, Cassius koltuğunda rahatlamış ve kollarını bana dolamış Salvatore'ye bakarken kendi kendine gülümsüyor. Sanki ait olduğum yerdeyim.

Onlarla

birlikte.

Hepsiyle.

"Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?"

Salvatore bana tembelce sırtıyor, her santimiyle tehlikeli bir mafya prensi gibi görünüyor.

"Sanırım artık ona söyleyebiliriz."

Sürücü koltuğunda oturan Lorenzo dişlerini göstererek yola bakıyor. "Partiye hoş geldin prenses. Kemerini bağla."

Salvatore

F *önceki haftalarımız*
"Planlar değişti. Onu istiyoruz."
Hattın diğer ucundaki Cassius'un sesini duyunca keskin bir nefes alıyorum. *Onunla* kimi kastettiğini ve hangi planları değiştirmekten bahsettiğini sormama gerek yok.
Ama bu hiç mantıklı değil. Düğün bir hafta içinde. Her şey çoktan kararlaştırıldı.
Chiara'yla evleneceğim ve istediğimizi elde etmek için belediye başkanını kullanacağız.
Neyin değiştiğini sormak için ağzımı açıyorum ama onun yerine "Geliyorum" diyorum.
"Diğerleri zaten burada," diye cevap veriyor ve telefonu kapatıyor.
İki dakika sonra gri Maserati'mle kumarhaneden ayrılıyor ve Cassius'un gökdelenine giden yedi blokluk yolu sürüyorum.
Asansörün kapıları çatı katına doğru kayarak açıldığında, üçü de orada beni bekliyordu. Cassius beyaz düğmeli bir gömlek giymiş, bir bardak votka ve buzla kaşlarını çatıyor. Vinicius uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atmış kanepede uzanıyor. Tasarım bir takım elbise giymiş ve sarı saçları sanki telaşlı parmaklarını gezdiriyormuş gibi dağınık. Lorenzo kan lekeli bir tişört giymiş ve gözlerinde aç bir ifade var.
Hepimiz birbirimize bakıyoruz.
Sonra sırtıma başladım ve kollarımı açtım. "Sizi sikikler. Çok uzun zaman oldu."
Cassius bana bir bardak votka uzatıyor ve kendi bardağını benimkiyle tokuşturuyor. "*Saluti*. Konuşmamız gerek. Bu eşi benzeri görülmemiş bir durum."
Chiara Romano'nun on yedinci doğum gününden beri aynı odada bulunmamaya dikkat ediyoruz. Belediye başkanının ne casusları olduğunu asla bilemezsiniz. "Ne oldu?"
Cassius elini cebine sokar ve parmağının ucundaki devasa zümrüt kesim pırlanta nişan yüzüğünü çıkarır.
Ağzım açık kaldı. Öne geldim ve ondan aldım. Aynı yüzük. Sözlü gelinim için aldığım dört milyon dolarlık nişan yüzüğü. "Bunu nasıl aldın? Daha birkaç saat önce Chiara'nın parmağına taktım."
Vinicius koltuktan bana sırtıyor. "Evlenme teklif etti. Gelinin bizi istiyor."
Sadece birkaç saat önce Chiara'yı dizlerimin üzerine çöktürmüştüm ve kanunları uyguluyordum.

İtaat etmek yerine

Kolumun altına girdi ve Cassius'a doğru koştu. "Söz dinlemeyen küçük velet," diye mırıldandım.

Vinicius gülüyor. "Ona Fiore'lerin gelinlerinden ne beklediğini söyledin ve o da dinlemedi, öyle mi?"

"Beni hiç dinlemiyor," diye karşılık veriyorum.

Cassius, "Eğer sana karşı koyacak kadar cüretkârsa, dördümüzle nasıl başa çıkacağını merak ediyorum," diye düşünüyor.

Yüzüğü ona geri veriyorum. "Çekici bir fikir. Ama nelerden vazgeçmiş olacağımızın farkında mısın?" "Elbette," diyor Vinicius sessizce.

"On ay önce vazgeçmeye hazırdın," diyor Cassius. "Hâlâ aynı şekilde mi hissediyorsun?"

On ay önce, babası ona çip taktırırken arabamda oturup çığlıklarını dinlediğim gece. Onu kurtarmam için bana döndü ama belediye başkanını kızdırma riskini göze alamazdım.

İlk defa "*Sikeyim bu planı*" diye düşündüm. Onu, planın başarılı olmasını istediğimden daha çok istiyordum. Hâlâ da istiyorum. Sadece diğerlerinin benimle aynı fikirde olacağını beklemiyordum.

Arabamdan Cassius'u aradım ve bana bir planı diğeri için feda edemeyeceğimizi hatırlattı. Bu iki şeyi birbirine uydurmanın bir yolunu bulmaya çalıştım - Chiara'ya istediğimiz gibi sahip olmak ve belediye başkanını parmağımızın altına almak - ama bu imkansızdı.

Lorenzo gözlerini kısmış ve başını yana eğmiş bir şekilde bana bakıyor. "Bu gece onu becerdin mi?"

Başımı salladım. "Ne diyebilirim ki? Ben eski kafalıyım."

Vinicius gülüyor. Düşündüğümüz şey eski moda değil. Dördümüzün kalbinde tek bir kadın var. Bize tamamen güvenen bir kadın. Bir piyon değil.

Bir kraliçe.

"O kadar ıslanıyor ki-"

"Hatırlıyorum," diyor Lorenzo, gözleri ilgiyle parlıyor. "Onu becermediğine sevindim. Ben ilk olacağım."

Cassius başını sallıyor. "Sen mi? Senden çok korkuyor, Scava." Dişlerini gösteriyor. "Çok daha iyi."

Vinicius öne doğru oturur. "Bunu ilginç hale getirmeye ne dersiniz? Bir iddiaya girelim. Onun güvenini kazanan ilk kişi onu yatağa götürecektir."

"Onun güvenini kazandığımızı nasıl anlayacağız?" Cassius sorar.

Vinicius bir an için bunu düşünür. "Senden koruma ya da yardım istiyor ya da sana karşı bir hamle yapıyor."

Lorenzo'nun ihtimallerin kendisine karşı olduğunu söyleyerek itiraz etmesini bekliyorum. Onunla ilgili hiçbir şey bir kadına güven vermiyor.

Lorenzo bunu düşünür, gözleri kısılır. "Eğer yardım isterse... Elbette. Oynarım, ama kazandığımda ve Chiara adımı inlerken taşaklarımı içine soktuğumda üzülmemin."

"Bizim korunaklı, Katolik kız öğrenci bakiremiz yardım için sana mı başvuruyor?" diye cevaplıyor Vinicius. "Eğer kazanmak istiyorsan, ilk fırsatta onun külotunu yırtmamalıydın. Bu benimle Cassius arasında bir yarış olacak."

"Her neyse," diye cevap verir Lorenzo, ama eldiveni indirmiştir ve gözleri parlamaktadır. "Hiç adil değil. Ben oynamıyorum," diyorum ve bardağımı doldurmak için votka şişesine uzanıyorum.

Lorenzo boş bardağını uzatıyor, ben de bir duble dolduruyorum. "Bütün yıl onu kendine

sakladın, pislik. Şimdi Coldlake Prensesi'ni tanıma sırası bizde."

"Bu, onu ilk kimin sikeceğinden daha önemli. O bir seks oyuncacı değil. O bizim..." Cassius

doğru kelimeyi bulmakta zorlanır, ancak basitçe "Bizim" diye bitirir.

Kalbim bu kelimeyle heyecanlı bir şekilde iki kez çarpıyor. *Bizimki*. Bunu gerçekten deneyeceğiz. Acımasız bir dünyada birkaç parıltılı mutluluk parçasını güvence altına almak için çılgın planımız.

"Öyle umuyoruz," diyor Vinicius. "İçimizden birini sevmeyebilir. Ya da herhangi birimizi."

Cassius bana bakarak, "Bunca zaman ona yalan söylediğin için seni asla affetmeyebilir," diyor. "Ona ne söyleyeceğiz?"

"Tek kelime etme. Şimdilik maskaralığa devam et. Götürün onu..." Duraksadım ve sonra gülümsedim. "Düğün günümüzde onu al. Onu mihrapta, tüm Coldlake'in önünde kaçırın. Onu burada tutun ve üçünüzün onunla bağ kurup kuramayacağınıza bakın. Eğer birkaç hafta geçer ve işe yaramazsa, onu senden geri almış gibi yapacağım ve hiçbir şey olmamış gibi asıl plana devam edeceğiz."

Üçünün ne düşündüğünü anlayabiliyorum. Chiara'yı kaçırdıktan sonra onunla bağ kurabilecekler mi?

"Onu en iyi sen tanıyorsun," diyor Vinicius. "Ne düşünüyorsun? Bu işi yürütebilir miyiz?"

Bir yudum votka alıyorum ve boğazımda yandığını hissediyorum. "İyi bir kalbi var. Ama çürük ve kanıyor."

Hepimiz öyleyiz. Bunun işe yaramasının tek nedeni bu. Bir de hepimizin bu küçük güzel sarışından şiddetle etkileniyor olmamız. Hoşuna gitse de gitmese de, hatta kendine itiraf etse de, o da bizim kadar büyülenmiş durumda.

"Bir de şu açıdan düşünün," diye ekliyorum. "İşler hangi yöne giderse gitsin, sonunda biz kazanacağız." Hepsinin yüzünde bu gerçeğin alev alev yandığını görüyorum.

Biz kazanacağız.

Her zaman biz kazanırız.

Gitmek için döndüm. Asansörün kapıları kapanırken arkadaşlarıma sesleniyorum: "Düğün günümde görüşürüz."

Keşke onu götördüklerinde yanlarında olabilseydim ve hepsine nasıl karşı koyacağına kendim şahit olabilseydim.

Oh, bebeğim. Ne düğün gününüz olacak ama.

Tekmeleyin, ısırın, tırmalayın, savaşı, plan yapın, bu adamlar size sahip olduktan sonra onurunuzu korumak için ne yapmanız gerekiyorsa yapın, ancak diğer dürtüyü uzaklaştırmayın. Ben senin amına şaplak atarken ve sen parmaklarımın üzerine boşalırken benim adımları haykırmamı sağlayan o daha karanlık, daha kirli dürtüyü.

Onlara bunu

verin. Buna

ihtiyaçları var.

Senin de öyle.

ÜÇ HAFTA SONRA

"Babasını öldürmek istiyor."

Pencereden bahçeye bakıyorum. Eydeydim ve Cassius'un telefonunu hemen açtım. Merhaba deme zahmetine bile girmedim. "Senden belediye başkanını öldürmeni mi istedi?"

"Hayır," diye cevap verir Cassius, sesi öfkeden deliye dönmek üzereymiş gibi çıkar. "Bu konuda çok açıktı.

Bunu kendisi yapmak istiyor."

Onun için babasını öldürmemi istediği gece ona ne söylediğimi hatırlıyorum.

Bu senin hayatın, Chiara. Bir şeyin değişmesini istiyorsan, kendin düzeltirsin. Büyü artık amına koyayım.

Sertleş. Yapılması gerekeni yap ve bunun için ağlama.

Sanırım ağlaması bitti.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "İşte benim kızım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Daha bugün ilk kez eline silah aldı. Kimseyi öldürmeye hazır değil."

Elinde bir silah olduğu düşüncesi ilgimi çekiyor. "Öyle mi? İyi bir nişancı mı?"

"Korkunç biri değil," diye kabul ediyor Cassius. "Ama sen de ben de biliyoruz ki atış talimi yapmakla gerçek bir şey yapmak aynı şey değil."

"Eğer bunu yaparsa, gerçekten geri dönüşü yok," diye onu uyarıyorum. "Bu plan boka sardı." Kelimenin tam anlamıyla. Chiara umutlarımıza kurşun sıkacak.

"Son on aydır Chiara için bu planı çöpe atmaya hazırdın, bu yüzden aynı fikirde olduğunuzu varsaydık."

"İhtiyacım olmadığından değil-"

Cassius beni kesiyor. "Kendini açıklamak zorunda değilsin. Anladık. Eğer bu planla Chiara arasında bir seçim yapmamız gerekiyorsa, o zaman Chiara'yı seçeriz."

Geçmişlerimiz ve geleceklerimiz arasında bir seçim. "Lorenzo bile mi?"

"O lanet bahsi kazandı," diye homurdanıyor Cassius.

Başımı geriye atıyorum ve keyifle kahkaha atıyorum. "Lorenzo *lanet* Scava mı? Bu hayatımda duyduğum en iyi şey." Hattın diğer ucunda sessizlik olduğunu fark edene kadar gülmeye devam ediyorum. Görünüşe göre Cassius bahsi kaybettiği için biraz kızgın olabilir.

"Pekâlâ. Bunu yapacağız ama önce Chiara'ya hiç sahip olmadığımız bir şeyi vereceğiz."

"İntikam," diye yanıtlar Cassius. "Ona bir silah verip babasının karşısına mı çıkarmak istiyorsun? Ya onu öldürürse?"

Masmavi gökyüzüne bakarak bir an düşünüyorum. "Onun yanında olacağım. Kimse onun saçının teline zarar veremeyecek. Yapacağımız şey şu."

Chiara

Salvatore bana bakıyor, hikâyesini bitirirken ıslak saç tellerini yüzümden geriye doğru okşuyor. Kan ve klor gibi kokuyor. Daha otuz dakika önce, nefret ve zehir dolu yeşil-mavi gözleriyle bana dik dik bakıyordu.

Dudaklarıma dokunuyorum, birinin bana ağızdan ağıza verdiği ve bayılmamam için hırladığı o puslu anları hatırlıyorum.

Öp beni ki hala nefes aldığını bileyim.

Gözlerinin içine bakarken omuzlarını sıkıyorum, yakışıklı yüzündeki sevgi ifadesiyle büyüleniyorum. Başından beri bunun bir parçasıydı. Onu özlediğim haftalar boyunca, bana geri dönmek için zaman kolluyordu.

Beni karnımdan vurup yüzme havuzundan dışarı sürüklediğinde tekrar benim oldu. Babamı öldürüp öldüremeyeceğimi bilmiyordu ama bunun yapabileceğim en zor şey olacağını anlamıştı.

"Yapmaya çalıştım. Ama..."

Salvatore beni daha yakın tutuyor. "Her şey yolunda bebeğim. Kendine iyi bak."

Bebeğim. Bana böyle seslenmesini ne kadar çok istemiştim. Yanağımı omzuna yaslıyorum ve güçlü kollarının beni sardığını hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımla yandıklarını hissediyorum. On sekizinci yaş günümdeki sert sözlerinden sonra Salvatore'dan nefret etmeye çalıştım ama kalbim onun için acıyordu.

"Gerçekten tekrar arkadaş mı oldunuz?" Fısıldıyorum.

"Biz hiç durmadık," diye gürlüyor Cassius yanımda.

On yedinci yaş günümünden sonra yanımda sadece Salvatore vardı. Okul kapısında Salvatore. Söz verdiğim kocam olan Salvatore. Beşimiz bir arada olduğumuz birkaç seferde, diğer üçü aç kurtlar gibi Salvatore'a saldırıp hırladılar.

Ama hepsi rol yapıyordu. Çünkü...?

Her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum ama babamın yüzü birkaç saniyede bir aklıma geliyor. Salvatore'un ıslak gömleğine yumruklarımı sıkıyorum. "Onu öldürmeliydim."

Onu öldürmeliydim, böylece tıpkı annem gibi yüzme havuzunda kan kaybından ölmeme seve seve izin vereceğini bilmek zorunda kalmazdım.

Lorenzo aynada gözlerimle buluşuyor ve bakışları acımasız. "Bu tamamen bir kayıp değil."

Belediye Başkanı

eninde sonunda bize sırtını dönmeni sağlamaya çalışacaktı. Artık biliyorsun. Bizimle olacağına ölmeni tercih ederdi."

Cassius parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor. "Ona ihtiyacın yok, *bambina*. Senin sadece bize ihtiyacın var."

Arabayı sürerken sessizlik bir battaniye gibi çöküyor. Vinicius kalçalarına vuruyor ve sonra radyoyu açıyor. Eski bir şarkı çalıyor. Arabayı sürerken öğleden sonra güneşi camdan içeri giriyor ve gözümü kamaştırıyor.

Vinicius nefesinin altında bir melodi mırıldanıyor ve annemi görüyorum, genç ve güzel, ellerini bana doğru uzatmış, gülümsüyor, müzik eşliğinde dans ediyor, müzikçalarda bir plak dönüyor.

Gözyaşları önce sessizce yüzümden aşağı süzülüyor, sonra titreyerek aldığım bir nefes beni ele veriyor. Lorenzo'nun soluk mavi gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. Vinicius ve Cassius bana bakmak için koltuklarında dönüyorlar.

Ben hıçkırırken Salvatore beni daha sıkı tutuyor. Kederli melodi kalbimi acıyla dolduruyor.

"Kapat şunu. Kapatın lütfen," diye bağıriyorum. Ya beni duymuyorlar ya da neden bahsettiğimi bilmiyorlar.

"Radyo," diye tersledi Salvatore, sonunda anlamıştı.

Biri bir düğmeye basıyor ve müzik kesiliyor ama gözyaşlarım durmuyor. Annem için ağlamama izin vermiyordum çünkü ağlamak zayıflıktır ve kendime kederime teslim olursam bu yılı atlatamayacağımı söyledim.

Ona teslim oluyorum. Keder. Acıya. Etrafımı saran ve beni koruyan bu dört adam sayesinde nefes almak için birkaç saniyem oluyor. Salvatore beni göğsüne bastırıyor ve ben de gözyaşlarımla gömleğini ıslatıyorum.

Özür dilerim anne.

Araba yavaşlıyor. Alçaldığımızı ve etrafımdaki dünyanın karardığını hissediyorum. Durduğumuzda Salvatore beni kollarına alıyor ve benimle birlikte arabadan iniyor. Nerede olduğumuza bakmıyorum. Enerjimi toplayamıyorum ama muhtemelen tahmin edebiliyorum.

Kendimi üst kata çıkarılmış ve bir yatağa yatırılmış hissediyorum. İki kolumla bir yastığı kavriyorum. Neden bunu yapabileceğimi düşündüm ki? Bu dört adam kız kardeşlerini öldüren adamı öldürmekte tereddüt etmezdi, ama annemin intikamını almak için aynı şans verildiğinde kağıt gibi buruştum.

Salvatore benimle birlikte yatağa giriyor ve sırtımı geniş göğsüne yaslıyor. Yakıcı sıcaklığı beni sarıyor ama titrememi durduramıyorum. Dudakları enseme geziniyor. "Ben buradayım. Yanındayım."

"Öldüm mü ben?" diye sordum.

"Resmi olarak, evet. Nasıl hissediyorsun, bebeğim?"

Salvatore'un kollarında ona bakana kadar dönüyorum. Yakışıklı yüzü bana yakın, onu ilk gördüğüm andaki gibi nefes kesici.

"Ama sen kimsin? Tüm bunların neden olduğunu anlamıyorum."

"Ben her zaman olduğum adamım," diyor ve boğazıma bir öpücük konduruyor. "Senin."

Geçen yıl dördünü bir arada gördüğüm tüm o zamanlarda birbirlerinden nefret ediyor gibiydiler. Salvatore beni çeşmeye götürdüğünde Maxim Otel'in dışında birbirlerine hırılıyorlardı. Bana tecavüz edip öldürmeye çalışan Geak'i dövüyorlardı. O geceyi hatırladıkça kalbim göğsümde yerinden çıkacak gibi oluyor.

Dördü birden beni koruyordu. Her

zaman dördü oldu.

"Nişanlandığımız gece size babamın sizi diğerlerinden ayırarak kazandığını söyledim ama dördünüz de buna inanmasını istediniz."

Salvatore saçlarımı geriye doğru okşuyor, sanki beni görmeye aç kalmış gibi yüzüme bakıyor.
"Bu doğru."

Parmaklarım çenesini okşuyor, alt dudağının üzerinde geziniyor. "Ve sen de buna inanmasını istedin, böylece...?"

O derin mavi-yeşil gözleriyle beni izliyor, hiçbir şey söylemiyor. Burada benden daha büyük ve daha önemli bir şey var. Benim yüzümden elde edebilecekleri ama benim için vazgeçtikleri bir şey mi?

Salvatore'un dudakları kapalı kalıyor.

Konu sır saklamak olduğunda bu adamlar banka kasası gibidir.

"Diğer üçüyle birlikteyken hep bir şeylerin eksik olduğunu hissederdim."

Salvatore'un dudaklarına bir gülümseme yayılıyor ve başını benimkine yaklaştırıyor ama beni öpmüyor. "Beni mi? Beni özledin mi bebeğim?"

"Seni özlediler. Birbirinizden nefret ettiğinizi düşünmemi sağlayarak iyi bir iş çıkardılar ama akıllarında hep sen vardın. Her zaman kayıp biri vardı."

Salvatore inliyor. "Hepimizin birlikte olmasını ne kadar istediğimi anlatamam. Bunu o kadar çok arzuladım ki. Ama şimdi birlikteyiz. Hepimiz birlikteyiz, bebeğim."

Beni göğsüne bastırıyor ve yakıcı bir öpücükle ağzını benimkinin üzerine eğiyor. İnliyorum ve parmaklarımı saçlarından geçirip göğüslerimi göğsüne bastırıyorum.

Dokun bana.

Vücudunu tanımamı sağla.

Diğerlerinin zaten sahip olduğu şeyi ver.

Uzaklaşıyorum ve parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Hepsiyle seks yaptım. Bunun farkında mısın?"

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Cassius'a yenik düşebileceğini düşünmüştüm. Belki Vinicius'a. Ama hepsine sahip olmalıydın, bebeğim."

Yüzümün alev aldığını hissediyorum. İğrenmiyor ama bana açgözlü mü diyor? Belediye başkanının kızı olarak itibarım konusunda her zaman dikkatli olmak zorundaydım. Eğer bir oğlanı öptüğüm ailemin kulağına giderse, yapmam gereken bazı açıklamalar olurdu.

Şimdi söz verdiğim kocam onun üç arkadaşıyla da seks yaptığımı biliyor ve şeytan gibi sırtıyor.

"Duyduğuma göre," diyor yavaşça, gülümsemeye karşı koyarak, "bekaretini kaybettiğin gün büyük bir olay olmuş."

Bekaretimi kaybettiğim gün kaçırıldım ve silah zoruyla seks yaptım, ardından iki erkekle aynı anda seks yaptım ve üçüncü bir erkek beni izledi.

"Peki o sırada başka bir adamla nişanlı değil miydiniz?"

Yüzümü ellerimle kapatıyorum ve inliyorum. "Benimle dalga geçme."

"Ah, Chiara," diyor, sesi alaycı bir sitemle dolu. "Ben yokken ne kadar sürtükçe vakit geçirmişsin."

"O kelimeyi söyleme. Babam bana öyle derdi."

Salvatore ellerimi yakalıyor ve yüzümden uzaklaştırıyor. "Hayır, bebeğim, hayır. Öyle demek istemedim. Özür dilerim. Bu konuda şaka yapmayacağım."

Seni küçük sürtük, vücudunu intikam pazarlığı için kullanmaya çalışıyorsun.

Annem asla böyle çirkin bir kelime kullanmazdı, özellikle de kendi kızı hakkında. Beni bu adamlarla birlikte görseydi ve yaralı ruhlarına rağmen nasıl şefkatli olmak için ellerinden geleni yaptıklarını görseydi, bunu neden istediklerini anlayacağını hayal etmek istiyorum. Neden hepsiyle birlikte bu duruma düştüğümü anlayabilir.

Yani, çoğunu. Lorenzo konusunda ne yapacağımı bilmiyorum.

"Sana böyle mi hissettiriyoruz? Uzun mu? Sence her bir arkadaşım kızgın mıyım?"

seni anlamsızca korkutmak istiyor ve seni anlamsızca korkuttu mu? Hepsi seni boşalttı bebeğim ve ben bunu düşünmeden edemiyorum."

Salvatore beni öpüyor, sert, talepkâr bir öpücük. Elleri Lorenzo'nun kapüşonunun altından yukarı kayıyor ve göğüslerimi sıkıyor ve inliyor. "Seninle ilgili gönderdikleri mesajlar beni deli ediyordu."

Titrek bir kahkaha attım. *Mesajlar*. Şu lanet grup sohbeti. Sadece üçü amımı tartışmıyordu. Dördü birden.

"Seni zorlayacağız. Seni birbiri ardına, birbirimizin önünde becereceğiz ve sen utanmayacaksın. Bunu arzulayacaksın. Artık ikimizden biri yetmeyecek ve bizim sana ihtiyacımız olduğu kadar senin de buna ihtiyacın olacak."

Zihnim allak bullak oldu. Bugün olan biten her şeye yetişemiyorum, özellikle de Salvatore beni öpücükleriyle sarhoş ederken.

Parmak eklemleri iç çamaşırimın üzerinden amımı okşuyor ve sonra yavaşça klitorisime sürtünüyor. "Ama önce sana kendim için ihtiyacım var."

Kayganlığım parmaklarına bulaşıyor. İç çamaşırimi çıkardı ve bacaklarımı açtı.

Perdeler çekili ama gün ışığı var ve Salvatore belden aşağıyı görecektir şekilde oturuyor. Orta parmağı amıma giriyor ve sonra içime batıyor. Diğer kalçamı omzuma yaslarlarken içeri ve dışarı pompalıyor.

"Seni nasıl getirdiklerini anlat bana," diye hırslıyor.

"Zaten biliyorsun. Sana her şeyi anlattılar," diye inliyorum, bakışlarım onun parmağına kilitlenmiş. İçimde, klitorisimin arkasında bir nokta bulmuş ve acımasızca ovalıyor. Basınç delice hissettiriyor.

"*Anlat bana.*"

"Cassius... Cassius beni kucağına oturttu ve klitorisimi ovdu," diye inliyorum, zihnimde uçuşan görüntülerden cümleler oluşturmaya çalışıyorum.

"Senin o güzel göğüslerini de tokatladı, değil mi?" Salvatore soruyor, gözleri ateş ve arzuyla kısılmış.

Başımı sallıyorum ve dişlerimi alt dudağıma gömüp sonra ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. "Vinicius beni yaladı. Benimle alay ederken boşalmamaya dayanamıyordum. Bunun için yalvarttı beni. Lorenzo da beni yaladı. Beni bağladı. Beni öldüresiye döveceğini sandım ve hem çok korktum hem de tahrik oldum. Tanrım, Salvatore," diye ağlıyorum, ellerimi yatak başlığına dayamak için uzanıyorum. Henüz boşalmıyorum ama yaptığı şey o kadar bunaltıcı ki zar zor nefes alabiliyorum.

"Ve sonra seni becerdi mi?"

Başımı sallıyorum, yutkunuyorum ve nefes nefese kalıyorum. "Kafama silah dayadı. Ellerimi oynatmamamı söyledi ama ben... Ben..."

"Kendine engel olamadın. Boşalırken o güzel amcığınla onun sikini sıkıyordun ve can havliyle ona tutunuyordun."

Gözlerimi zorla açıyorum ve Salvatore'a bakıyorum. Tıpkı Lorenzo'nun sevişirken yaptığı gibi bana bakıyordu. Ve Cassius. Ve Vinicius, sikinin ucuyla benimle alay ederken. Tam odaklanma. Tam kontrol.

"Sonra ne olacak bebeğim? Her şeyi duymak istiyorum." Parmağını içimden çıkarıyor, emiyor ve sonra aynı anda iki parmağıyla derinlere iniyor.

Düşünemiyorum. Sonra ne oldu? O gün her şey birbirine karışmıştı. "Sonra... sonra Vinicius beni arkadan sikerken Lorenzo'nun sikini emdim ve Cassius izledi."

Salvatore inliyor ve parmaklarıyla daha derine iniyor. "Kahretsin, bebeğim, bu bir manzara

Keşke orada olsaydım. Ya sonra?"

Parmakları içime giriyor ve bedenim yataktan yukarı doğru kalkıyor.

Salvatore güler. "Konuşamıyor musun bebeğim? Sorun değil, gerisini ben anlatırım. Cassius seni yatağa götürdü ve sikinin üzerine oturttu ve sen onun üzerinde patlayana kadar onun üzerinde aşağı yukarı kaymanı izledi."

Gerçekten her şeyi biliyor. *Her şeyi* paylaştılar.

Salvatore eğiliyor ve dilini klitorisime doğru bir, iki, üç kez kaydırıyor. Neredeyse hiçbir şey değil, ama beni o kadar hızlı uçuruyor ki şaşkınlıkla bağıriyorum. Ben boşaldıkça ve o beni yalamaya devam ettikçe bağırişım daha da yükseliyor.

Sonunda, yatağa uzandım.

Salvatore kıyafetlerini çıkarır ve siki kalın ve damarlı bir şekilde dışarı çıkar. "Sanırım az önce hepsi seni duydu bebeğim. Onlara biraz daha performans gösterelim, olur mu?"

Nefesimi tutamadan Salvatore beni kalçalarımından kavradı, yatakta kendisine doğru çekti ve tüm uzunluğunu içime soktu. Küfür ederek ve hırlayarak beni sertçe sikti. Bir yıldır içinde yanan bir ihtiyacı gidermek için derin, bencil itişler.

"Siktir, evet," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, sikinin içimde kayboluşunu izliyor, tekrar tekrar. "İşte benim iyi kızım. İşte benim iyi kızım."

Salvatore beni belimden yakaladı. Karnımda bir acı patlıyor ve şok içinde soluk soluğa kalıyorum. Gözleri büyüdü ve beni itmeyi bıraktı. "Chiara?"

Yavaşça, Lorenzo'nun kapüşonunu göbeğim çıplak kalana kadar yukarı çekiyorum. Tam Salvatore'un beni vurduğu yerde, karnımda kızgın kırmızı ve mor bir çürük var.

Çekiliyor ve vücudumdan aşağı kayarak kızgın kırmızı işaretin üzerine nazik bir öpücük konduruyor. "Ah, lanet olsun. Özür dilerim. Bir süre ağrın olacak. Lorenzo'yu çağırıp sana bir baktırmalıyım."

Salvatore sanki gidip arkadaşını getirecekmiş gibi ayağa kalkıyor. Ben tahrik olmuşken Lorenzo'ya yakın ve çıplak olma düşüncesi beni paniğe sürüklüyor. Üzerimdeki kokuyu alacak. Lorenzo için *hayır* kelimesinin pek bir anlamı yok ve bekaretimi aldığı gün beni korkudan aklımı kaçırdığım için hala özür dilemedi. Muhtemelen parmaklarını amıma sokarak midemi kontrol etmek isteyecektir. Lorenzo iki parmağını içime sokarken benim Salvatore'nin sikini yaladığım görüntü aklımdan geçiyor. Lorenzo o siyah lateks eldivenleri giyerken.

Bu garip bir şekilde beni daha da azdırıyor.

Evet, şu anda buraya gelemez.

"Ben iyiyim. Sadece karnımı elleme." Kapüşonumu başıma kadar çekiyorum ve dikkat dağıtmak işe yarıyor. Çıplağım ve Salvatore'un bakışları göğüslerime çekiliyor. Ensesini kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum ve o da meme uçlarımı birbiri ardına emiyor. Bacaklarımı kalçalarına dolayana ve siki girişimi dürtünceye kadar altında kıvraniyorum.

Tekrar içime girmesi için fazla cesaretlendirmeye gerek yok. İlk başta yavaşça ilerliyor, herhangi bir acı titreşimi için yüzümü arıyor, ama patlayana kadar beni dolduran horozunun tatlı unutkanlığından başka bir şey hissetmiyorum.

"Grup sohbetine bununla ilgili ne yazacaksın?" Salvatore'un hareket ettikçe karnındaki ve gövdesindeki kasların nasıl şişip esnediğini izleyerek soruyorum. Kapı aralığına bakıyorum, çünkü Cassius'un beni seks yaparken izlememesi neredeyse garip geliyor.

Gülümsemesi vahşice. "Taşaklarım senin içindeyken arkadaşlarımı mı düşünüyorsun bebeğim?"

Dudaklarımı yalıyorum ve parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum. Salvatore'u daha önce hiç çıplak görmemiştim ve o kadar seksi ki gülünç. Neden Tanrı'nın kadınlara bir armağanı gibi

ortalıkta caka sattığını şimdi anlayabiliyorum. "Hakkımda nasıl konuşulduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

"Onlara senin amının tadının karpuz şekeri gibi olduğunu ve boğuluyormuş gibi göründüğünü söyleyeceğim."

yaklaştıkça daha çok zevk alıyorum. Onlara, parmaklarım sana çarparken hepsinin adını söylediğini söyleyeceğim. Taşakları sıkılaştacak, sikleri sertleşecek ve kıyafetlerini yırtıp ağzına, amına ya da götüne girene kadar ne kadar zaman geçeceğini hesaplayacaklar."

Salvatore dizlerimi omuzlarıma kadar itiyor ve tüm ağırlığını üzerime vererek beni derinden dövüyor.

"İşte bu bebeğim, bana bir yıldır beklediğim şeyi ver."

Ben ellerimi kollarına dolayıp can havliyle tutunurken o bana defalarca çarpıyor. Aç gözleri her hamlede beni içine çekiyor.

Uyarı vermeden Salvatore inledi ve içimden çıktı. "Yataktan kalk. Dizlerinin üzerine çök, ağzını aç." Aceleyle konuşuyor, sikini avucunun içinde pompalıyor.

Bir elini duvara dayamış, sert nefes alarak üzerimde dururken yataktan dizlerimin üzerine kayıyorum. Bir an için ucunu emiyorum ve sonra yüzünü dikkatle izleyerek yalıyorum. Boşaldığı anı görmek istiyorum. Salvatore boşaldığı zaman çok güzel oluyor.

Başını bir iniltiyle geriye atıyor ve dölleri dilimin üzerine fışkırıyor. Yumruğu hala uzunluğunda yukarı ve aşağı hareket ediyor, nefes nefese, "Ağzını aç. Bakayım."

Bana söyleneni yapıyorum, dölleri dilimin üzerinde yuvarlanıyor.

"İşte benim iyi kızım," diye homurdanıyor Salvatore. "Şimdi beni yut."

Yutkunuyorum ve o da çenemi tutup nefes nefese gülümsüyor. "Mükemmel değil misin?"

Beni kollarına aldı ve güçlü bedeni etrafımı sarmış bir şekilde yatağa uzandık.

"Artık gözyaşı yok bebeğim," diye mırıldanıyor, dudakları alnımda. "Onunla bir kraliçe gibi yüzleştin. O an seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyor musun?"

Her şeyi berbat ettiğim için gurur duyulacak bir şey yapmış gibi hissetmiyorum ama Salvatore'u geri aldım. Göğsüne gömülüp onu içime çekiyorum, kalbim onunkiyle aynı ritimde çarpıyor. Daha birkaç gün önce Cassius'a bu şekilde sarılıyor ve kendime onun benim için doğru erkek olup olmadığını soruyordum. Onlardan birine karşı bir şeyler hissedersen ne hissederler? Ya da birden fazlasına?

"Salvatore," diye fısıldıyorum, gözlerimi açmadan. "Evet, bebeğim?" diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde.

"Sen benim bir şeyler hissettiğim ilk erkeksin. Sen yokken, düğünümüzden önceki on ay boyunca seni çok özledim."

"Ben de seni özledim."

"Ama sonra başka birine karşı duygular geliştirdim. Cassius için."

Salvatore geri çekildi. Kalbim panik içinde çarpıyor. Yüzünde yanan nefreti ve kıskançlığı görecektim mi? Salvatore çenemi onunkine doğru kaldırıyor. "Tekrar söyle."

Gözlerimi açtım. "Cassius'a karşı hislerim var."

Salvatore inliyor ve dudaklarıma uzun bir öpücük konduruyor. "Bu çok güzel, bebeğim. Bu mükemmel. Peki ya diğer ikisi?"

"Bilmiyorum. Cassius için bir fark yaratıyorum. Bana karşı kalbindeki sıcaklığı hissettim." Uzanıp Salvatore'un yanağına dokunuyorum. "Bunu senden de hissediyorum. Bana daha akıllı olmam ve sertleşmem için bağırdığın, hayatta kalmak için yeterince güçlü olamayacağımdan korkuyordun, değil mi?"

Yumuşakça gülüyor ve ağzını benimkinin üzerine bastırıyor. "Kahretsin, ben bir pisliğim." Evet, öyle. Görünüşe göre pislik olmak onun sevgi dili.

"Vinicius mesafeli. Lorenzo soğuk. Beni tanımayanlar ilgilenmiyor gibiler. Bana ihtiyaçları yok."

"Sana ihtiyaçları var bebeğim. Sana ne kadar ihtiyaçları olduğunu göstermediler ama ihtiyaçları var."

Salvatore beni kollarının arasına alıyor ve sımsıkı sarılıyor. Aynı sıcaklığı ve şefkati Vinicius ve Lorenzo'dan da hissettiğimi hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Vinicius'un her birinin bir kadının sevebileceği şeylerin bir parçasına sahip olduğu hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Belki de bu ikisi zekâlarından, kaslarından ya da vücutlarından başka bir şey sunamayacak kadar kırılmışlardır.

Belki ben de öyleyimdir.

Bir an için uykuya dalmış olmalıyım çünkü bir sonraki bildiğim şey, Salvatore'un kollarının gittiği ve birinin çarşafları vücudumdan aşağı çektiği.

Gözlerimi açtığımda, çıplak bedenime bakan iki soluk mavi vahşi gözle karşılaşıyorum. Çarşaflara tutundum. "Çık dışarı!"

Lorenzo bana ters ters bakıyor ve çarşafı bırakmıyor. "Salvatore karnının çürük olduğunu söyledi. Senin için endişeleniyor. Ama önce seni becermediği için o kadar da endişeli değil," diye mırıldanıyor, darmadağınık çarşaflara ve yatağımdaki saçlarıma bakarak.

Lorenzo, pazularını ve kaslı, dövmele göğsünün çoğunu gösteren bol bir atlet giyiyor. Şu anda daha fazla penis için nefes nefese olduğumu düşünme ihtimaline karşı ona bakmamaya çalışıyorum. "Karnım iyi."

"Kendi gözlerimle görene kadar gitmiyorum."

Bir süre çarşaflarla boğuşuyorum ve sonra vazgeçiyorum. "Tamam. Arkanı dön de üzerime bir şeyler giyeyim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Seni daha önce çıplak görmüştüm."

Evet, çünkü bıçağıyla elbiselerimi dilim dilim kesti. "İyi" diye homurdanıp arkasını dönene kadar birbirimize ters ters baktık.

İç çamaşırımı ve onun kapüşonunu giyiyorum çünkü giymem gereken tek şey bunlar ve odanın ortasında duruyorum. "Tamam. Ben hazırım."

Arkasını döndüğünde kıyafetlerinin içinde bana bakıyor ve ensesini ovuşturuyor, ağzının kenarından belli belirsiz bir gülümseme geçiyor. Sanki sevimli olduğumu düşünüyor.

Yatağı işaret ediyor. "Sırt üstü uzan." "Siktir git."

"Sana söyleneni yap. Uzanmazsan seni doğru düzgün kontrol edemem." Ona bir uyarı parmağı gösterdim. "Komiklik yapma. Hiç havamda değilim."

"Kim, ben mi?" diye soruyor masumca, beni yatağa kadar takip ederek. Yatağın kenarına oturuyor ve kapüşonunu kaburgalarıma kadar çekiyor. Karnımı dürtüp dürttüğçe yüzünü inceliyorum. Lorenzo da neredeyse Vinicius kadar iyi numara yapıyor. Bana her yaklaştığında, kendimi tamamen onun merhametine bırakmış oluyorum.

"Sakin olur musun, ısırmayacağım."

Bileğimin hemen üzerinde hâlâ onun silik diş izlerini taşıyan kolumu kaldırıyorum. "Oh, gerçekten mi?"

Sanki güzel bir anıymış gibi gülümsüyor. "Oh, evet. Harikaydı. Bunu bir ara tekrar yapmalıyız."

"Bu bir randevu değildi. Seni öldürmeye çalıştım." Lorenzo'nun parmakları morluğunu dürttüğünde irkildim. "Ne yapıyorsun?"

"Karaciğerinizin sağlıklı olup olmadığını ve kaç lob alabileceğimi kontrol ediyorum." "Keşke bu konuda şaka yapmayı bıraksan."

İğrenç bir şekilde sırtıyor ve sonra kapüşonunu tekrar aşağı çekiyor. Bir elini başıma dayayarak yaklaşıyor. Yeni tıraş olmuş ve keskin, soğuk bir kolonya gibi kokuyor ve soluk gözleri parlıyor.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum, nefesim daha hızlı geliyor.

"Morarmışsın ama yüzeysel," diye yumuşak bir sesle konuşuyor, gözleri yaralı midemle ilgisi olmayan düşüncelerle parlıyor. "Ağrı birkaç gün içinde geçecek ve çürük

bir ya da iki hafta içinde kaybolacak." "Um, tamam."

"Seks gibi kokuyorsun, prenses."

Ellerimi göğsüne koyup itiyorum, ama o katı, kötü niyetli bir kas duvarı ve kıpırdamıyor.

"Şimdi hepimiz seni becerdik. Aslında şaşırdım. Senin gibi kibirli bir prensesin bu kadar sıkten hoşlanacağını kim bilebilirdi?"

Yüzüm öfkeyle yanıyor ve sanki görmeyi umduğu şey tam da buymuş gibi gülümsemesi genişliyor. "Biz iyi ya da nazik adamlar değiliz, ama henüz bizden çılgılık atarak kaçmadın." Bakışları vücudumda geziniyor. "Seninle başka neler yapabileceğimizi merak ediyorum."

Şu anda onun tarafından eziyet edilmeyi kaldıracak midem yok. Yüzümü Lorenzo'dan çeviriyorum ve bir topun içine kıvrılıyorum. "Lütfen beni yalnız bırak."

Keskin gözleri boynumda. Ona sırtımı döndüğüm için bana kızıp kızmayacağını merak ediyorum ama Lorenzo homurdanıyor: "Söyleyin, yapayım. Ne kadar işkence istersen prenses. Hızlı ya da yavaş ölebilir."

Umutsuzluk üzerime çöküyor. Keşke babamın ölmüş olması tüm acılarımı dindirse ve annemi geri getirse. Cevap vermeyince Lorenzo şaşırtıcı derecede nazik elleriyle battaniyeyi üzerime örtüyor ve kapıyı arkasından kapatarak gidiyor.

UYANDIĞIMDA, dışarıdaki ışık değişmiş ve yumuşamıştı ve sanırım öğleden sonra olmalıydı. Birinin başımda durduğunu hissediyorum ama henüz konuşacak kadar güçlü hissetmiyorum. O her kimse, bana her şeyin yolunda olduğunu, babamı öldürememiş olmamın önemli olmadığını söyleyecek ama ona inanmayacağım.

"*Bambina?*" diye sesleniyor bir ses usulca. Cassius.

En başta intikam planımı gerçekleştirmemi hiç istemedi. Cinayet masumiyetime leke sürecekti ya da ben bunu yapamayacak kadar saftım. *Sana söylemiştim* bile diyebilir.

Bir an sonra ayak sesleri geri çekilir ve kapı sessizce kapanır.

Havayı lezzetli bir aroma dolduruyor. Doğruluyorum ve yatağımın başucuna bir şey bırakılmış olduğunu görüyorum. Bir kase çorba. Kremalı tavuk, makarna, havuç ve kereviz parçaları. Cassius bunu benim için mi pişirmişti? Bir kaşık alıyorum ve tadı eski bir aile tarifi gibi sade. Ben üzgünken beni nasıl rahatlatacağını bilmiyordu ve bu yüzden elleriyle işe koyuldu, soğanları dilimledi ve tavuğu parçaladı.

Yorgunluk beni ele geçirmeden önce kaseyi yarısını yemeyi başarıyorum ve tekrar uzanıyorum. Uyuyacağım.

Uyku bir rahatlama. Sadece uzun bir uyku ve tekrar dünyayla yüzleşmeye hazır olacağım.

Gece zorlukla geçiyor. Ara sıra kısık sesle konuşan derin erkek sesleri duyduğumu sanıyorum ama çoğunlukla ev sessiz.

Sabah uyandığımda kendimi halsiz ve uyuduğumdan daha yorgun hissediyorum. Suyu ihtiyacım var. Bir duş ve temiz kıyafetlere ihtiyacım var. Bundan sonra hayatımın geri kalanının nasıl olacağına karar vermeliyim.

Ama önce odamdaki adamla ilgilenmeliyim.

Lorenzo açık pencerenin yanında oturmuş, bir sandalyenin iki ayağı üzerinde geriye doğru

sallanıyor. Güneş ışığı sarı saçlarına vuruyor ve yüzündeki sert ifadeyi belirginleştiriyor.
"Günaydın prenses," diyor, gözlerini pencereden ayırmadan.

Orada oturmaktan başka bir şey yapmıyor. Yapacak daha iyi bir şeyi yok mu? Benim yok mu, yatakta uzanmaktan başka?

Doğrulduğumda üzerime bir ağırlık çöküyor ve tekrar uzanmak istiyorum. Kendimi ayağa kaldırıyorum ve banyoya doğru gidiyorum. Birisi "benim" giysilerimden bazılarını çekmecelerin üzerine yığmış; Cassius'un dairesinde giydiğim giysiler. Sanırım Cassius onları benim için getirmişti.

Duş alıp üzerimi giyindim ve işim bittiğinde bacaklarım ve kollarım sağlam kurşun çubuklar gibi hissediyordum. Kimseyle konuşmak şöyle dursun, merdivenlere bile çıkamıyorum, bu yüzden yatağa geri dönüyorum.

Uykuya dalarken Lorenzo'nun telefonda sessizce konuştuğunu duyuyorum. Ses tonundan iş görüşmesi ya da onun durumunda suç görüşmesi olduğunu düşünüyorum, ama her ne söylüyorsa, derin sesi rahatlatıcı.

Bazen uyandığımda Lorenzo orada oluyor, ama bazen de gitmiş oluyor ve onun yerine yatağımın başucunda yemek oluyor. Oradayken bana yataktan kalkmam için bağırıyor, ama bunu istediğini hissediyorum.

Saatlerce açık pencerenin yanında oturuyor ve dışarıya bakıyor. Sessiz bir nöbetçi gibi beni izliyor. Bazen onu bana bakarken yakalıyorum. Bazen de yıpranmış mavi bir deftere yazıyor. Sayfalarca yazıyor. Bir günlük mü? Yoksa bir şeyler mi planlıyor? Karalamalarını buradan okuyamıyorum ama eğik el yazısıyla tüm sayfaları dolduruyor. Sanki kafasında çok fazla düşünce varmış da onları sayfaya dökmeye çalışıyormuş gibi uzayıp giden uzun cümleler.

Dört, belki beş gün geçti. Diğerlerini görmüyorum ama Lorenzo her gece ve bazen gündüzleri de elinde bir kalemle o sandalyede oturuyor gibi görünüyor. Günlerdir bana tek kelime etmedi.

"Radyodaki şu şarkı. Annem eski pikabımızda çalardı." Sesim kullanılmadığı için çatallaşıyor. O şarkıyı bir türlü aklımdan çıkaramadım. Arabada çalan şarkıyı.

Lorenzo yazmayı bıraktı ama başını kaldırıp bakmadı.

"Yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarır ve çoraplarıyla dans ederdi. Annesinin ona yaptığı gibi, derdi, ellerini bana uzatarak."

Onu büyükannesiyile dans eden küçük bir kız olarak hayal edebiliyorum. Gülümsüyor ve gülümsüyordu, tıpkı benim çocukken, daha iyisini bilmediğimiz zamanlarda yaptığım gibi. Ben büyüdükçe, o dans etmeyi bıraktı.

"Güzel hikâye," diye mırıldanıyor, hâlâ sayfaya bakıyor.

Yuvarlandım ve ona sırtımı döndüm. Neden Lorenzo'yla konuşmaya çalıştığımı bilmiyorum.

Saatler sonra uyandım ve pencereme vuran yağmurun sesini duydum. Oda neredeyse zifiri karanlık ve beni kendime getiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de fırtınadır. Gözlerim kapalı, gök gürültüsünü dinlerken yatağın hareket ettiğini hissediyorum.

Biri benimle yatıyor.

Vinicius olduğunu tahmin ediyorum, çünkü daha önce "sadece sarılmak için" yatağıma gizlice girmişti. Bu sarılma öpüşmeye dönüştü, bu da onun o hınzır diliyle beni becermesine dönüştü, bu da neredeyse tam anlamıyla seks yapmamıza dönüştü.

Bir el uzanıp omzumu kavlıyor ve beni sırtüstü yatırıyor. Gözlerimi kapalı tutuyorum. Vinicius gece geç saatlerde gizli gizli sevişmek istiyorsa, tamam. Konuşmak istemediği sürece öpücüklerinin rahatlığını memnuniyetle karşılayacağım.

Bir başparmak alt dudağımda yavaşça geziniyor.

Kalbim sıkışıyor. Bu Vinicius değil. Sadece bir adam bana böyle dokunabilir ve onun yatağımda olması hiç de rahatlatıcı olmuyor.

Vahşı,
muhtemelen.
Çılgın, kesinlikle.
Sanki ellerini yastığıma dayamış gibi başımın iki yanında baskı var. Yüzü eğiliyor

benimkine daha yakın. O kadar yakın ki nefes alışını hissedebiliyorum.

Lorenzo beni öpecek mi? Lorenzo

beni hiç öpmez.

Kıpırdamadan uzandım, gözlerim kapalıydı. Gecenin bir yarısı Lorenzo ile karanlıkta yalnızdım. Uyuduğumu düşünürken bana ne yapacak? "Kan grubunuz

nedir, prenses?"

Gözlerim açıldı.

Karanlıkta tepemde beliren Lorenzo'yu seçebiliyorum. Pencereden gelen ışık çenesinin ve elmacık kemiğinin keskin hatlarına vuruyor ve kış gözlerinde parılıyor.

Gözleri *beni duydun* der gibi açıldı. Cevap vermeyince iki kolunu da bedenimin altından geçirip beni yataktan kaldırıyor.

"Sen ne-"

"Şşşt," diyerek beni aşağıya indirdi.

Lorenzo'nun surat ifadesi, öpüşmenin şu anda aklındaki son şey olduğunu söylüyor. Boynunun yan tarafındaki dövmelemleri gösteren dar siyah bir tişört giyiyor. Güzel, süslü dövmelemler. Daha önce onlara hiç yakından bakmamıştım. Geçmişte Lorenzo'ya bu kadar yakın olduğumda aklımda başka şeyler vardı.

Beni becerecek mi, öldürecek mi ya da ikisi birden mi?

Merdivenler dik ve kollarımı boynuna dolayıp tutunuyorum. Zemin kata ulaştık ama devam ediyoruz.

"Yürüyebiliyorum, biliyorsun," diye

hatırlatıyorum ona. "Kaçabileceğini düşündüm."

Kollarım şaşkınlıkla gerildi. "Neden? Beni nereye götürüyorsun? Beni tekrar kaçırmasan iyi edersin."

Onun *evindeyim*. Benim üzerimde daha ne kadar kontrole ihtiyacı var?

Lorenzo bir kapıdan geçerek tıbbi ekipmanla dolu korkunç ameliyat odasına girer.

Oh, kahretsin. Böbreklerimi hasat ettiği zaman mı bu?

Lorenzo beni yere bırakıyor, çıplak ayaklarım soğuk betona basıyor, bana sırtını dönüyor ve odayı geçiyor. Lorenzo kadar kaslı ve dövmelemleri bir adam metal masalardan birinin üzerinde yatıyor.

Lorenzo'nun aksine, bu adam baygın ve dairesel yaralarla delik deşik. Kan metal masadan eğimli zemine damlıyor ve kıpkırmızı bir nehir gibi kanalizasyona doğru akıyor.

Çok fazla kan var. Nasıl hala hayatta?

Cansız bedenine bakmakla o kadar meşgulüm ki Lorenzo'nun eldivenli parmaklarında parlayan sivri bir şeyle bana doğru ilerlediğini fark etmiyorum bile.

Ondan uzaklaştım. "Ne yapıyorsun?"

"Kana ihtiyacım var. Bu gece bu çatı altında yedi kişi var ve hepsi de yanlış tip. Seninkini bilmem gerek."

Önce elindeki iğneye, sonra da masadaki adama bakıyorum. Aklımda yüzlerce soru uçuşuyor ama hemen cevap vermezsem Lorenzo beni yere yatırıp o iğneyi batıracak. "A-negatifim."

"Mükemmel." İğneyi bir kenara fırlattı, kauçuk bir ip aldı, beni belimden tutup kaldırdı ve bir masaya oturttu.

Lorenzo'nun yüzünü inceliyorum. Ölmek üzere olan bir adam için kan bulmaya odaklanmış gibi *görünüyor* ama kim bilir ne gizli ajandaları vardır. Beton oda, altındaki metal masa kadar soğuk.

Omurgama bir ürperti gönderdi. "Bu bana ilk kez iğne batırdığın zamanki gibi şüpheli geliyor. Beni yine kandıracak mısın?"

"Bana güvenmiyor musun prenses?" diye soruyor lastik bandı koluma geçirirken.

"Hayır."

"Şanslısın. Şu anda seninle uğraşacak vaktim yok." Bağları sıkıca çekiyor. "Ne yapacağını biliyorsun. Şu güzel damarları görelim."

Bir an tereddüt ettim. "O adama ne oldu? Hastaneye gidemez mi? Kim o?" "Asit," diyor, sorularımın geri kalanını duymazdan gelerek.

Asit. Adı Acid mi? Buraya geldiğimden beri hiç kıpırdamadı, cildi endişe verici derecede solgun ve göğsü zar zor inip kalkıyor. Acid ölümün eşiğinde gibi görünüyor.

"Lorenzo-"

Lorenzo'nun çenesi bana bakarken esniyor ve bir iğne tutuyor. "Ya bunu koluna sokmama izin verirsin ya da oraya gider ve bir adamın ölümünü izleriz. On, on beş dakikadan fazla sürmez. Sana izlettireceğim prenses. İzleteceğimi biliyorsun."

Sorularımın geri kalanını yuttum ve kolumu uzattım.

Lorenzo dirseğimin içini temizliyor ve bir iğneyi şişkin bir damara batırıyor. Koyu kırmızı kan şeffaf plastik bir tüp boyunca akıyor ve bir torbada toplanıyor.

Lorenzo'nun parmakları kolumda geziniyor. Bir an için dikkati dağılıyor ve yüzünde ateşli bir ifade belirliyor. Büyük eliyle dirseğimi kavrarken boğazının arkasından minnettar bir ses çıkarıyor.

"Mükemmel, prenses," diye mırıldanıyor, sesi boğuk. Tanrım, çok garip biri.

Arkasını dönüp yaralı adamın yanına gider, eldivenlerini değiştirir ve penseye benzeyen gümüş bir alet alır.

"Bu bölümü izlemek istediğine emin misin?" Lorenzo arkasını dönmeden soruyor. "Seni izlediğimi nereden biliyorsun?"

"Seni hissedebiliyorum." Cevap beklemeden elindeki aletle yaralardan birinin içini kazıyor. Tanrıya şükür Acid baygın çünkü acı verici görünüyor ve Lorenzo nazik değil. Bir süre sonra küçük ve parlak bir şey çıkarıp ağır bir *gürültüyle* metal bir tabağın içine atıyor.

"Neydi o?"

"Bir kurşun. Biri gitti. Dört tane kaldı."

Kalan kurşunlar teker teker adamın vücudundan çıkarılır ve tabağa atılır.

Yanımdaki kan torbası giderek şişiyor ve başım dönmeye başlıyor. Lorenzo'ya tüm kanımı boşaltmadan önce şu iğneyi çıkarabilir mi diye sormak istiyorum ama Acid'in yaralarından biriyle uğraşırken gibi görünüyor.

"Hepsinin canı cehenneme," diye homurdanıyor nefesinin altında, alnında boncuk boncuk terler.

Tekrar yanıma geldi, iğneyi kolumdan çıkardı ve yaranın üzerine biraz yara bandı yapıştırdı. "Boku yemeden önce bu kan damarını dikmek için yaklaşık iki dakikam var. Ayağa kalkabilir misin?"

Zaten ayağa kalkmama yardım edip beni masaya doğru götürürken bu bir soru değildi. Bana giymem için bir çift siyah lateks eldiven veriyor ve altıma tüneyebileceğim bir tabure koyuyor. Eldivenlerin içinde kıvrılırken gözlerimin önünde siyah benekler uçuşuyor.

Lorenzo kıvrımlı, küt uçları olan makas benzeri bir aletle Acid'in omzundaki bir yaranın içini kazıyor ve sonra sapları bana doğru çeviriyor. "İşte. Al bunları. Sakın baskıyı bırakma ve *sakın* bayılma. O kanı ona hemen vermem gerek."

Kelepçeyi kavriyorum ve elimden geldiğince sabit tutuyorum. Acid'in yüzü gevşek ve solgun. O

gibi görünüyor

çoktan ölmüş. Kan ve barut kokusu mide bulandırıcı derecede baskın.

Sakın bayılma.

Sakın bayılma.

Kan midemi bulandırmıyor ama gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum. Lorenzo Acid'in koluna bir iğne batırırken başım düşmeye başlıyor.

Kafa derimden keskin bir çekiştirme oldu ve başım yukarı çekildi. "Sakın bayılma!" Lorenzo yüzüme doğru bağırıyor.

"Deniyorum," diye mırıldanıyorum, Lorenzo saçımı bırakırken gözlerimi kırıştırıyorum. Daha önce de kan bağışlamıştım ama hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Ne kadar aldı?

"Neyi kapalı tutuyorum?" Tutuşumun sağlam olup olmadığını kontrol ederek soruyorum, konuşmanın bilincimi korumama yardımcı olacağını umuyorum.

"Kan damarı."

Acid'i hayatta mı tutuyorum? Harika. Baskı yok. Diğer elimin tırnaklarını avucuma batırıyorum, acının odaklanmama yardımcı olacağını umuyorum. Kanım diğer kolundan Acid'in damarına akıyor. Adamın yüzüne tekrar bakıyorum. Güzel kaşları, yontulmuş elmacık kemikleri ve sık kesilmiş saçları var. Alev yeşili gözleri olan siyah bir kafatası dövmesi, ölümcül derecede soluk tenine karşı boğazında göze çarpıyor. Birinin oğlu. Birinin arkadaşı. Ölümünden birkaç dakika uzakta. Lorenzo'nun gözlerinin klemplediğim damara attığı dikişten kan damlasına ve Acid'in yüzüne gidip gelmesinden bunu hissedebiliyorum.

Lütfen yaşamasına izin verin.

Bu adam muhtemelen bir suçlu ve belki de korkunç şeyler yaptı, ama damarlarında umutsuzca kan pompalayan kalbi. Gözümüzün önünde soğuyup cansızlaşacak olan bedeni.

Lorenzo'nun eli benimkini kapatıyor ve kısıkcı tutuşumu gevşetip kenara koyduğunu fark ediyorum. Acid'in etini dikeyyor ve sonra iki elini masaya dayayıp adamın yüzüne bakıyor. "Tüm bunlardan sonra ölmesen iyi edersin, seni orospu çocuğu."

"Kim o?"

"Sana zaten söyledim."

"Asit. Evet, asit. Ama o neden burada?"

"Hastaneler soru demektir. Sorular polis demek. Polis demek hapisane demek çünkü Acid'in hakkında bir düzine tutuklama emri var."

Odaya ve Lorenzo'ya dönüp bakıyorum. "Doktor olduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsun."

Başını sallar. "Ben doktor değilim. Tıp eğitimimi tamamlamadım ve cerrahi ihtisası yapmadım. Annemin amcalarından biri cerrahtı. Burayı kurmama yardım etti ve bana temel bilgileri öğretti. Kurşunları çıkarabilir ve bıçak yaralarını dikebilirim. Adamlarımı hastanelerden uzak tutuyor ve kışkırlarından vurulduklarında iyileşmeleri için onlara güvenli bir yer sağlayabiliyorum. Adamlarımın çoğu birileri tarafından aranıyor. Tatmin oldun mu?"

Yakın bile değil.

"Olmak istediğin şey bu muydu? Cerrah mı?"

Cerrahların zeki ama bazen de duygusuz insanlar olduğunu duymuştum. Ameliyathanede insanları kesip açmakta ve risk almakta iyi olmalarını sağlayan şey, dışarıda kibirli ve soğuk kalpli olmaları anlamına geliyor. Lorenzo muhtemelen harika bir cerrah olurdu.

İç geçiriyor ve ön kolunun arkasını yüzüne sürüyor. "Geç oldu prenses. Gel hadi. Seni yatağına götüreyim."

Lorenzo eldivenlerini çıkarıp beni kucağına almaya çalışıyor ama ben elimi göğsüne koyuyorum. "Sen temizlenirken ben de onunla oturayım." Bu odadaki tıbbi ekipman oldukça basit. Bir kalp atış hızı monitörü bile yok. Lorenzo'nun arkası dönükken Acid ölebilir.

Lorenzo olduğu yerde duruyor, kaşlarını birbirine çatmış bana bakıyor. "Sana iğneler batırmamı izliyorsun. Vinicius'un Geak'in beynini uçurduğu gece kafanı çevirip bakmadın bile. Tüm bu kan ve vahşet mideni bulandırmıyor mu?"

Öyle olmalı, değil mi?

Dürüst olmak gerekirse, Griffin'in kırık betona dağılmış beynini görünce neredeyse kusacaktım. Ama başka tarafa bakmadım.

"Bilmeyi tercih ederim." Söyleyebileceğim tek şey bu. Bunu ben de anlamıyorum. Etrafımda korkunç şeyler oluyorsa, yüzümü çevirip yokmuş gibi davranmanın ne faydası var?

Lorenzo doğruldu ve beni bıraktı. "Pekâlâ. Ben bu pisliği temizlerken ona göz kulak ol. Ara sıra nabzını kontrol et ve nefesi kesilirse bana haber ver."

Zayıf bir nabız hissedene kadar parmaklarımı Acid'in boynunun yan tarafına bastırıyorum. Kalbi atıyor ama iyi bir hızda mı yoksa tehlikeli bir hızda mı bilmiyorum. Başımın üstündeki metal sehpa kanım ince bir tüpten Acid'in koluna akıyor.

Lorenzo yeni eldivenler giyiyor, tüm tıbbi aletleri ve kan lekeli gazlı bez parçalarını topluyor ve bir bankın yanına götürüyor.

Çenemi elime dayayıp gözlerimi açık tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Bu siyah lateks eldivenler çok seksi."

Lorenzo bana sırtını dönüyor ama sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Seni küçük ucube." "Sen de öyle düşünüyorsun, yoksa normal giyerdin."

Lorenzo bıyık altından gülüyor ama benimle tartışmıyor. Bir süre sonra ön koluyla yüzünü tekrar ovuşturuyor.

"Yorgun musun? Uyuyamadın mı?" diye sordum.

"Çok yorgunum. Bu hafta neredeyse hiç uyumadım." "Neden?"

"Sana göz kulak oluyordum prenses. Diğerleri gün boyunca meşguldü."

Oh. Yorgun olmasına şaşmamalı. Benim için endişeleniyor. Yalnız kalırsam aptalca bir şey yapacağımdan mı korkuyor?

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Ben... Bu kadar dağınık olduğum için özür dilerim." "Bu yüzden dört kişiyiz prenses."

Bunu kesin bir dille söylüyor. Hiç şikâyet etmiyor, sanki birbirlerinin yükünü çekmelerine alışmış gibi. Arkadaşlıklarını bu şekilde sürdürüyorlar ve şimdi beni de buna dahil ediyorlar.

Lorenzo gelir ve parmaklarını Acid'in boğazına bastırır.

"Nabız iyi," diye mırıldanıyor ve omuzları biraz gevşiyor. Torbadaki tüm kan Acid'in damarlarına boşaldı ve Lorenzo kanı serum fizyolojikle değiştiriyor. "Kan için teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

"Yatağa dönmek istiyor musun?"

Başımı sallıyorum. Yatakta yeterince zaman geçirdim. Dolapların üzerinde ve kapıya doğru çok fazla kan var. Sanırım Acid buraya kanlar içinde sürüklenmiş. Lorenzo kovaları ve bezleri alıp temizlemeye başladı.

Ayağa kalkıp ona yardım etmeye çalışıyorum ama Lorenzo elini omzuma sıkıştırıyor. "Senden iki pint aldım. Otur ve Acid'i izle. Bunu ben yapacağım."

Acid'in yanaklarına renk geldi ve bir cesetten ziyade yeniden bir insan gibi görünüyor. Lorenzo etrafımda sessizce çalışıyor. Ara sıra Acid'e bakıyor ama onun için bir saat önceki kadar endişeli görünmüyor.

Gözlerim yorgunluktan yanıyor ve başım dönüyor. Masada Acid'in baygın bedeninin yanında küçük bir boşluk var. Eldivenlerimi çıkarıyorum, başımı kollarımın arasına alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, sadece bir saniyeliğine dinlendirmek niyetiyle.

Onun yerine, mürekkep gibi bir karanlığa daldım.

Bir süre sonra kollarımda uyuşma ve karıncalanma hissettim ve başımı kaldırdım.

Uyuyakalmış olmalıyım. "Merhaba," diye gürliyor derin bir ses.

Doğrudum ve dövmeli adamı bana bakarken buldum. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en canlı yeşil tonundaydı.

"Asit mi?" Gözlerinin içine bakarak soruyorum. Eğer Acid onun lakabıysa, sanırım nedenini az önce keşfettim.

"Sen benim koruyucu meleğim misin?" diye sorar, sesi boğuktur. "Üzgünüm, bebeğim. Kötü bir çocuk oldum."

Acid bana erkeklerimin baktığı gibi aç bir ifadeyle bakıyor ama bir yabancıнын bakması rahatsız edici. Kurşun delikleriyle delik deşik olmuşken flört edecek enerjiyi nereden buluyor?

"Hayır, ben Chiara'yım."

Büyük bir işaret parmağını uzatıp yanağımı okşuyor. "Ne kadar güzelsin, Chiara."

Acid'in bakışları vücudumda gezinirken, birden üzerimde sadece beyaz bir atlet ve minik bir şort olduğunun ve ikisinin de kumaşının ince olduğunun farkına varıyorum.

"Ona bir daha dokunursan o mermilerin hepsini ve birkaç tane daha geri koyarım," diye gürliyor odanın diğer tarafından bir ses.

Acid'in ağzında bir gülümseme beliriyor ama gözlerini benden kaçırmıyor. "Hemşirelerin bugünlerde daha güzel patron. Bu senin asık suratınla uyanmaktan daha iyi."

"O senin lanet hemşiren değil." Lorenzo'nun arkamdan gelip omuzlarıma kapüşonlu bir tişört attığını hissediyorum. Kollarımı kolların içine sokup fermuarını çekiyorum.

"Chiara, bu Acid, Strife'ta benim için çalışan aşağılık bir pislik. Acid, bu Chiara Romano."

Strife. Strife nedir?

Beni incelerken Acid'in gözleri açılıyor. "Romano mu? Belediye başkanının kızı mı? Kahretsin, bu pislikle ne işin var?"

Lorenzo kollarını bana doluyor ve Acid'e bakarken saçlarımı yüzümden geriye doğru okşuyor. "Chiara'nın sana verdiği iki litre kan için teşekkür et."

Acid'in yüzüne bir gülümseme yayılır. "Coldlake Prensesi'nden iki litre kan. Onur duydum."

"Rica ederim. Kurtarılmayı hak ettin mi?"

Gülümsemesi genişler. "Hiç şansım yok."

Lorenzo ona "Senin için bir daha kanını akıtmayacağım, bir dahaki sefere daha dikkatli ol" diyor. "Peki, ne oldu?"

Ancak Acid dün geceki olaylar hakkında konuşmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Yüzünde kuşku dolu bir ifade var. Büyük, kötü, tehlikeli Lorenzo kollarını belediye başkanının iyi kalpli küçük kızına dolamış. "O senin kadının mı? Belediye başkanının kızı mı?"

Lorenzo'nun parmakları kısa süreliğine yanağımı okşuyor. "Soruya cevap verirsen biraz morfin alabilirsin."

Asit iç çeker. "İyi. O lanet Geak lideriydi."

Şaşkınlık ünlemime engel olamıyorum. "Jax mi?"

Neredeyse bir yıl geçti ama ben hâlâ onun adını hatırlıyorum. Cassius, Vinicius ve Lorenzo sayesinde, bazı üyelerini hapse atan babamın cezası olarak Jax ve diğer Geak'ler tarafından tecavüze uğrayıp ölüme terk edilmedim.

Acid gülüyor ve sonra acı içinde yüzünü buruşturuyor. "Jax'i tanıyor musun?"

"Kişisel olarak değil. Geçen yıl neredeyse onunla karşılaşıyordum. Griffin adında bir Geak ile tanıştım ve neredeyse sağ çıkamıyordum."

Lorenzo'nun kolları bu anıyı hatırlayınca beni sıkıca sarıyor. "Biz de onu eşek sudan gelinceye kadar dövdük ve beynini uçurduk."

Acid ikimizin arasında bir bakış attı. "Beklediğim gibi biri değilsiniz, Bayan Romano. Evet. Jax. Jax.

On yıldır hepimizin başının belası."

Acid, Vinicius'un bazı mallarını - ne tür olduğunu söylemiyor ama yasal bir şey olmadığını tahmin ediyorum - Kan Sürüsü adlı başka bir çetenin bazı üyeleriyle birlikte birkaç Geak onu pusuya düşürdüğünde nasıl ölü bir teslimat yaptığını anlatıyor.

Kendimi Lorenzo'nun geniş göğsüne yaslanmış buluyorum ve Acid'i dinlerken güçlü kollarının beni desteklemesine izin veriyorum. Başım hâlâ hafifçe dönüyor ve uykum var ama bunu duymak istiyorum.

"Malları geri almayı başardık ama Jax bana yarım şarjör pompaladı ve işte buradayız." Acid bana bakıyor. "Bana hikâyesini anlatırsa morfinden vazgeçerim."

Lorenzo beni kollarının arasına aldı. "Yatağa geri dönüyor. Olduğun yerde kal. Eğer dikişlerini sökersen, onları geri takmam."

Beni odadan dışarı taşıyor ve benimle birlikte üst kata çıkarken başımı omzuna koyuyorum. Lorenzo'nun tıp diploması olmayabilir ama Acid'in hayatını kurtarmak için ustalıkla çalıştı. "Onu kurtarman çok iyi oldu."

"Bana para kazandırıyor."

"Tek sebep bu mu? Arkadaş gibi görünüyorsunuz."

Bir an sonra üst kattaki loş odamdayız ve Lorenzo beni yatağa yatırırken bir dizini yatağın üzerine koyuyor.

O ayağa kalkmadan ben daha da yaklaşıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Lorenzo başka erkeklere yasak olduğumu göstermek için bana sarılabiliyorsa, o zaman yalnızken de sarılabilir.

"Chiara, aşağı inmeme gerek," diye fısıldıyor ama uzaklaşmıyor. Elleri üzerimde geziniyor, sanki onlarla ne yapacağını bilemiyormuş gibi.

"Saat kaç?" Fısıldıyorum, gözlerim kapalı, kalbinin atışını dinliyorum. Salvatore, Vinicius, Cassius ve Lorenzo her zaman tehlikeli şeyler yaparlar. Bu gece onlardan biri metal bir masanın üzerinde yatıyor ve kan kaybından ölüyor olabilirdi.

Lorenzo yavaşça ellerini sırtıma yaslıyor. "Neredeyse sabahın beşi."

Karanlıkta uzanıp yanağını okşadım. Lorenzo beni hiç öpmedi. Bu beni öpmesi gereken andı, kısa bir dudak teması olsa bile. Arkadaşını kurtarmak için birlikte çalıştık ve şimdi yatağında bana sarılıyor. Sarışın başı yastığın üzerinde ve geniş, solgun gözlerle bana bakıyor.

Lorenzo hareket etmiyor. Tüm vücudu kaskatı kesilmiş, acımasız bir saldırıya hazırlanıyor. Ama sadece ben varım.

Ve ondan korkan kişi ben olmalıydım.

"Tuhafsın," diye fısıldıyorum. Yanağı soğuk ve kirli sakalı parmaklarımı törpülüyor. "Kavga ediyorsun

Beni tutmak için çok uğraştınız ama hiçbiriniz yakınlaşmamı istemiyor gibisiniz."

Lorenzo uzanıp boğazımı tutuyor. Tutmuyor. Sıkıyor. Parmakları etrafımda kayıyor ve atardamarlarıma bastırarak tutuyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Hâlâ hayatta olmanızın nasıl bir mucize olduğunu biliyor musunuz?"

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Beni tehdit mi ediyor? Lorenzo nabzımın hızlandığını hissediyor gibi görünüyor ve parmaklarına bakıyor.

Aynı sessiz, buz gibi ses tonuyla devam ediyor: "Sana gül yaprakları ve aşk şiirleri yağdırmıyoruz ama sen odaya girdiğinde, hala nefes aldığında her birimiz minnetle yanıyoruz."

Nefes alıyorum.

"Senden iki litre kan aldım ve gözünün önünde ölmek üzere olan bir adama pompaladım ve sen hala bu dünyada nefes almanın bir ayrıcalık olmadığını mı düşünüyorsun? Benim bodrumumda ölseydi Acid'e ne olurdu biliyor musun? Cesedi plastik torbalara sarılır ve ormanda sığ bir mezara gömülürdü. Beyaz güllerle dolu güzel bir tabut ve Coldlake Katedrali'nde ilahi söyleyen insanlar olmazdı. Bu herhangi birimiz olabilirdi. Bu siz de olabilirsiniz. O yüzden sahip olduklarınız için şükredin."

Lorenzo elini boğazımdan çekip kapıya doğru yürüyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum. Soğuk parmaklarının hayaleti boynumda. Seçeneklerim bunlar, var olmak mı, yoksa sonsuza dek isimsiz bir mezara gömülmek mi?

Hayır.

Bununla yetinmeyeceğim.

Ya mutlu olmanın bir yolunu bulacağım ya da bunu gerçekleştirmek için yoluma çıkan her şeyi ve herkesi altüst edeceğim, buna bu dört adam da dahil.

Parmaklarımı ağzımın üzerine bastırıyorum, Lorenzo'nun başparmağının orada gezindiğini hatırlıyorum. Çıplak olduğumuzda ve o içime gömüldüğünde bile Lorenzo'nun dudakları benimkilere hiç dokunmadı. Her zaman sert kalması gerektiğini düşünüyor. Tetikte olmalı, yoksa kendisi ve etrafındaki insanlar ölecek.

Elimi yüzüme sürüyorum, bedenimde ve kalbimde bok gibi hissediyorum. Dört kırık adamın parçalarını istemiyorum. Her parçamı isteyeceklerse, hepsine sahip olmam gerekmez mi?

Vinicius

I Havadar çatı katımın yüksek tavanlarını kızartan güneşe ve komodinin üzerinde ısrarla vızıldayan telefonumun sesine uyanıyorum.

Günaydın. Chiara babasını öldürmeye çalışalı bir hafta oldu ve ne yaptığını merak ediyorum.

Şu anda. Aletim hazır ola geçti ve uzanıp elimi etrafına sardım ve gözlerimi kapattım, onu yatakta küçük bir külot ve küçük bir tişörtle, sıcak bir ten ve uykulu bir masumiyetle hayal ettim. Tadı dilime bal gibi geliyordu. Çığlıklarını ve klitorisini emerken parmaklarını saçlarımın arasından geçirişini hatırladıkça inliyorum. Lorenzo yataktan çıkmayacağını söylüyor. Bu hafta bu kadar meşgul olmasaydım, onu şimdiye kadar dışarı çıkarabilirdim. Ağzımda bir ya da iki orgazm, hayatta olduğunu hatırlatmak için yatağa vurmak ve tavrını yeniden odaklamak için büyük bir silahla birkaç atış talimi. İhtiyacı olan şey bu.

Bugün meşgul değilim. Sanırım tatlı kedimi ziyaret edeceğim.

Onu atış poligonu bölmelerinden birinde domalmış, amını bana sergilerken ve ıslaklıkla parıldarken hayal ettiğimde, elim sikimde daha hızlı yukarı ve aşağı çalışıyor.

Buzz.

Buzz.

Buzz.

Tanrı aşkına.

Telefonumu elime aldım ve gözümü kısarak ekrana baktım. Çocuklar grup sohbetinde. Lorenzo: *Önümüzdeki birkaç gün prensesimize fazla yüklenmeyin.*

Salvatore: *Neden? Ona ne yaptın?*

Kanını akıttım.

Cassius: *NE?*

Lorenzo: *Adamlarımdan biri vuruldu. Dün gece yerleşkedeki tek A Negg oydu.*

Salvatore: *O iyi mi?*

O iyi. Şu an uyumasını izliyorum. Ben de biraz uyuyabilirim.

Bütün gece ayaktaymış gibi geliyor ve geçirdiği bir haftadan sonra çok yorulmuş olmalı. Ekrana dokunuyorum ve yazmaya başlıyorum. *Fabrika bugün kendi kendine çalışabilir. Ben de geleceğim.*

Çabuk ol. Gözlerim yuvalarından fırlayacak.

Sırıtarak ekliyorum, "Sen..." mi?

Lorenzo: *Olsaydı söylerdim.*

Doğru, ama dramatik etki için bunu uzatıyor olabilir. Chiara'nın kollarında geçirdiği anları kıskançlıkla merak etmemizi sağlıyor - gerçi bu benim yapacağım bir şey, düşününce Lorenzo'nun yapacağı bir şey değil.

Yoluma devam edip yataktan kalkıyorum ve duşa giriyorum. Günü Chiara ile geçireceksem, en iyi şekilde görünmem gerekiyor. Saçlarımı yıkayıp kuruttuktan ve tıraş olduktan sonra, aletimin etrafındaki tüm kılları keserek küçük bir erkek pansumanı yapıyorum. Her şeyden önce, bir hanımefendi için orayı temiz tutmak sadece nezakettir.

İkincisi, sikimi kocaman gösteriyor.

Parmaklarımı sarı saçlarımın arasından geçirip vücudumu bir o yana bir bu yana çeviriyorum, acaba bundan sonra antrenmanlarıma fazladan mekik eklesem mi diye düşünüyorum çünkü karın kaslarım olabildiğince fazla çalışmıyor. Cassius'la daha sık antrenman yapmalıyım. O adam bir canavar.

Gardırobumdan bir İtalyan takım elbise, kravatsız kömür rengi bir gömlek ve Prada marka mokasen ayakkabılar seçiyorum. Telefonumun komodinin üzerinde tekrar tekrar çaldığını duyduğumda bileğime altın bir saat takıyorum ve ekrana bakıyorum.

Lorenzo:

Ben

Lorenzo:

Yapacağım

Lorenzo:

Öldüreceğim

Lorenzo: *Sen*

Sırıtıyorum ve telefonumu cebime sokup aşağıya iniyorum. Ona şimdi gideceğimi söylemenin bir anlamı yok. Adamın beyninde bir damar patlayacak.

Yirmi dakika sonra Lorenzo'nun yerleşkesine geldim. Korumalardan biri beni kapıdan içeri aldı. Arabayı garaja sürüyorum ve Chiara'nın kullandığı odaya doğru yürüyorum. Lorenzo'nun kapüşonlarından biriyle yatakta uyuyor, sırtı bana dönük ve saçları yastığın üzerinde parlak altın renginde.

Lorenzo'nun kıyafetlerini giyiyor ama seks yapmadılar. Karşılığında bir şey almadan Chiara'ya iyi davrandı mı?

Sonra onun kanamasıyla ilgili söylediklerini hatırladım. Muhtemelen sonrasında sarılmayı ya da öpmeyi beceremedi, bu yüzden teselli ödülü olarak kapüşonunu verdi.

Zavallı bebeğim. Bunu telafi edeceğim.

Lorenzo bir sandalyeye yığılmış, benim içeri girdiğimi görünce morarmış gözlerini ovuşturuyor. Chiara'yı uyandırmamak için fısıldayarak, "Enkaz gibi görünüyorsun," diyorum.

"Sen de siktir git. İyi geceler." Kapıya yönelirken omzuma sertçe vuruyor.

Chiara'nın nefes alışları düzensiz, sanki uyanmanın eşigindeymiş gibi... Yatağın kenarına oturup elimi sırtında gezdiriyorum ve ensesini avuçluyorum. Nefes alıyor ve gözlerini açıyor.

"Kedicik."

Uykulu bir şekilde gözlerini kırptırıyor ve elinin tersiyle gözlerini ovuşturuyor. "Vinicius, buraya ne zaman geldin?"

Ne geceydi ama."

Hayal edebiliyorum. "Buraya Şimdi geldim. Nasıl hissediyorsun?"

Chiara elini benimkine koyuyor ve ben de oturmasına yardım ediyorum. KapuŐonunun fermuarını açıp iterek çıkarıyor ve dirseğinin kıvrımında bir alçı olduğunu ve atletinin önünden kan sıçradığını görüyorum. Lorenzo ile geçirilen kaliteli zaman.

Kendini kontrol ettikten ve saçlarını yüzünden uzaklaŐtırdıktan sonra, "Um...aslında çok kötü değil," diyor.

Solgun ama gözleri ışıltılı. Belki de cadı saati ameliyatı ve kan alma, onu korkusundan kurtarmak için ihtiyacı olan şeydi. "Harika. Bugün seni dışarı çıkarmak istiyorum. Hazır mısın?"

"Sanırım öyle. Benden herhangi bir tepeye tırmanmamı istemediğiniz sürece." "Tepe yok. Tek yapman gereken arabamda oturmak."

"Oturabilirim. Nereye gidiyoruz?"

Ona gülümsüyorum. "Burada ve orada. Sen git duş al.

Ben burada bekleyeceğim." "Aşağıda bekleyebilirsin."

"Burada bekleyeceğim," diye tekrarlıyorum, yatağında kendimi daha rahat hissediyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Çok küçüktü ve Lorenzo ondan adamlarından birini kurtarmaya yetecek kadar kan almıştı. "Baygınlık hissedersen bana seslen."

"Sanki hiç yalnız değilmişim gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor banyoya doğru giderken. Amaç da bu, kedicik. Eğer asla yalnız olmazsan, başına kötü bir şey gelmez.

On dakika sonra bir buhar bulutunun içinden havluyla çıkıyor, birkaç kıyafet alıyor ve ortadan kayboluyor. Sonunda kot pantolon ve tişört giymiş bir şekilde dışarı çıkıyor.

Ona gülümsüyorum ve ayağa kalkıyorum. "Çok güzel görünüyorsun. Hadi gidelim."

Aşağı inerken tişörtünü çekiştiriyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Ben mi? Sen bir dergi reklamından fırlamış gibisin. Ben ise aptal gibi görünüyorum."

Arabamın yolcu kapısını açarken dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve "Çok güzel görünüyorsun" diye tekrar onaylıyorum. Ama yeni kıyafetler istiyorsa, bu ayarlanabilir.

Ona bir güneş gözlüğü veriyorum. "Bunları tak ve saçlarını yüzünün etrafında tut."

İstenileni yapıyor, uzun sarı saçlarını yüzünü çerçevelemek için parmaklarıyla tarıyor ve bizi yeraltı garajından çıkarıyorum.

Yolda yarım mil kadar ilerledikten sonra bir zincir restoranın arabaya servis şeridine giriyorum. "Kahvaltı ucuz ve neşeli olmak zorunda. Uber Eats Lorenzo'nun zaptedilemez kalesine teslimat yapmıyor ve ben de seni bir restorana götüremem."

"Neden?"

"Çünkü sen öldün, kedicik." "Ah.

Evet, unutmuşum."

"Ne istiyorsun? Aç mısın?"

Chiara üzerime eğiliyor ve menüyü inceliyor. "Aslında öyleyim. Umm... kahvaltı bisküvisi, ekstra haşhaş ve bir latte lütfen."

Mikrofona siparişimizi söylüyorum ve kendim için bir sade kahve ekliyorum, sonra da ödeme yapmak için kasaya gidiyorum. Kasadaki genç çocuk arabama bakıyor. Arabaya servis bölümünde çok fazla Lamborghini Aventador gördüğünü sanmıyorum.

"Hasta araba, kardeşim."

Ona yüz dolarlık bir banknot uzatırken gülümsüyorum. "Üstü kalsın."

Siparişimizi beklemek için bir sonraki pencereye yanaştığımızda Chiara başını sallayarak, "Tam bir gösterişçisin," diye mırıldanıyor.

Ona gülümsemek için başımı yana çeviriyorum. "Sadece gittiğim her yere iyi niyet ve neşe yaymayı seviyorum."

Başka bir çocuk siparişimizi uzatıyor ve ben de arabayı caddeye geri sürmeden önce Chiara'nın kucağına bırakıyorum. Lamborghini'nin krem rengi deri iç kısmına bakıyor.

"Burada yemek yiyemem. Ya bir şey dokersen? Buradakiler bile yok."

Bu bir süper araba. Tabii ki bardak tutucuları yok. "Kahvaltını yap, kedicik. Arabam için endişelenme. Kahvem çantada kalsın, tamam mı?"

"Peki, eğer eminseniz..." Chiara çantayı karıştırıp bisküvisini çıkarıyor ve kahvelerimizi ayaklarının arasına sıkıştırıyor. Pastırmalı ve yumurtalı bisküvisini minnettar bir sesle ısıtıyor.

"Bu nasıl?" Ben soruyorum.

"Mm. Çok güzel. Açlıktan ölüyorum. Bir hafta boyunca yatmak insanı gerçekten yoruyor sanırım." Küçük bir ısırık alıyor, bir süre çiğniyor ve ekliyor, "Bu kadar dağınık olduğum için özür dilerim."

Chiara geçen ay çok şey yaşadı. Salvatore doğum gününde onun için bir kabustu ve sonra üçümüz ona cehennemi yaşattık. Salvatore tarafından karnından vurulmak ve annesi gibi öleceğini düşünmek muhtemelen boktan bir dondurmanın üzerindeki kirazdı.

"Bugün bunu geride bırakacağız. Seni Coldlake'te bir tura çıkaracağım."

"Hayatım boyunca burada yaşadım. Coldlake'i en az sizin kadar iyi biliyorum."

"Gölü, köprüleri ve turistik yerleri biliyorsunuz. Ama sokakları biliyor musun?"

"Tabii ki. Eskiden yürürdüm-"

"Sokaklar değil. *Sokaklar*. Bu şehrin görünmez sınırları. Bu ilçenin sahibi kim? O çeteyi kim yönetiyor? Dün gece uğruna kan verdiği adam nereden geldi? Ne iş yapıyor?"

"Lorenzo bana pek bir şey anlatmadı. Strife diye bir yer hakkında bir şeyler."

Tabii ki yapmadı. Lorenzo prensesini bu şehirdeki tüm tehlikelerden korumak istiyor. Eğer ona kalsaydı, silahları ve kas gücüyle sokaklarda dolaşırken ve eve döndüğünde onu kanlar içinde bulurken, kimsenin ona dokunmak bir yana göremeyeceği kalesine kilitlerdi.

Ama bu Lorenzo'ya bağlı değil. Bu hepimize bağlı.

"Şehir her birimizin kontrol ettiği dört parçaya bölünmüş durumda. Bu kısım," diyorum pencereden dışarıyı işaret ederek. "Bu kısmı hangimiz yönetiyoruz?"

Chiara pencereden geçen evlere ve binalara bakıyor. Burası tuğla evleri ve geniş caddeleriyle şehrin eski bir bölgesi. Temiz ama sevimsiz ve kenarları kaba. Tıpkı burayı işleten adam gibi.

"Burada yaşadığına göre, Lorenzo olduğunu tahmin ediyorum."

"Bu doğru. Coldlake Köprüsü'nün kuzeybatısındaki her yer Lorenzo'nun. Burada faaliyet gösteren çetelerden de o sorumlu.

"Buralar biraz zorlu bölgeler."

"Lorenzo sert bir adamdır. Onunla birlikte çok iş yapıyoruz."

"Çeteleri mallarınızı mı değiştiriyor?" diye soruyor bisküvisini dişlerken.

Başımı yoldan çevirip ona bakıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?" "Dinliyorum.

Malın ne?"

"Oh, şu ve bu. Kuzey benim. İç kuzey ve doğu Cassius'a ait. İç güney ve güneydoğu Salvatore'un."

Chiara buradan göremese de eski evine doğru bakıyor. Güneydoğu, Coldlake'in en zengin bölgesidir. En zengin insanlar devasa evlerini orada inşa etmişlerdir. Sokaklar geniş ve ağaçlarla kaplı ve çocuklar sarı otobüslerle kapılarında süslü armalar olan büyük, yakışıklı okullara gidiyor. Chiara cennet gibi bir çocukluk geçirmiş olmalı.

Benimkine hiç benzemiyor.

"Yani hayatım boyunca Coldlake'in Salvatore'a ait bölümünde yaşadım. Ya da kontrolü ele geçirdiğinde...kimden?

Babası mı?"

"Evet, Francesco Fiore. Yaşlı adam tüm şehrin patronuydu. Dokuz yıl önce Francesco hastalandığında şehri dört parçaya bölen bizlerdik. Coldlake Sendikası'nı kurmamızdan nefret ederdi.

Aslında pek çok kişi nefret ederdi."

"Bunu neden yaptınız? Ve insanlar neden nefret etti?"

Ellerim direksiyonda terliyor ve kalbim hızlı hızlı çarpıyor. Bu, bugün ve muhtemelen hiçbir zaman konuşmak istemediğim bir konuya çok yaklaşıyor. Diğerleri Chiara ile bu tür konuşmaları nasıl engelliyor? Cassius muhtemelen soru sormasını yasaklıyor ve onu tokatlamakla tehdit ediyor ve sanırım Salvatore öfkesine yenik düşüp sikini ağzına sokuyor. Lorenzo, en başta soru sorulamayacak kadar korkutucu olarak sorunu çözdü.

Gerçi bunların hiçbirisi benim tarzım değil. Chiara'ya bakıp gülümsüyorum. "Çünkü paylaşmak istedik." Tek kaşını kaldırıyor. "Bunu söylerken neden bu kadar flörtöz konuşuyorsun?"

"Ne diyeyim?"

"Paylaş."

Gülüyorum, çoğunlukla saptırmam işe yaradığı ve sohbeti başka bir yere taşıyabildiğim için rahatlıyorum. "Şehrin güneybatı kısmını sormadınız. Coldlake Sendikası tarafından yönetilmeyen tek kısım."

"Şehrin güneybatı kısmını kim yönetiyor?" "Sen söyle."

Chiara geçen yıl bekaretini alacağını umduğu bir çocukla arabaya bindiğinde kendi güneybatı turunu yaptı. O herifin beynini dağıtmak büyük bir zevkti.

"Gagalar," diye tahmin ediyor, yüzünün üzerinden bir gölge geçiyor. "Gagalar, Kan Sürüsü ve diğer birkaç çete."

"Dün gece Acid adında bir adamla tanıştım. Geaks'in lideri Jax tarafından vuruldu." Tereddüt ediyor ve ekliyor, "Kırık şişelerle bana tecavüz etmeyi planlayan kişi."

Sertlik yanlısı bir belediye başkanının kızı olmak onu hedef haline getirdi. Dördümüzle birlikte olmak onu daha da büyük bir hedef haline getiriyor. Güneybatıdaki çeteler bizden on bin güneş gücünde nefret ediyor. Chiara'yı şimdi ellerine geçirselerdi, geçen yıl yaşayacağı ölüm yanında merhametli kalırdı.

"Jax ve çeteler hakkında endişelenmene gerek yok, kedicik. Seni asla gözümüzün önünden ayırmayacağız."

Şerit değiştiriyorum ve şehre adını veren gölün kuzeybatı tarafına uzanan devasa bir asma köprü olan Coldlake Köprüsü'ne doğru ilerliyoruz. Güneş suyun yüzeyinde parıltıyor ve gökdelenler mavi gökyüzüne karşı gururla çiziliyor. Araba sürmek için mükemmel bir sabah.

Uzun yokuştan köprüye çıkarken Chiara pencereden dışarı bakıyor ve manzarayı seyrederken kahvesini yudumluyor.

"Şimdi daha farklı görüyorsun, değil mi?" Köprü'nün tepesine ulaştığımızda soruyorum. "Şehri yani."

"Her çeyrek farklı bir adama ait. Sanırım bu şekilde tüm şehri tek başınıza kontrol etmeye çalışmaktan daha kolay yönetilebilir."

"Amaç da bu, kedicik."

Köprü'nün diğer tarafına ulaştığımızda, kuzeye, kendi bölgeme doğru sürüyorum. Şehrin dışına çıktığımızda Coldlake manzaralı bir parka gidiyorum. Gözlemevinin yanına park ediyorum ve şehri seyrederiz. Yürüyüş için güzel bir gün olabilirdi ama Chiara solgun görünüyor. Ayrıca resmen ölü olduğu için muhtemelen görülmemesi gerekiyor.

Chiara bana kahvemi uzattı. O da aynı şeyi düşünüyor olmalı ki, "Daha ne kadar ölü kalacağım?" diye soruyor.

"Emin değilim. Ne kadar uzun süre gizli tutabilirsek. Belki de hiç uğraşmayız. Planlar değişir ve biz de onlara uyum sağlarız."

"Belki de seninle çok uzun süre birlikte olamayacağım."

"Planın *bu* kısmı değişmeyecek." Uzanıp parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve elini sıkıca tutuyorum. Chiara'nın bizimle kalması kesin olan tek şey.

"Duruma göre değişir," diyor kahvesinden bir yudum alarak. Gözlerim kısılıyor. "Neye göre?"

"Sizinle kalmak isteyip istemediğim konusunda. Cassius birkaç hafta önce bana ne demişti? Küçük bir sokak kedisi. Hayatımın geri kalanında kimsenin sokak kedisi olmaya niyetim yok. Belki de ayrılıp tamamen başka bir yere giderim."

Chiara koyu renk gözlüklerinin ardında şehri inceliyor, ilgili gözleri Coldlake'in sokaklarında ve evlerinde geziniyor. Beni kandıramaz. Bu şehir hepimizin olduğu kadar onun da bir parçası.

Sonunda Chiara bana döndü. "Bana kız kardeşinden bahsedebilir misin?"

Konunun aniden değişmesi beni irkiltti. Kısa cevap, *hayır*. Uzun cevap, *siktir, hayır*.

Daha da uzun olan cevap ise, *siktir et hayır ve bir daha bana bu soruyu sorma*.

Sanırım konunun bizimle kalıp kalmayacağından benimle ilgili kişisel sorulara dönüşmesi tesadüf değil. Chiara'nın "*Beni istiyor musun?*" deme şekli. *Bana açılmalısın*.

"Kız kardeşim. Amalia." Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Onun hakkında pek konuşmam, kedicik."

Yüz ifadesi yumuşar. "Biliyorum ve anlıyorum. Salvatore Ophelia hakkında konuşmak istemedi ve Cassius da Evelina hakkında sadece birkaç kelime söyleyebildi. Başlarına gelen şey ne kadar korkunç."

Korkunç. Amalia'nın başına gelenleri tanımlamak için ne kadar yetersiz bir kelime. *Akıl almaz* daha yakın geliyor. Kanlar içindeki, vahşice öldürülmüş cesedi bir kabustan fırlamış gibiydi. Geak'lerin Chiara'ya yapmakla tehdit ettikleri şey eğlenceli bir gece gibi görünüyordu.

"İkizdik ve büyürken birbirimize çok yakındık," diyorum Coldlake Köprüsü'nden geçen, ön camları güneş ışığında parlayan arabaları izlerken. "Her şeyi birlikte yapardık. Bir çift baş belasıydık. Onu her gün özlüyorum."

"İkinizin başı ne tür bir belaya girebilir?"

Elimi Lamborghini'min direksiyonuna koyuyorum. "Zengin çocuk saçmalığı. Zengin çocuk *suç* saçmalığı. Annem bizi şımarttı ve bizimki gibi bir babayla kimse bize dokunmaya cesaret edemezdi. Birçok kez okuldan atıldık ama okul her seferinde bizi tekrar okula almak zorunda kaldı. On altı yaşına gelmeden önce yarım düzine kez hapishane hüccresinin içini gördüm."

"O kadar çok mu tutuklandın? Ve hiç suçlanmadınız mı?" Daha geniş gülümsüyorum. "Suçlama yok. Hiçbir şey takılmadı. Hiçbir şey takılmaz."

"Hakkınızda öğrendiğim ilk şeylerden biri tutuklandığınız ve sonra sizi öylece bıraktıklarıydı. Bunu nasıl başardınız?"

Sadece gülümsüyorum ve kahvemden bir yudum alıyorum.

Başını bıkkın bir şekilde sallıyor. "Vinicius, hayatın boyunca yaptıklarının tek bir sonucuna katlandın mı?"

"Sonuç mu?" Kelimeyi sanki yabancı bir dildeymiş gibi yavaşça söylüyorum. "Hiç duymadım." "Peki ya Amalia? Onun da başı belaya girdi mi?"

Başımı salladım. "Hayatta olmaz. Kötü şöhretli bir suç ailesinden olmamıza rağmen lakabı Melek'ti çünkü herkes onu öyle sanıyordu. Bir keresinde on beş yaşımdayken bir sanat kitabından kopya çekerek kendime resim yapmayı öğretiyordum. Fırça darbelerini yeterince net göremediğimden şikayet ettim ve o da şehrin sanat galerisine girip benim için bir Monet çaldı."

Chiara'nın ağız açık kalır. "Şaka yapıyorsun. Yakalandı mı?"

"Bütün yazı onu kopyalamakla geçirdim ve mükemmel bir taklit yaptığımda Amalia kopyayı ön merdivenlere bıraktı. Bugün hala galeride asılı duruyor. Hiç kimse şüphelenmedi."

"Çoğu insan sana bir sanat kursuna gitmeni söylerdi."

"Amalia çoğu insan gibi değil." Gülümsemem yüzümden kayıp gidiyor ve Chiara'nın boş kahve fincanını ve benimkini alıp kese kâğıdının içinde eziyorum. "Çoğu insan değildi."

Elini koluma koyuyor, gözlüklerinin arkasındaki gözleri kocaman ve sempati dolu. "Bana ondan bahsettiğin için teşekkür ederim. Senin için ne kadar acı verici olduğunu biliyorum."

Bir kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime çekiyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "Biliyor musun, kedicik? Değişiklik olsun diye onun hakkında konuşmak gerçekten iyi hissettiriyor. Bunun için teşekkür ederim."

Motoru çalıştırıyorum ve parktan çıkıp şehre doğru geri dönüyoruz.

"Şimdi nereye gidiyoruz? Lorenzo'nun yerine mi, yoksa şehri biraz daha gezmeye mi?"

"Daha eğlenceli bir şey. Haftalardır Cassius'un sana aldığı kıyafetleri giyiyorsun. Seni alışverişe götüreceğim."

Chiara kendine bakar. "Bunları Cassius mu aldı? İyiler. Rahatlar."

Rahatlık kanepede Çin yemeği yemek içindir, ancak hiçbir kızım tasarımcı kıyafetleri giyebilecekken büyük mağazalarda satılan spor ayakkabılara katlanmayacaktır.

"Alışverişe nereye gidebiliriz ki? Ölmüş olmam gerektiğini kendin söyledin."

Telefonumu sesli olarak etkinleştiriyorum ve Daphne's Boutique'i aramasını istiyorum. Telefonun diğer ucunda nazik bir müşteri hizmetleri ses tonuna sahip bir kadın açıyor.

"Merhaba, Daphne'nin Butiği. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba. Biraz alışveriş yapmak istiyorum. Arkadaşım görünüşü konusunda hassas ve kimse tarafından görülmek istemiyor. Güvenlik kameralarının kapatılması ve tezgâhtarların olmaması gerekiyor. Bunun için bir ücret varsa, ödeyeceğim."

"Şey..."

"Kendimi tanıtmayı unuttum. Adım Vinicius Angeli."

Hatta kısa bir sessizlik olur ve ardından kadın tamamen farklı bir tonda cevap verir: "Elbette Bay Angeli. Arkadaşınızı Daphne'ye ne zaman getirmek istersiniz?"

Saatime baktım. "Yaklaşık on dakika içinde."

"Bunu başarabiliriz."

"Teşekkür ederim. Arka kapıdan gireceğiz. Hiç kimse, ama *hiç kimse* arkadaşına bakmayacak, yoksa çok üzülürüm." Hafifçe konuşuyorum ama birazcık beyni varsa benim gibi bir adam için *çok üzülmenin* ne demek olduğunu anlayacaktır.

"Elbette, Bay Angeli," diyor, sesi artık biraz boğuk. "Tezgâhtarlarla ben üst katta olacağız."

Telefonu kapatıyorum ve Chiara'nın eğlenerek bana baktığını fark ediyorum.

"Sadece dilinle istediğini elde etmeyi seviyorsun," diyor, klitorisini ilk kez yalarken ona söylediğim bir şeye atıfta bulunarak.

Yumuşakça gülüyorum. "Her zaman, bebeğim."

Birkaç dakika sonra, Belrose Caddesi'nin arkasındaki dar bir sokağa giriyorum, Chiara'ya başına geçirmesi için takım elbise ceketimi veriyorum ve onu içeri götürüyorum. Müdür dediğimi yaptı; mağaza terk edilmiş ve ön kapı kilitli.

Chiara, hepsi tasarımcı elinden çıkmış ve hepsi de pahalı olan elbiseler, üstler, bluzlar, etekler ve ayakkabılara bakıyor. Kendini gardırobu olmadan bulan bir kız için mükemmel bir seçim.

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve gidip müdürü buluyorum, omzumun üzerinden

sesleniyorum, "Ne istiyorsan al. Seni bir daha ne zaman alışverişe götürebileceğimi bilmiyorum, bu yüzden kendini tutma."

Müdürü üst kattaki dinlenme odasında dört tezgâhtarla birlikte buluyorum. Platin kredi kartımı gülümseyerek uzattığımda hepsi bana hayranlık ve endişe karışımı bir duyguyla bakıyor. Asistanlar kartın üzerindeki ismi kontrol etmek için gizlice öne doğru eğiliyor ve gözleri açılıyor.

Evet, gerçekten benim.

"Arkadaşımın yaklaşık bir saate ihtiyacı olacak. Aldıklarını size getireceğim ve sonra yola çıkacağız. Bizi ağırladığınız için çok teşekkür ederiz."

Hepsine en çekici gülümsememi veriyorum. Bu akşam kokteylde arkadaşlarına neler söyleyeceklerini hayal edebiliyorum.

Her zaman haberlerde ve kumarhanelerde olan o kaypak şeytan bugün mağazaya geldi. Binlerce dolar harcadı. Kirli para tabii ki ama kredi kartı geçtiği için onu geri çeviremezdik.

Aşağı inerken grup sohbetine bir mesaj gönderiyorum. *Belrose Caddesi'ndeki bir butiği kapattım ve Chiara ile alışveriş yapıyorum. Ona almam gereken özel bir şey var mı?*

Salvatore: *Birkaç kokteyl elbisesi. Chiara için bir sürpriz planladım.*

Lorenzo: *İç çamaşırı. Beyaz. Pembe. Şirin şeyler.*

Cassius, Lorenzo'nun ifadesine işaret eden bir parmak emoji ekliyor. Cevabımı yazarken gülümsüyorum. *Siz iki sapıksınız.*

Tamamdır.

Chiara soyunma odasına birkaç kıyafet götürdü. İç çamaşırı reyonuna gidip beyaz, krem ve pastel renklerdeki dantelli sütyenlere göz gezdiriyorum. Chiara'nın bunları giymesi sert ve tehlikeli bir erkeği dize getirmeye yeter.

Ya da aynı anda dört sert, tehlikeli adam.

"Kedicik, sütyen bedenini kaç?" Onları karıştırarak sesleniyorum. "28C. Ama ben zaten birkaç sütyen aldım."

Seçtiği sütyenler muhtemelen giymek içindir. Benim baktıklarım ise çıkarılmak için. Birkaçını alıp elimi perdeden içeri sokuyorum.

"Cassius ve Lorenzo'nun isteği üzerine."

Kulağa *pis piçler* gibi gelen bir şeyler mırıldanıyor ama onları benden kabul ediyor. "Senin isteğinle olmadıklarına emin misin?"

Perdeyi kenara çekip ona bakıyorum. Üzerinde sadece külot ve leylak rengi bir kazak var. "Çıplak olmanı tercih ederim."

Perdeyi elimden aldı ve tekrar kapattı. "Vinicius! Çık dışarı."

"İçeri gelip bir şeyler denemenize yardım edeyim. Bütün mağaza bize ait."

"Git ve bana birkaç gömlek bul, olur mu? İpek ve pamuklu. Beyaz, siyah ve desenli, lütfen."

Sonraki bir saati bu şekilde geçiriyoruz, mağazada dolaşıp denemesi için kıyafetler seçiyoruz ve ben güzel görünen her şeyi bir yığının içine koyuyorum. Yığın gittikçe büyüyor.

Chiara ona bakar ve başını sallar. "Bu kadarı yeter de artar bile. Hadi gidelim."

"Bir şey daha var. Salvatore'un sana bir sürprizi var ve kokteyl elbisesi giymeni istiyor. İtalyan bir şeyler giymeni isterdi. Aslında hepimiz isteriz." Gucci, Dolce & Gabbana ve Moschino'dan bir seçki seçiyorum ve onları denemeye gidiyor. Bir kanepeye oturdum ve arkasından seslendim, "Dışarı çık ve bana göster."

Birkaç dakika sonra Chiara, uzun kollu ve kısa etekli, omzu açık kırmızı bir elbiseyle prova odasından çıkar.

"İnanılmaz görünüyorsun. Buraya gel." Chiara gelip dizlerimin arasında duruyor ve ben de belini kavırıyorum.

"Elbise konusunda iyi bir zevkin var."

"İyi bir zevkim var, nokta," diye mırıldanıyorum, ellerimi kışını avuçlamak için aşağı kaydırıyorum. Tam onu kucağıma çekmek üzereydim ki elimden kurtuldu.

Diğer iki elbise de mükemmel ve ince bacaklarını ve diri göğüslerini göstererek onların içinde geçit törenini izlerken çok zorlanıyorum.

"Hangisi?" diye soruyor, dar, gül desenli bir elbisenin içinde kendine bakarak. "Hepsi."

"Sadece bir taneye ihtiyacım var ve çok pahalılar. Ben sadece... Ne, neden gülüyorsun?"

"Seni şımartacak dört erkek arkadaşın var. *Sadece bir tanesi* artık kelime dağarcığının bir parçası değil."

Chiara'nın yanakları kızgınlıkla kızarır. "On yedinci doğum günümde şımarık olduğum için bana eziyet ettiğinizi hatırlıyor musunuz? Benden sertleşmemi istediğinizi sanıyordum."

Ayağa kalktım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sen güçlüsün. Sana cehennemi yaşattık ve hâlâ ayaktasın. Elbiseleri alıyoruz."

Kendi kıyafetlerini giymek için soyunma odasına geri dönerken, "Neden bana yaşatmaya devam edeceğin onca cehenneme katlandığım için bunun bir rüşvet olduğunu hissediyorum?" diye homurdanıyor.

Çünkü kendi iyiliği için fazla zeki, işte bu yüzden.

Chiara kendi kıyafetlerini giyerken, ben de gidip müdürle her şeyin Cassius'un bir blok ötedeki çatı katına teslim edilmesi konusunda konuşuyorum. Lamborghini'nin bagajında fazla yer yok.

"Bütün bunlar hakkında ne yapacağız?" Chiara birkaç dakika sonra soyunma odalarından çıkıp kıyafet yığınına bakarken soruyor.

Takım elbisemin ceketiyile başını tekrar örtüyorum ve onu dışarı çıkarıyorum. "Hepsi halledildi. Cassius'un evine gidecekler ve o da onları sana getirecek."

Arabama bindiğimizde Chiara gülümseyerek koltuğuna yaslandı. "Bunun için teşekkür ederim. Seninleyken kendimi rahatlamış hissediyorum. Seninle vakit geçirmek çok güzel."

Gülümsüyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. "Seni tekrar ayakta gördüğüm için mutluyum. Hepimizi endişelendirdin."

Özür dilemeye başladı ama parmağımı dudaklarına bastırdım. "Özür dilemek yok. Sadece o güzel başını dik tut, kedicik."

Onu tekrar öpüyorum, dilimle dudaklarını ayırıyorum ve tatlılığının tadına bakıyorum. Chiara gülümsüyorsa, bir şeyleri doğru yaptığımızı biliyoruz demektir.

Lamborghini'yi çalıştırırken Chiara güneş gözlüklerini düzeltiyor ve "Elinde olmadan yalan söylediğini sanıyordum ama bütün gün tek bir yalan bile söylemedin, değil mi?" diyor.

"Hayır, bir tane bile değil," diyerek Belrose Caddesi'ne çıktım ve o günkü ikinci yalanımı söyledim.

Chiara

I Yolculuk ve alışverişten sonra o kadar yorgunum ki Vinicius'un beni Lorenzo'nun yerleşkesinde üst kata taşıması ve yatağa yatırması gerekiyor. Benim yanıma sokuluyor ve önce boynumu öpüp ellerini giysilerimin altına sokuyor. Kendimi kaybetmekten daha çok istediğim bir şey yok.

ama ona her uzandığımda kolum kemiksiz bir şekilde yatağa düşüyor ve gözlerim kapanıyor.

"Sen uyu, kedicik," diye mırıldanıyor Vinicius, yatak örtülerini üzerime çekerek.

"Hayır, gitme..." Ona uzanıyorum ve her iki elimin avuç içlerini öpüp yorganın altına sıkıştırıyorum. O ayağa kalktığında, yorgun ve rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Birkaç saat sonra uyandığımda dışarının karanlık olduğunu gördüm. Bütün gün uyumuşum.

Doğrulup yan masadaki çalar saate bakıyorum ve saatin akşamın yedisi olduğunu görüyorum. Bir duvar boyunca butikten alınmış düzinelerce alışveriş torbası dizili. Cassius burada olmalı ya da buraya gelmiş olmalı. İri yarı, huysuz İtalyan'ı düşününce kalbim eriyor. "Öldüğümünden" beri onunla yalnız kalmamıştım ve hâlâ yerleşkede olup olmadığını merak ediyorum.

Yataktan kalkıp büyük boy tişörtüm ve külotumla kapıya yöneliyorum, uykudan sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum. Kanamanın etkileri nihayet geçmeye başlamıştı.

Alt kattan sesler geliyor ve onlara doğru ilerliyorum. Lorenzo ve Salvatore kanepelerde oturuyor, Cassius ise mutfakta içecek hazırlıyordu. Uzun, soğuk, buz ve nane dolu içecekler.

Lorenzo ben odayı geçerken beni inceliyor, kaşları birbirine yaklaşmış. "Başın mı dönüyor prenses? Bir şeyler yemek ister misiniz?"

"Ben iyiyim, teşekkürler." Doğruca Cassius'a gidiyor ve kollarımı boynuna doluyorum. Çok uzun boylu olduğu için yükseklere uzanmam ve parmak uçlarımda durmam gerekiyor. Yırttığı naneler ve zengin, erkeksi kolonyası gibi kokuyor. Beyaz gömleği her zamanki gibi gıcır gıcır ve tertemiz, sakalı ise matematiksel olarak düzgün.

"*Bambina*," diye mırıldanıyor, bana doğru dönüyor ve iri elleriyle belimi kavırıyor. Vücudunun sıcaklığı beni bir kucaklaşma gibi sarıyor.

Başparmağımı gömleğinin kenarındaki koyu renkli tüylerin üzerine sürüyorum. "Seni çok özledim."

Ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Beni istediğin zaman çağırabilirdin ve ben de

hemen yanında olurdum."

Biliyorum ama beni hayal kırıklığına uğratmasına hazır değildim. Şu anda buna zar zor hazırım. "İstersen söyleyebilirsin. *Sana söylemiştim.*"

"Neden *sana söylediğimi* söyleyeyim ki?" Derin sesi bana karşı gürlüyor. "Çünkü babamı öldüremeyeceğimi biliyordun."

Parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Bunu bilmiyordum. Senin için endişelendim. O *cazzo di merda* ile bensiz yüzleşmeni istemedim ama Salvatore seni korumak için oradaydı. Sana hiçbir şey olmayacaktı."

Üç dengesiz ve saplantılı erkeğimin aslanın inine korumasız girmeme izin vermeyeceğini anlamalıyım. Özellikle Cassius.

"Sen ve Salvatore gerçekten düşman olsaydınız, babamı kendim öldürmeye çalışma fikrimi gerçekleştirmeme izin verir miydin?"

Bu fikir karşısında yüzü şok içinde değişiyor ve öfkesi kaslarına yayılıyor. "*Bambina*. Kadınının bir tabanca ve bir buket çiçekten başka bir şeyle silahlanmamış iki düşmanla yüzleşmesine izin mi vereyim? Bütün Ferragamo'lar mezarında ters dönerdi."

Onun kadını.

Onların

kadını. Ben

onların

mıyım?

Üçü beni kaçırdıktan hemen sonra Cassius'un parmağıma taktığı Salvatore'un nişan yüzüğünü hâlâ takıyorum. O zamanlar hepsiyle nişanlandığımı söyleyerek benimle alay ettiklerini sanmışım. Bence gerçekten ciddiler.

Cassius'un kaslı göğsüne yaslanmış olan sol elimdeki yüzüğe bakıyorum. Neye baktığımı görüyor ve uzanıp yüzüğü alıyor, elimi ikimizin arasında tutuyor, böylece ikimiz de parıldayan devasa pırlantayı görebiliyoruz.

"Parmağına geri taktıktan sonra bu yüzüğe hiç yakından bakmadın, değil mi?"

Aynı görünüyor ama Cassius'a götürmesi için Stephan'a vermeden önce sadece birkaç dakika elimde tutmuştum. "Neden? Sahte mi?"

"Hayır, *bambina*. Biz seni kaçırmak için beklerken, ben onu kazıttım."

Yüzüğü parmağımdan kaydırıyorum ve bandın içine bakıyorum. Pırlantayı yerinde tutan dört çatal var ve her birine bir dizi baş harf kazınmış. *SF. VA. CF. LS.*

Salvatore Fiore. Vinicius Angeli. Cassius Ferragamo. Lorenzo

Scava. Ve sonra bandın üzerinde, diğer baş harflerin ortasında, *CR.*

Chiara Romano.

Bunca zaman gerçeği elimde taşıdım.

Dördü ve ben.

"Çatı katında günlerce tek başıma kaldım ve yapacak hiçbir şeyim yoktu. Ya bu yüzüğü çıkarıp yakından baksaydım?"

Cassius yüzüğü tekrar parmağıma takıyor ve beni kollarına çekiyor. "Seni tanıdıktan sonra evlenmek için Salvatore'a geri verip vermeyeceğimize karar verecektik. Ben kararımı çoktan vermişim. Seni geri vermeyecektim. Gravürleri gördüysen ne olmuş yani?"

Başını eğiyor ve ağzını benimkinin üzerine eğiyor. Anı, vahşi öpücüğü ciğerlerimdeki nefesi alıyor. Geri çekildiğinde gözleri parlıyordu. "On yedinci yaş gününün gecesinde sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Benim için geri döneceğine söz verdi. Bakışlarında yanan başka bir söz görüyorum. Beni bir

daha asla bırakmayacağına dair. Sakalının koyu renkli kıllarına dokunmak için uzanıyorum. Coldlake'in en güçlü ve talepkâr adamlarından birinin kollarındayım ve koyu kahverengi gözleri aklıkla parlıyor.

Arzu vücudumu sarıyor. Cassius'la sadece bir kez seks yaptım ve bu yeterli değil. Birdenbire tek düşünebildiğim kıyafetlerini yırtmak ve adını haykırırken sikini -çok büyük, çok kalın, kesinlikle mükemmel- içimde hissetmek oluyor.

Kapı aralığından biri boğazını temizlediğinde Cassius'un yüz ifadesi bana onun da aynı fikre sahip olduğunu söylüyor. Cassius'a daha da sokuluyorum, göğüslerim göğsüne yapışıyor. Kolları beni sahiplenici bir şekilde vücuduna bastırıyor. Normal insanlar bir şeyin ortasında olduğumuzu anlar ve bizi yalnız bırakırlardı.

"Siz ikiniz buraya gelin. Bunu görmek isteyeceksiniz."

"Daha sonra. Meşgulüz," diye mırıldanıyor Cassius, gözlerini benden ayırmadan.

"Ben ciddiylim. Buraya gel." Salvatore başını sehpanın üzerinde açık duran dizüstü bilgisayara doğru çevirir. Bir haber programı gösteriliyor. Cassius ağzını tekrar benimkine yaklaştırırken hiçbir kelimeyi seçemiyorum.

Sonra adımı söylediğini duydum.

Cassius şaşkınlıkla bakar. "*Che cazzo?*" *Ne oluyor lan?*

Aceleyle dizüstü bilgisayarın yanına gidiyorum ve mavi ceketli sarışın bir haber spikerinin ciddiyetle kameraya konuştuğunu görüyorum. "...şimdi Belediye Başkanı Romano'nun basın toplantısına geçiyoruz."

Görüntü, bir podyum ve bir düzine mikrofonun kurulduğu Belediye Binası'nın ön merdivenlerine dönüşür. Ekranın köşesinde CANLI yazan kırmızı bir kutu ve altta kayan bir metin var: *Belediye Başkanı Romano konuşuyor: "Kızım kayıp."*

"Kayıp!" Dizüstü bilgisayarın önündeki kanepeye çökerek haykırıyorum.

Dört adam etrafımda kümeleniyor ve heybetli binanın ön kapılarının açılmasını izliyoruz. Babam kasvetli siyah takım elbisesi ve iyi bildiğim ciddi ama kararlı ifadesiyle kürsüye yaklaşırken bir kamera flaşı patlaması yaşanıyor. Bu onun "doğal afet" yüzü. Onun "anlamsız cinayet" yüzü. "Hepimiz sarsıldık ama devam edeceğiz" diyor bu ifade.

Ellerini kürsünün iki yanına dayadı ve kalabalığa baktı. "Bir ay önce kızımın hayatının en mutlu günü olması gerekiyordu. Benim de en gururlu günüm olması gerekiyordu. Onu sevdiği adamla, Salvatore Fiore ile evlendirdiğim gün."

Babam duygusal bir etki yaratmak için duraklıyor ve ben de Salvatore ile bakışıyoruz. Bu hikâyenin kahramanları mı olacağız, yoksa kötü adamları mı?

"Bunun yerine, azılı suçlular tarafından kollarımdan ve onun kollarından koparıldı." Toplanan kalabalıktan nefesler kesildi.

"Hepiniz bu aşâğılık suçla ilgili haberlerin neden ancak şimdi, aradan koca bir ay geçtikten sonra açıklandığını merak ediyorsunuzdur. Bu benim kararımdı ve sadece benim kararımdı. Onu kaçıranlarla pazarlık yapmayı umuyordum. Kızımın bana geri verilmesi için her türlü fidyeyi öderdim ama onlar sessiz kaldılar. Bu suçun arkasındaki adamları ortaya çıkarmanın zamanı geldi."

Babam sanki kendini toparlıyormuş gibi derin bir nefes alıyor ve kameraya bakıyor.

"O üç adamın tutsağı. Vinicius Angeli. Cassius Ferragamo. Lorenzo Scava. Bu isimler Coldlake'de yaşayan herkes tarafından tanınır. Her biri mafyanın bilinen üyeleri, suçlular, gaspçılar ve soğukkanlı katiller. Masum kızım bu ellere düştü."

"Ve ne kadar lezzetli bir masum lokma," diyor Vinicius başımın üzerinden.

"Artık o kadar da masum değil," diyor Lorenzo zevkle.

Babamdan bir duraklama daha. "Ya da ben öyle sanıyordum."

Dik oturuyorum. Bu da ne böyle? Coldlake'teki herkese onu öldürmeye çalıştığımı mı söyleyecek?

"Az önce dördüncü bir kaçırın olduğunu öğrendim. Güvenebileceğimi sandığım bir adam.
Kızımın

Nişanlım, Salvatore Fiore. Onu evime davet ettim. Bu adamla ekmek yedim ve o başından beri bana ihanet etmeyi planlıyordu. Salvatore Fiore'nin, rahmetli babası kadar aşağılık ve yozlaşmış olduğunu öğrenince şok oldum."

Dizüstü bilgisayar ekranına ters ters bakan Salvatore'ye bakıyorum. Babam sadece kendi adını değil, babasının adını da sürüklüyor.

"Hepinizden yardım isteme vakti geldi," diyor babam. "Coldlake halkı her zaman yanımda oldu ve şimdi size her zamankinden daha fazla ihtiyacım var. Bu adamların yakalanıp tutuklanmasına ve kızımın nerede olduğuna dair bilgi verenlere bir milyon dolar ödül vereceğimi duyuruyorum. Her biri için bir milyon dolar."

Alt dudağımı kemiriyorum. Beş milyon dolar. Bu endişe verici bir miktar. Bu adamların kaç arkadaşı onları böyle bir para için satar?

Babamın sesi daha da sertleşir. "Bu şehirdeki herkese, eğer güvenliyse, bu adamları vatandaş olarak tutuklama yetkisi veriyorum. Salvatore Ferragamo, Vinicius Angeli, Cassius Ferragamo, Lorenzo Scava ya da kızımı en yakın polis karakoluna teslim edebilecek herkese kovuşturmadan muafiyet tanınacaktır."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Lorenzo.

"Bu dört adamın Coldlake'teki terör saltanatlarını sürdürmelerine izin verilmeyecektir. Bu bir savaş."

Bir gazeteci babama sesleniyor: "Başkan Romano, kızınızı teselli edecek bir sözünüz var mı?

Bu yayını izliyor olabilir."

Babam doğrudan televizyon kamerasına bakıyor ve gözleri benimkilere dikilince ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor.

"Seni bulacağım."

Zayıfça gülüyorum. "Sadece bana mı öyle geliyor yoksa bu bir tehdit gibi mi?"

Cassius gülmüyor. Elini uzatıp dizüstü bilgisayarın sesini kapatıyor. "Bu şehirdeki her serseri, her polis ve her dedektif şu andan itibaren bizim ve Chiara'nın peşine düşecek."

Vinicius iç geçiriyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Bugün Chiara'yı tüm şehre götürmek benim hatam. Biri onu görmüş ve belediye başkanının kulağına gitmiş."

"Acid'in o koca ağzını açtığını öğrenirsem-" diye başlıyor Lorenzo.

Salvatore onun yerine konuşur. "Senin hatan değildi Vinicius, Acid'in de değildi. Bendim." Şaşkınlıkla arkamı döndüm. "Sen mi?"

"Belediye Başkanı gece gündüz beni arıyor. Sanırım oyuna getirildiğini fark etti."

"O *piç* kurusuna ne diyordun?" Cassius bu kelimeyi ağzında çürüten bir et gibi tükürüyor.

Salvatore'nin yüzüne bir gülümseme yayılır. "Ben mi? Belediye başkanına hiçbir şey söylemedim. Telefonlarına çıkmadım. Bir yıl boyunca o pisliği seviyormuş gibi davrandım ve Chiara'yı geri aldıktan sonra artık rahatsız olamadım."

Vinicius dizüstü bilgisayara bakar. "Kızının adını bir kez bile söylemedi, fark ettin mi? Hep *kızımın adını* söyledi."

"Onun için sevdiği biri olmaktan çok bir dekor olarak değerliyim." Etrafımdaki dört adama bakıyorum. Beni kaçırdılar ve kendilerine ait olmam için manipüle ettiler, ama şimdi öyleyim, beni sevgilileri dışında herhangi bir amaç için kullanma planları yok. En azından benim bildiğim kadarıyla.

Lorenzo hiçbir şey söylemiyor, ben de ona "İyi misin?" diye soruyorum. "Hayır. Hiçbirimiz iyi değiliz. Babanın ne dediğini duydun mu?"

"Evet, hepinizin başına ödöl konduğunu ve beni geri istediğini söyledi."

Kollarını kavuşturur ve diğerlerine teker teker bakar. "O kısmı değil. Kovuşturmadan muafiyet kısmı. Belediye başkanı kanlar içindeki cesetlerimizden birini en yakın polis karakoluna götüren herkese şehrin anahtarlarını verdi."

"Ama söylediği bu değildi. Öyle değil mi?"

Lorenzo bana kaşlarını kaldırıyor ve ben de babamın sözlerini aynen hatırlıyorum. *Kovuşturmadan muafiyet tanınacak.* Ve hayatta olup olmamamız gerektiğinden hiç bahsetmedi.

Oh, kahretsin.

"Şehirdeki her çete üyesi peşimize düşecek. *Seni* avlıyorlar prenses. Geaks, Blood Pack ve daha fazlası. İstedikleri her şeyi yapmak için serbest geçiş mi? Bu onlar için Noel gibi."

Vinicius, "Bu, güneybatıdan gelip şehrin üzerine kaos yağdırmak için ihtiyaç duydukları tek şey," diyor. "Francesco Fiore'den görevi devraldığımız zamandan daha kötü olabilir."

Bütün kız kardeşlerinin öldürülmesinden

daha mı kötü? Bu gerçekten savaş.

Cassius ayağa kalktı, mutfığa gitti ve ben aşağı indiğimde hazırladığı kokteyllerle geri geldi. Onları dağıtırken şöyle dedi: "Bunun olabileceğini biliyorduk. Bunun için hazırlandık ve sonunda kazanacağız."

"Değişen bir şey yok," diye onaylıyor Salvatore. "Belediye başkanı bize karşı açık sezon ilan etmeden önce bile Chiara'yı gözümüzün önünden ayırmayı asla düşünmüyorduk."

"Sadece ben değil," diyorum, hepsine endişeli bakışlar fırlatarak. "Siz de kendinize dikkat etmelisiniz."

Vinicius gülümser. "Ah, kedicik. Bizim için endişeleniyorsun."

Babam onların ölümüne sevinirken cesetlerinin haberlere çıkmasını istemiyorum.

Ölmelerini hiç istemiyorum.

Lorenzo bardağını kaldırıyor. "Belediye başkanı savaş istiyorsa, savaşı biz getiririz. Değil mi prenses?"

Cassius bana bir bardak uzatıyor, ben de nane ve buz küplerine bakıyorum. Babamın o yayında söylediği her yalan içimi yakıyor. Keşke Coldlake halkı onun doğum günümün olduğu gece annemi öldürdüğünü görebilseydi, o zaman ona sempati duymazlardı. Bir hayvan gibi avlanmayı hak eden kişi o.

Bardağımı kaldırıyorum. "Bu bir savaş."

Babam bu adamları manipüle edebileceğine dair bahse girmeye devam ediyor, ancak şimdi olasılıklar her zamankinden daha fazla aleyhine yığılmış durumda. Yanında annem yok, ben de yokum.

Kokteyli içerken haberlerde tanıdık bir yüz beliriyor. Stüdyoya geri dönmüşler, sağlıksız bir teni, çökük gözleri ve sopa gibi boynu olan solgun bir adama odaklanıyorlar.

"Bu Christian Galloway, babamın siyasi rakibi."

Salvatore öne eğilir ve dizüstü bilgisayarın sesini açar. Galloway hızlı ve nefes nefese bir sesle konuşuyor. "...ve bunun Belediye Başkanı Romano'nun sözde suçlara karşı sert olduğu dönemde olduğunu unutmamalıyız."

Coldlake'de organize suçun geliştiğini gördüğümüz ofis. Kendi kızını şehrin en şüpheli adamlarından biriyle evlendirmeyi planlıyordu. Belediye başkanının Salvatore Fiore'nin bırakın bir yıl boyunca, bir saniye bile yasalara saygılı bir vatandaş olduğunu düşündüğüne inanmıyorum. Coldlake'in belediye başkanı olarak..."

Salvatore tekrar sesini kısıyor ve sırtıyor. "İyi ismim bugün epey dayak yiyor." Vinicius, Galloway'e bakarak, "Ürkütücü bir orospu çocuğu," diye gözlemliyor. "O daha çok bir

bir politikacıdan çok cenaze levazımatçısı."

"Yakın. O bir adli tabipti," dedim.

Cassius, "Buruşmuş bir sebze kadar karizması var," diyor.

Babam seçim öncesinde çok fazla ilgi ve sempati görecekti. Galloway, doğruları söylese bile kızarmış durumda.

"Git ve yeni elbiselerinden birini giy, Chiara. Dışarı çıkıyoruz."

Salvatore'a şaşkınlıkla bakıyorum. "Dışarı mı? Hepimizin başına ödül konmuşken mi?" "Benim evime gidiyoruz."

Salvatore'un evi. Salvatore'un nerede yaşadığını merak ediyorum. Cassius ayağa kalkmama yardım etti ve bizi kapıya doğru götürmeye başladı. Gözleri bir kez daha arzuyla keskinleşti.

"Giymesine yardım edeyim."

"Bu tür bir yardım için zamanımız yok, Cassius. Bekliyorlar."

Cassius, Salvatore'a karanlık bir bakış fırlatır. "Senin için söylemesi kolay. Chiara'yı çoktan yatağa attın." "Bir yıl beklemek zorunda kaldım ve sonra hepinizin bana onun amının ne kadar iyi olduğunu söylemenizi dinledim. Bekleyebilirsin

birkaç saat daha."

Salvatore'a ters ters bakarken Cassius'un öfkesi yüzeyin hemen altında kaynıyor. Sonunda çenemi kavırıyor ve saçıma bir yumruk atarak yüzümü kendisine doğru eğiyor. "Bunu sonra bitiririz," diye homurdanıyor ve sonra bana vahşi bir öpücük veriyor.

Neredeyse yerde eriyorum ve kalçalarımın arasında bir sıcaklık dalgası var. Sırf kendi istediğimi elde etmek için ona yaklaşıp, "*Ama amım ıslak,*" diye inlemeyi düşünüyorum ama Salvatore'un söylediği bir şey ona dönmeme neden oluyor.

"Kim bekliyor? Ginevra ve Antonio mu?"

Salvatore bu gece için plan yaptığına pişman olmuş gibi sertleşmiş meme uçlarıma bakıyor. "Git ve hazırlan. Öğreneceksin."

Dudaklarım karıncalanıyor ve hafifçe nefesim kesiliyor, kokteylimi taşıyarak odama geri dönüyorum. Basamakları başım dönmeden çıkabiliyorum, sanırım tansiyonum nihayet normale dönüyor.

Duş aldıktan sonra, kıyafetleri karıştırırken saçlarımın doğal bir şekilde kurumasına izin veriyorum. Vinicius'a makyaja ihtiyacım olduğunu söylemediğim için pişmanlık duymak üzereyken bir mağazadan aldığım, içinde allık, göz farı, ruj ve rimel kutularının yanı sıra çeşitli tonlarda fondöten ve kapatıcı bulunan bir çanta görüyorum. Bir adam elinde kredi kartıyla *gelip "Bilmiyorum, her şeye ihtiyacı var" dese, bir tezgâhtarın bir araya getirebileceği türden bir seçki.*

Kırk dakika sonra Dolce & Gabbana'nın gül desenli, spagetti askılı mini elbisesi ve bir çift siyah stiletto ile aşağı iniyorum. Yanaklarım ve dudaklarım pembeleşmiş, rimel ve göz kalemi sürmüştüm. Salvatore bir yıl önce beni kumarhanelerinden birine götürdüğünden beri giyinmemiştim.

Topuklu ayakkabılarımla koridorda ilerlerken diğer uçta biri beliriyor. Lorenzo takım elbise giymiş ve onu da giyinik görmeyeli uzun zaman olduğunu fark ediyorum. Beyaz gömleği ve takım elbise ceketiyle dövmele ellerini ve boğazını görünce ağzım sulanıyor.

Bana doğru sinsice yaklaşıyor, bakışları aç bir şekilde vücudumda geziniyor. "Kahretsin prenses, yemek için yeterince iyi görünüyorsun. İsteddiğim gibi güzel bir külot giydin mi?"

Lorenzo beni belimden yakaladı ve kendine doğru çekti. Kollarının beni sardığını hissettiğimde neredeyse inliyordum. Dördünün yanında olmak beni ateşlendiriyor.

"Bilmiyorum. Öyle miyim?"

Yüzünde ateşli bir gülümseme belirliyor. Lorenzo'ya olan ilgim konusunda hiç bu kadar açık olmamıştım. Arkama uzanarak parmağını bacaklarımın arasına sokuyor ve G-string'immin dantelini okşuyor, tam amımın üzerinde.

Ellerim ceketinin yakalarında kenetleniyor ve ayak bileklerim bu gök yüksekliğindeki topukların içinde titriyor.

"Kahretsin, kesinlikle güzel hissettiriyorlar."

Koridorun sonunda Salvatore köşede beliriyor ve arkadaşının elini elbiseme soktuğunu görünce yüz ifadesi kızgınlığa dönüşüyor. Vinicius beni yatağa attığından beri deli gibi azmışım ama önce yorgunluk yoluma çıktı, şimdi de Salvatore.

Lorenzo'nun ağzına karşı nefes nefese kaldım, "Salvatore bizi buradan aceleyle çıkarırken neden hepimiz beni bu kadar tahrik etmek zorundasınız?"

İnliyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor. "Sakin bana bunu söyleme prenses. Zaten seni bir kafese kapatmayı çok istiyorum. İhtiyacın olan son şey bana başka bir sebep vermek."

Bize doğru hızlı ayak sesleri geliyor ve bir kolun belime dolanıp beni Lorenzo'nun elinden çekip aldığını hissediyorum. Dilimi üst dudağımda gezdiriyorum ve Salvatore'a gülümsüyorum. "Olabildiğince hızlı hazırlandım."

"Çok güzel görünüyorsun bebeğim," diye mırıldanıyor ama beklediğim öpücüğü alamıyorum. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum ve tek istediğim hepsiyle seks yapmak ve kanepede Çin yemeği yemek. Cassius'un evinde olduğu gibi.

Kaçırılmak çok daha iyiydi.

Cassius bileğindeki ağır saati ayarlayarak bize doğru yürüyor ve bakışlarım parmaklarına takılıyor. Uzun, kalın parmaklar ve arkalarında damarları göze çarpan bronzlaşmış eller. Karanlık bakışları benimkileri yakalıyor ve sanırım ellerini düşündüğümü biliyor.

"Uslu duracak mısın, *bambina*? Seni tekrar tokatlamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Tanrım.

Neden bu beni de tahrik ediyor?

Salvatore'a dönüyorum. "Dışarı çıkmak zorunda mıyız? Burada kalıp dışarıdan yemek alamaz mıyız? Sadece biz olduğumuzda çok daha güzel oluyor."

Salvatore eğlenerek bana bakıyor. "Daha iyi hissediyorsun. Üzgünüm bebeğim. Gitmezsek misafirlerini hayal kırıklığına uğratacaksın ve söz veriyorum bunu istemezsin."

"Yarın Çin yemeği ve kanepeler mi?" Elimi tutup beni Lorenzo'nun yeraltı garajındaki arabalara doğru götürürken umutla soruyorum.

"Ne istersen bebeğim," diye mırıldanıyor ve beni kulağımın arkasından öpüyor. "Vinicius bize orada katılacak."

Lorenzo'nun, eşini takip eden bir kurt alfa gibi arkamda olduğunu hissedebiliyorum. *Seni şimdiden bir kafese kapatmayı çok istiyorum.*

Bu beni tahrik etmiyor.

Ben tahrik *olmuyorum.*

Saçmalık.

Lorenzo yanımdan geçip Salvatore'nin gri Maserati'sinin yolcu kapısını açıyor ve ön koltuğu öne yatırıyor. "Önden buyurun prenses."

Salvatore yanımdaki arka koltuğa binen Lorenzo'ya ters ters bakıyor. "Kendin sür. Kendine ait beş araban var."

Sarışın, soğuk gözlü adam yanımdaki deri koltuğa yerleşti. "Sen sür. Chiara'yı getirdiğinde beni de eve bırakabilirsin. Acele et, geç kalacağımızı söylediğini sanıyordum."

Salvatore yolcu kapısını onun sırttan yüzüne çarparak kapatır.

Yerleşkeden çıkıp sokaklarda ilerlerken Lorenzo bana bakmıyor bile. Cassius, beyaz SUV Porsche'siyle hemen arkamızda. Otobana çıkar çıkmaz Lorenzo bana yaklaşıyor, gözlerindeki hınzır parıltı kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor.

"Bugün bayılmadığınıza emin misiniz? Nabzını kontrol etsem iyi olacak." Lorenzo elini

dizlerimin arasını açıyor. Hangi damara bakmayı düşündüğünü bilmiyorum ama daha önce kimse nabzımı ölçmemişti. Arabanın arkasında fazla yer yok ve beni kapıya doğru sıkıştırıyor.

Beni daha çok sıkıştır, lütfen.

"Acid nasıl bu arada?" Bacaklarımın arasındaki dövmeli ellere bakarken arka koltukta her şey masummuş gibi davranmaya çalışarak soruyorum.

Lorenzo iki parmağını külotumun içine sokup ne kadar ıslak olduğumu hissederken, "Yaşayacak," diyor. Gözleri büyüyor ve dudakları benimkinden sadece birkaç santim ötede üç kelime söylüyor.

Aman Tanrım.

Sonra iki parmağını doğruca amıma soktu.

Yüksek sesli bir çığlık boğazıma hücum ediyor ama onu yutmayı başarıyorum. Kalçalarımı öne doğru eğiyorum ve Lorenzo parmaklarını G noktamın etrafında hınzırca kıvırıyor. Dudaklarını kulağıma dayıyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle konuşuyor.

"Seni becerdiğim çarşafı sakladım. Senin kanın ve benim dölüm bulaşmış. Ne zaman regl olacaksın? O anı mümkün olduğunca çabuk yeniden yaratmak istiyorum."

Parmaklarını içime sokup çıkarırken yüzüm alev alev yanıyor ve amım onun etrafında kasılıyor. Sert.

Derin. Acımasızca. İnliyorum ve dizlerimi daha geniş açıyorum. "Bu iğrenç. İğrençsin."

Nefes alış verişim gittikçe hızlanırken o gülüyor. "Elbette prenses. Amin her saniye daha da ıslanırken bana yalan söyle."

Amımın ıslandığını duyabiliyorum. Parmaklarının her hamlesi müstehcen bir gıcırdama sesi çıkarıyor.

Görünüşe göre Salvatore da
duyabiliyor. "Orada neler
oluyor?"

Lorenzo iki parmağını boğazıma bastırarak masumca "Hiçbir şey," diyor. "Kalp atışları güçlü. Belki biraz fazla hızlı ama bunu kadınlara yapıyorum."

Diğer kadınları bilmem ama o bana bunu yapıyor.

"Chiara?" Salvatore soruyor.

"Um, hi-oh, *Tanrım*," diye nefes alıyorum, başım geriye eğiliyor, zevk içimde çağlıyor. Lorenzo'nun boğazıma bastıran parmakları bir tutuşa dönüşüyor. Parmaklarını amımdan çekiyor ve klitorisime geri dönüyor.

Salvatore dikiz aynasını ayarlar ve "Tanrı aşkına Lorenzo," diye hırlar.

Lorenzo ona "Gözünü yoldan ayırma," diyor ve sonra dişleriyle boynumu ısırtıyor. "Benim için daha yüksek sesle inle prenses, sana dokunmayalı sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor."

Bekâretimi yatağında yok ederken kafama silah dayamasının üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyor. Onunla yalnız kalmak çok yoğun. Vinicius arkamdan vururken ve Cassius bakarken ona sakso çekmek Coldlake Belediye Başkanı'nın iyi kalpli küçük kızı için akıl almaz bir şeydi. Başıma ödül konmuşken otoyolda bir arabanın içinde beni parmaklamasına izin vermek akıl almaz bir şeydi.

"Cassius'u ara," diyor Salvatore ve sonra çevir sesi geliyor.

İnlememi bastırıyorum ama Lorenzo gülüyor. "Suratıma yumruk attırmaya mı çalışıyorsun?" "Her zaman," diyor Salvatore, sesinde bir sırıtış.

Bir an sonra aksanlı bir ses arabanın içinde yankılanıyor.

"Evet?" "Lorenzo sırayı atlıyor."

"*Che cosa?*" *Ne?*

Beyaz bir SUV kükreyerek yanımıza geliyor ve Cassius'u arabanın içinde seçebiliyorum. Renkli camlar yüzünden pek bir şey görebildiğinden şüpheliyim ama duyabiliyor.

"Scava, ne halt ediyorsun?"

"Prensesimi boşaltmak. Bütün gece istediği şey buydu ve siz bunu ona veremeyecek kadar acımasızsınız." Boğazımı daha sıkı sıkıyor ve dişlerinin arasından hırlıyor, "İyi değil miyim?"

"Çok iyisin amına koyayım," diye inliyorum, sırtım kamburlaşıyor. Lorenzo beni öyle bir boşaltacak ki, diğer iki adamın inlemelerimi dinliyor olması ve birinin pencereden beni görebilecek olması umurumda bile değil.

Cassius İtalyanca bir şeyler daha söylüyor ama ben Lorenzo'nun parmaklarının klitorisimi daha hızlı ve daha hızlı çalıştırmasına odaklandığım için ne dediğini tercüme edemiyorum. Lorenzo'ya bakıyorum, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta, arzuyla vahşileşmiş, Salvatore'nin inceleme aynasındaki mavi-yeşil gözlerine, yanımızdaki beyaz SUV'deki adama.

Hepsinin. Hepsinin gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum. Vinicius burada olsaydı, onun da beni görmesini ve duymasını isterdim.

Belediye başkanının iyi küçük kızı olmayı siktir et.

"Lütfen durma, lütfen durma," diye hıçkırıyorum, Lorenzo'nun kaslı kolunu tutuyor ve solgun gözlerine bakıyorum.

Başını sallıyor.

Yapmaz.

Yapmayacak.

Benim doruğa ulaşmam kadar o da parmaklarına boşaldığımı görmeye aç.

Salvatore ön taraftan, "Bebeğim, koltuğa yapışmış çok iyi görünüyorsun," diye nefes alıyor.

Gözleri benden yola doğru kayıyor ve tekrar geri dönüyor. Salvatore beni daha önce diğerleriyle hiç görmemişti.

"*Bambina*, gel de seni duyabileyim."

Başka seçeneğim yok. Lorenzo'nun boğazıma yaptığı baskı beni uçuyormuşum gibi hissettiriyor ve doruk noktam beni de onun gibi sert bir şekilde kavırıyor. Başım uzun ve gürültülü bir feryatla geriye düşüyor.

Cassius hoşgörülü bir sesle, "*Bella*, Chiara," diye mırıldanıyor. *Çok güzel*. Ve sonra tamamen farklı bir tonda, "Siktir git, Scava." Sonra telefonu kapatır.

Lorenzo tutuşunu gevşetip külotumu tekrar yerine sokarken gözlerimi açıp dudaklarımı yalıyorum.

Kıyafetlerimi yeniden düzenlerken sırtıyor.

"Cassius sana gerçekten kızgın mı? Bilmediğim bir kural mı var?"

Lorenzo tembelce gülümser ve elini çenesine götürür. "Kimin umurunda? Çok seksi görünüyordun." "Benim umurumda. Dördünüzün arasına girip sorun çıkarmak istemiyorum."

Salvatore'un gözleri dikiz aynasından benimkilere lazer gibi tutuldu. "Bebeğim, tek istediğimiz senin dördümüzün arasına girip sorun çıkarman."

"Kavgaya neden olmak..." Gizli anlamını yakalayarak sözümü kesiyorum. Oh.

Oh.

"Dördümüzün ortasında." Beşimizi birlikte çıplak hayal ederken yüzüm yine alev alev yanıyor. Hem Salvatore hem de Lorenzo'nun gülümsemeleri hınzırca.

Çok fazla adam var. Çok fazla el. Bir sürü penis. Ben nasıl...? Lorenzo parmağını yanağımda gezdiriyor. "Kızardığında çok tatlı oluyorsun."

Hâlâ dümdüz önüme bakıp böyle bir şeyin mekaniğini anlamaya çalışıyorum -hepsi aynı anda mı? Her seferinde bir ya da iki tane mi? -Ve araba yoluna girdiğimizde kendimi oldukça gergin

hissediyorum.

Kıvranıyor ama kötü anlamda değil. Çırpınan, huzursuz bir heyecan. Beşimiz de buna izin veriyor muyuz? Ben Katolik okuluna gittim. O kadar çok "genç bir bayan şöyle şöyle yapmaz" kuralıyla yetiştirildim ki, her iki elimde bir horozla dizlerimin üzerine çökersem önümde bir çukur açılacağı kesin.

Onu bile yapmadım.

Bakışlarım Salvatore ve Lorenzo arasında gidip geliyor, bunu canlı bir şekilde hayal ediyorum. Henüz.

İç kaslarım bu düşünceyle nabız gibi atıyor. Kötü adamlar tarafından baştan çıkarılmanın suçluluk duygusuyla dolu bir deneyim olacağını sanıyordum ama görünüşe göre amım derinlere dalmaya hevesli.

Cassius arabadan inmeme yardım ediyor ve beni sertçe öpüyor. "İniltilerin. Neredeyse yoldan çıkıyordum."

Ağzımı onunkinin altına açıyorum. Şu anda öpücüklerle *ihtiyacım var*. "Kızgın değilsin, değil mi?"

"Salvatore ile," diye homurdanıyor. *Öpücük*. "Plan yapmak için." *Öpücük*. "Tek istediğim seni becermekken."

Isırdı. Dişleri alt dudağıma batıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. "Lorenzo ile yani."

Cassius sinirli bir ses çıkarıyor ama beni öpmeye devam ediyor. Göz ucuyla Lorenzo'nun bizi eğlenerek izlediğini görüyorum. Sanırım Cassius'un havlaması ısırmasından daha kötü. Tabii aklına beni tokatlamak gelmiyorsa, o zaman da lanet olsun, derin ısırıyor.

Sonunda geri çekiliyor ve başparmağını dudağımın altında gezdirerek rujumu düzeltiyor. "Ağzın çok lezzetli, *bambina*."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Cassius kesinlikle bazı sert yanlarını yumuşatmış. Annem bana karşı her zaman şefkatliydi. Bizim için çalışan Francesca, Violette ve Stephan da öyleydi. Sevgiye alışkınım. Sevgiye *ihtiyacım var*.

Eve bakmak için dönüyorum. Beyaz sütunları, kocaman pencereleri ve yontulmuş çitlerden oluşan bahçesiyle daha çok bir malikâneye benziyor, hepsi karanlıkta aydınlanıyor. Şık, heybetli ve güzel.

Tıpkı Salvatore gibi.

Adamın kendisi bir kolunu belime doluyor ve beni ön kapıya doğru götürüyor. "Bu sürprizi senin için hazırladım. Geçirdiğin haftadan sonra buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Bu beşimiz için bir parti mi?"

"Hayır, bu sadece senin için. Dördümüz evde olacağız ama seni yalnız bırakacağız."

"Anlamıyorum..." Başlıyorum ve eşiği geçip Salvatore beni oturma odasına götürürken ara veriyorum.

Kanepelerde oturan üç kız var. Kokteyl elbiseleri ve mücevherler giyen güzel kızlar, saçları gevşek bukleler halinde ve tırnakları manikürlü.

Üç tanıdık kız.

Uzun, siyah saçlı, zeytin tenli bir kız ayağa fırlıyor ve "Aman Tanrım!" diye bağırıyor. *Chiara!*"

Rosaline, geçen yıl en iyi arkadaşım beni terk ettikten sonra okulda edindiğim bir arkadaşım. Eğer yeni arkadaşlar edinmeseydim, geçen yıl hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Ayağa kalkan diğer iki kız, bronz tenli, kıvrımlı ve minyon bir esmer olan Sophia ve uzun boylu, ince bir sarışın olan Candace.

Rosaline'in babası Salvatore'un en büyük kumarhanesinde baş krupiyedir. Enerjik, saygısız ve her odada taze bir nefes. Uzun, siyah saçları beline kadar sarkıyor ve dar kırmızı bir elbise giyiyor. Sophia'nın annesi Salvatore's restoranlarının halkla ilişkiler müdürü ve tanıdığım en nazik ve en tatlı kızlardan biri. Son olarak, Candace'in babası Salvatore için çalışan bir finans müdürü ve Candace çarpıcı olduğu kadar hırslı da. Gözünü birinci sınıf bir üniversiteye dikmiş ve zengin bir adamla, tercihen Salvatore için çalışan biriyle evlenmeyi hedefliyor.

Dünya karşısında şaşkınen beni kanatlarının altına aldılar. Hepsi Salvatore'u seviyor.

Aslında ona tapıyorum.

Ve bana ölümden dönmüşüm gibi bakıyorlar.

Etrafımda kümeleniyorlar, bana sarılıyorlar, beni öpüyorlar ve düğünden kaçırıldıktan sonra beni bir daha göremeyeceklerini düşündüklerini haykırarak gözyaşı döküyorlar. Onlara sarılıp öperken gözlerimin bulanıklaştığını ve boğazımda bir yumru oluştuğunu fark ediyorum. Arkadaşlarımı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Sophia neredeyse hıçkırarak ağlıyor. "Bay Fiore bizi buraya davet ettiğinde kötü bir haber vereceğini düşündük ama sonra kokteyl elbisesi giymemizi söyledi. Ne düşüneceğimizi bilemedik. Ve sonra bu akşamki *haberler*. Bunların hepsi çok çılgınca! Güvende olduğunuz için çok mutluyum. *Nerelerdeydin?*"

Ben ona cevap veremedim Salvatore konuştu. Kızlar onun sert bakışları altında sessizliğe gömülüyor. "Hepinizi buraya davet ettiğime pişman etmeyin beni. Chiara'nın bu gece burada olmasıyla ilgili tek kelime etmeyin. Ailenize değil. Hiçbir arkadaşınıza. *Hiç kimseye*. Chiara hakkında biriyle konuştuğunuz bana ulaşırsa..." Sözünü kesiyor, mavi-yeşil gözleri tehditle parlayarak kızların her birine bakıyor.

Rosaline bile ciddi görünüyor. "Yapmayız Bay Fiore."

"Bize güvenebilirsiniz, Bay Fiore."

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz Bay Fiore. Güveninizi boşa çıkarmayacağız."

Salvatore her ikisinin de bakışlarını tutuyor ve sonra başını sallıyor. "Sözünüzü tuttuğunuzdan emin olun."

Salvatore'a yaklaşıp elimi ceketinin yakasına koyuyorum ve keyifle gülümsüyorum. "Onları buraya benim için mi davet ettin?"

Bana bakarken yüzündeki sert ifade nihayet eriyor. "Bir kızlar gecesine ihtiyacın olabileceğini düşündük."

Vinicius, Cassius ve Lorenzo odaya gelir ve Salvatore onları kızlara tanıtır. "Hanımlar, bunlar benim arkadaşlarım, Vinicius Angeli, Cassius Ferragamo ve Lorenzo Scava."

Vinicius onlara geniş, kazanan bir gülümseme verir ve Cassius kibarca başını sallar. Lorenzo onları görmezden geliyor. Başını bir yana eğmiş, elbiseme bakıyor, sanki içimin hâlâ ıslak olup olmadığını merak ediyormuş gibi. Ellerimi elbisemden aşağı indiriyorum ve kızarmamaya çalışarak ayak bileklerimi birbirine yaklaştırıyorum. Rosaline'in ağzı açık kalmış, Sophia ise endişeyle yutkunuyor. Bu adamları en son gördüklerinde beni düğünümünden kaçırdıklarını ve bir yıl boyunca Salvatore ile ezeli düşman olduklarına inandıklarını unutmuşum. Candace, Salvatore'dan aldığı işaretle onları selamlıyor gülümseyerek.

"Hepinizle tanışmak harika. Hakkınızda çok ilginç şeyler duydum." *İyi* şeyler söyleyebilecek gibi değildi.

Salvatore belimi ellerinin arasına alıyor ve ağzıma bir öpücük konduruyor. "İyi eğlenceler." Omzunun üzerinden diğer üçüne bakıyorum. "Peki ya siz çocuklar? Dışarı mı çıkıyorsunuz?"

Cassius kaşlarını sertçe kaldırdı. "Ve seni korumasız mı bırakayım? Tabii ki bırakmayacağım. Yan odada poker oynuyor olacağız."

Salvatore beni tekrar öpüyor ve sonra kapıya doğru yöneliyor. Adamların her biri yanımdan geçerken bana iyi vakit geçirmemi söylüyor. Vinicius dudaklarına uzun ve ateşli bir öpücük bırakıyor ve Cassius'un öpücüğü kısa, garip ama sert. Lorenzo eliyle çenemi kavırıyor ve beni öpecekmiş gibi yüzünü yüzüme yaklaştırıyor - ve kalbim hızla çarpıyor - ama sonra yoluna devam ediyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Arkamda şaşkın bir sessizlik var ve ben ne göreceğimi biliyorum. Üç arkadaşımın çeneleri yere

düşmüştü.

Arkamı döndüm ve haklıydım. Salvatore onlara hiçbir şey söylememiş. Ne dördünün "yeniden" arkadaş olmasından ne de beni söz konusu arkadaşlarıyla paylaşmasından.

Çok teşekkürler, Salvatore. Sanırım kızlar gecesinde ne konuşacağımızı biliyorum.

Kaçınılmaz olanı ertelemek ve kendime düşünmek için zaman tanımak amacıyla odaya göz gezdiriyorum. Kanepeler ve buzlu kokteyl sürahileriyle kaplı uzun bir yan masa var ve ona doğru arı gibi koşuyorum. Tüm içecekler meyveli ve birkaçını tattığımda alkollü olduklarını görüyorum. Küçük yaşta içki içmenin ne önemi var ki?

erkek arkadaşların mafyada mı? Votka mı bu? Tekila mı? Hiçbir fikrim yok. Tatlı ve lezzetli bir tane seçiyorum, dört bardak dolduruyorum ve kızlara götürüyorum.

"İçecekler!" Parlak bir şekilde onları dağıttığımı söylüyorum. Sanırım son birkaç dakikanın şokunu atlatmak için onlara ihtiyaçları var. "Nasılsınız bakalım? Kendinizle ne yapıyorsunuz? İş ve üniversite nasıl gidiyor?"

Okul bittiğinden beri Candace ve Sophia Coldlake Üniversitesi'ne devam etmekte, Rosaline ise krupiyelik eğitimi almaktadır.

Önce birbirlerine, sonra bana baktılar.

Rosaline sorularımı elinin tersiyle itti. "Bebeğim, cevaplaman gereken on bin soru var. Ne haltlar dönüyor?"

Kanepeye çöküyorum, gülümsemem soluyor. Geçen yıl olanları ben bile zar zor anlıyorum, peki Salvatore, ben ve üç arkadaşı arasında olanları nasıl açıklayacağım? Belki Salvatore'u aldattığımı düşünürler. Ya da sürtük olduğumu. Ya da sadece tuhaf olduğumu.

Kanepeleri işaret ediyorum. "Otur ve benimle bir içki iç, sana her şeyi anlatacağım. Bunun için bir içkiye ihtiyacın olacak."

Kızlar oturuyor ve hepimiz kadehlerimizi tokuşturup kokteyllerimizden birer yudum alıyoruz.

"Kahretsin, bu çok güzel," diyor Candace ve bir yudum daha alıyor. Kocaman, hayranlık dolu gözlerle oturma odasına bakıyor. "Bay Fiore'nin evi çok güzel, değil mi?"

Kanepeler zengin bir şekilde döşenmiş ve mobilyaların kenarları altınla kaplanmış. Süslü pirinç aydınlatma armatürleri üzerimizde asılı duruyor ve boyalı tavan tepemizde yükseliyor. Her vazo ve yağlı boya tablo aile yadigârı gibi görünüyor ve Ginevra'nın bir keresinde bana ailenin Salvatore için her şey olduğu hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

"Buraya ilk kez geliyorum," diye mırıldanıyorum, odaya göz gezdirirken. "Bu garip değil mi?"

Rosaline, "Bebeğim, bu şu anda tuhaf olan şeyler listesinde alt sıralarda," diyor. "Her şeyden önce,

Yaşıyorsun. Vurulduğuna dair bir sürü söylenti duyduk. İkincisi, biz kaçırıldığını düşünürken sen Salvatore'la birliktesin. Üçüncüsü, o arkadaşlarıyla birlikte ve sen de onun arkadaşlarıyla *birlikte* misin? Doğru mu anlıyoruz? Ve sonra babanın bu akşamki basın toplantısı - bunların hepsi çok çığınca."

"Bildiğin son şey nedir? Evlendiğim günden beri hakkımda neler söylendiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Sophia, "O korkunç sarışın adam sis bombaları fırlatarak kiliseye girdiğinde senin arkandan koridorda yürümek üzereydik," diyor.

"Lorenzo Scava," Candace malzemeleri. "Sonradan Cassius Ferragamo olduğunu anladığımız iri bir adam tarafından arabaya itildiğini ve direksiyonda Vinicius Angeli'yle birlikte uzaklaştığını görmek için tam zamanında dışarı koştuk. Senin için çok korkmuştuk. *Dehşete düşmüş* görünüyordun."

Sophia telefonunu çıkarıyor, birkaç kez dokunuyor ve bana uzatıyor. "Bir video çektim. Al."

Oynat düğmesine basıyorum ve Lorenzo'nun 4 çeker aracının arka lambalarının Salvatore'nin peşinden koşmasıyla caddede kaybolduğunu görüyorum. Cassius ve Lorenzo arasında sıkışıp kaldığımda arka camdan ona baktığımı hatırlayınca kalbim sıkışıyor.

Sonra sokağın diğer tarafında park etmiş bir şey görüyorum. Salvatore'un gri Maserati'si. Tam orada duruyordu ve boş yere peşimizden koşmak yerine atlayıp kovalayabilirdi. Damadın umutsuzca gelinini kurtarmaya çalışması ne kadar da güzel görünüyordu. Kilisedeki herkes için oldukça iyi bir gösteriydi. Ve babam için.

Kamera babamı bulduğunda midem bulanıyor, çenesi öfkeyle gerilmiş ve yüzü öfke maskesine dönüşmüş bir halde Salvatore'a doğru yürüyor. Konuşuyorlar ama Sophia konuşulanları kaydedemeyecek kadar uzakta. Kilisenin dışı, tüm konuklar etrafta dolaşırken kaotiktir. Rosaline ve Candace gözyaşları içinde

yüzlerinden aşağı akıyor. Kapılardan dumanlar yükseliyor. Herkes az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken kargaşa içinde.

Babam kameraya doğru bakıyor ve "Kapat şunu" diye bağıyor ve ekran kararıyor.

Telefonu Sophia'ya geri veriyorum, o da bana, "Belediye Başkanı tüm konuklara olanlarla ilgili tek kelime etmemeleri ve polisi aramamaları talimatını verdi. Seni geri alabilmesinin tek yolu hepimizin onun dediklerini aynen yapmasıydı. Bay Fiore de onu destekledi."

Candace, "Haberlerde seninle ilgili hiçbir şey yoktu," diyor. "Kayıp kişi raporu yok. Çok korkutucuydu."

"Sen Bay Fiore'ye söz verildikten ve Coldlake Sendikası dağıldıktan sonra babam sokaklarda bir savaş çıkmasını bekliyordu," diyor Rosaline, "ama her şey sessiz kaldı. Ürkütücü bir sessizlik. Sen kaçırıldıktan sonra herkes yeniden hazırlandı ama yine de hiçbir şey olmadı."

"Sessizdi çünkü Salvatore ve diğerleri arkadaş olmayı hiç bırakmadılar," diye açıklıyorum. "Ama seni kaçırdılar!"

"Salvatore da işin içindeydi."

Üç kız da şok içinde bana bakıyor.

"Bilmediğin için çok üzgünüm. Cassius'un çatı katında kapana kısılmıştım. Benim için kaçırılma gerçektir ve Cassius'un tutsağıydım."

"Sana zarar verdiler mi?" Sophia soruyor.

Rosaline başını sallar. "Az önce hepsini Chiara'yı *öperken* gördük. Kaçırılma olayı sahteydi, hatırladın mı?"

"Ama yine de..." Sophia, kocaman gözleri endişeli bir şekilde şöyle diyor.

Tereddüt ediyorum, onlara ne kadarını ve nasıl anlatacağımı merak ediyorum. "İncinmedim ama öyle anlar oldu ki..."

Beni dehşete
düşürdü. Şok
etti. Beni
tahrik etti.

"Onlar tehlikeli adamlar, Salvatore bile. Özellikle de Salvatore. Ailenin onun için çalıştığını biliyorum ve bu onları ya da seni yansıtmıyor ama onun hakkındaki söylentileri duydun. Bunlar sadece söylenti değil."

Rosaline ve Sophia başlarını sallarlar ama Candace rahatsız görünmektedir. Salvatore'un güçlü adamlarından biriyle evlenmek istiyorsa, bir suçluyla yatağa girme fikrine alışsa iyi olur. Çabuk.

"Hepsi Salvatore gibi. Hepsi karanlık, tehlikeli ve suç teşkil eden şeyler yapıyor."

Sophia içkisinden düşünceli bir yudum alır. "Geçen yıl boyunca bir suçluyla evlenme düşüncesi seni perişan etti ama bence bu adamlardan hoşlanıyorsun. Ne değişti?"

Bunu dikkatle düşünüyorum. Geçen yıl babamın bir katil olduğu gerçeğiyle kim olduğumu uzlaştırmaya çalışıyordum. "Birbirlerine olan sadakatlerine hayranım. Birbirleri için ölebilirler. Aralarındaki bağ şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemiyor."

"Ama neden bu kadar güçlü?" Sophia soruyor.

"Kara Orkide cinayetleri yüzünden," diyor Rosaline hemen ve tüylerim diken diken oluyor. "Yaşlı Bay Fiore bunadığında bu şehrin kontrolünü Salvatore'nin babasından aldılar ve kız kardeşleri teker teker öldürüldü. Herkes şehir üzerindeki hakimiyetlerinin dağılacağını düşündü ama sonunda aralarındaki bağ hiç olmadığı kadar güçlendi."

Sophia üzgün bir şekilde başını sallar. "Ben de aynı şeyi duydum. Zavallı kız kardeşleri."

"Coldlake'te işler böyle yürür," diyor Rosaline, kadehlerimizi doldururken. "Her şey parlak ve

güneşli görünür, ama yüzeyin altına baktığınızda, her şey kan, cinayet ve karanlıktır."

"Yarısını bile bilmiyorsun," diyorum acı bir şekilde. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

Şimdiye kadar kızlara sadece gizli olan ama hayati tehlike arz etmeyen şeyleri anlattım. Neden bu adamlarla birlikte olduğumu gerçekten anlamalarını istiyorsam, tüm gerçeği duymaları gerekiyor. "Bunların hiçbirisi hakkında gerçekten konuşamazsınız çünkü bu sizi korkunç bir tehlikeye sokabilir. Ben vahşi bir cinayetin tanığıyım ve çok güçlü biri gerçeği bildiğini öğrenirse sana zarar verebilir."

Candace, "Salvatore'a zaten yemin ettik ve bu sözümüzden asla dönmeyeceğiz, ama ben de sana yemin edeceğim," diyor. "Bize ne söylersen söyle, kimseye tek kelime etmeyeceğim."

Rosaline ve Sophia onaylarcasına başlarını sallarlar.

Cesaret için kokteylimden bir yudum daha alıyorum. "On yedinci yaş günümün gecesinde babam annemi öldürdü. Bunu yaptığını kendi gözlerimle gördüm. Lorenzo'nun bıçağını ondan aldı ve boğazını kesti."

Kızların yüzleri şoktan kaskatı kesilmişti. Nihayet, anneme ne olduğu hakkındaki gerçeği bilen biri daha vardı. Bir gün herkes öğrenecek. Coldlake halkı başkanları hakkındaki gerçeği öğrenene kadar rahat etmeyeceğim.

Yemin ederim.

"Bu korkunç sırrı bir yıldır taşıyorum. Salvatore, Vinicius, Cassius ve Lorenzo da bunun gerçekleştiğini gördü. Hepimiz sevdiğimiz birini korkunç, acımasız koşullarda kaybettik ve bu sevdiklerimizin intikamı asla alınmadı."

Benim için adam öldürmeleri çarpık bir şekilde romantik ama paylaştığımız şey karanlık ve acımasız.

"Belediye başkanı gözünüzün önünde karısını mı öldürdü?" Candace soruyor. "Bu *korkunç* bir şey. Çok üzgünüm, Chiara."

Diğer ikisi de bana ne kadar üzgün olduklarını söylüyor ve kalbim şimdiden daha hafif hissediyor. Onların sözleri annemin cenazesinde duyduğum binlerce boş laftan daha anlamlı.

Onlara babamı öldürerek annemin intikamını alma girişimim ve Salvatore'un arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelmesi hakkında bilgi veriyorum. "Babam her şeyi anladı ve hepimizin başına ödül koydu, bu da sizi bugüne getiriyor."

Candace başını iki yana sallayarak, "Vay canına, son zamanlarda ne çılgın günler geçirmişsin," diyor. "Hâlâ Salvatore'la evlenecek misin?" Sophia soruyor.

Cinayet ve intikam neyse de bu kısmı nasıl açıklayacağım? "Pek sayılmaz. Yani, artık nişanlı değiliz ve planlanan bir düğün de yok."

"Ama nişan yüzüğü takıyorsun. Onu sana kim verdi?"

Parmağımdaki yüzüğe dokunuyorum, ışıktaki parlaması için bir o yana bir bu yana çeviriyorum.

"Hepsi."

Hepsi bunu seçti."

"Hepsiyle evlenecek misin?" Candace soruyor.

"Hepsi benim onlarla birlikte olmamı istiyor. Bu yüzük bunu temsil ediyor. Çılgın birkaç hafta oldu. Çılgın bir yıl oldu. Hepsinden farklı şekillerde hoşlanıyorum ama onları daha yeni yeni tanımaya başlıyorum."

"Bu çok çılgınca ve ateşli. Bayıldım." Rosaline komplocu bir gülümsemeyle öne doğru eğiliyor. "En iyi öpüşen kim?"

Candace onun koluna vurur. "Meraklı olma. Bu özel bir konu."

"Henüz hepsini öpmedim," diye itiraf ediyorum Lorenzo'yu düşünerek.

Rosaline'in yüzü düşer. "Oh, gerçekten mi? Sırada en büyük aletin kimde olduğunu soracaktım ama sanırım öpüşmeyi geçmediysen bilemezsin."

Yüzüm alev alev yanıyor ve kokteylimden bir yudum alıyorum.

Rosaline ayağa kalkar. "Aman Tanrım. Şunun yüzüne bak! Kiminle yattın sen?"

Candace nefesini tutarak, "Rosaline, sen *inanılmazsın*. Chiara keder, intikam ve benzeri görülmemiş durumlarla uğraşıyor. Dört erkekle yatağa atlamadı."

"Şey..." Diyorum ve devam ediyorum.

Rosaline elimi tutuyor ve sanki ben inançlı bir şifacıymışım ve onun da tedavisi olmayan bir hastalığı varmış gibi bana yalvarıyor. "Bir daha asla bir şey istemeyeceğim. Lütfen bana kiminle yattığını söyle. Hepsi çok güzel. Çok şanslı bir sürtüksün."

Candace şok ve öfkeden kıpkırmızı kesilmiştir. Sophia gülmekle Rosaline'e çenesini kapatmasını söylemek arasında kalır.

"Hepsi oldukça seksi," diye kabul ediyorum ve devam ediyorum.

Rosaline sürahiye uzanıyor ve tüm bardaklarımızı dolduruyor. "Cidden seksi. Ben olsaydım şimdiye kadar hepsinin önünde dizlerimin üzerine çökmüş olurdum. Lütfen bana en azından Bay Fiore'nin sizi yatağa götürmesine izin verdiğinizizi söyleyin."

Kendime engel olamıyorum. Gülümsemeye karşı koyarak başımı sallıyorum. "O senin ilk sevgilin miydi?"

Başımı sallıyorum.

"*Yok* artık. İlk kim yaptı? Bahse girerim Vinicius Angeli'ydi. O kadar yakışıklı ki."

"Denedi. Ama olmadı."

"Büyük kaslı olan mı? Cassius mu?" "Neredeyse, ama hayır."

Rosaline'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Çılgın dövmeli psikopat mı? Vay canına, senin tipin olduğunu düşünmemiştim. Yani, sadece ikisi mi, yoksa...?"

Yüzüm daha da yanarken ve sırtışıımı elimle kapatırken, Rosaline bir pterodaktil gibi çığlık atıyor, "*Aman Tanrım, Chiara. Her şeyi siktin-*"

Candace arkadaşına doğru hamle yapar ve elini ağzına kapatarak tıslar, "Onlar yan odadalar. Hepimizi öldürtmeye mi çalışıyorsun? Dedikodu yapmamamız gerekiyor!"

Gülmekten kanepeye sırt üstü düştüm. Eğer Salvatore on sekiz yaşında bir grup kızın siklerini tartışmaya başlamasını istemeseydi, aç karnına bize muazzam miktarda likör verip kocaman, lüks oturma odasında bırakmazdı. "Sorun değil. Onlar hakkında bu şekilde konuşmamız onların hatası. Sadece bunların hiçbirinin bu odadan çıkmadığından emin olun, tamam mı? Unutmayın, benim kayıp olmam gerekiyordu. Yoksa ölmüş müydüm? Yetişemiyorum."

Sophia içkisinden bir yudum alıyor ve dudaklarını yalayarak muzipçe gülümsüyor. "Ölü kızlar dört yarağa binemez."

"Dört sik," diyor Rosaline kıskanç bir iniltiyle. "Dört süper ateşli penis."

"Gerçekten nasıl bir şey?" Candace her zamanki pratik zekasıyla soruyor.

Bardağımdaki içkiyi döndürerek bunu düşünüyorum. "Gerçekten mi? Her şey çok hızlı geliyor. İlk defa onlardan olmayan biriyle oturup konuşma fırsatı buldum. Bu kafa karıştırıcı. Ama gerçekten çok sıcak."

Sadece otuz dakika önce, Salvatore ve Cassius Maserati'nin arkasında inlemelerimi dinlerken Lorenzo beni parmaklıyor ve kulağıma iğrenç şeyler fısıldıyordu.

Candace parmağını bardağının kenarında gezdiriyor. "Onlara aşık mısınız?"

Aynı anda dört adama aşık olabilir misin bilmiyorum, onlar da bana. Bu dört kırık, acımasız adam aşık olabilir mi? Beni lüks, görünmez bir kafeste tutsak eden dört yozlaşmış adamı sevebilir miyim?

Hiçbir erkek beni sevdiğine dair bir şey söylemedi. Saplantılı, tik. Azgın, tik. Delicesine aşırı

korumacı, tik. "Aşk masada mı, onu bile bilmiyorum."

Rosaline, "Ben bir tane bile seksi, dövmele erkek arkadaş bulamıyorum ama senin dört tane var," diyor. "Sadece Lorenzo'nun dövmesi var," diye belirtiyorum.

"Ama hepsi ateşli."

O konuda haksız değil. O kadar seksiler ki beynime kısa devre yaptırıyorlar. "Hiç bekar arkadaşları var mı?" diye soruyor umutla.

"Hiçbir fikrim yok. Arkadaşlarımdan hiçbiriyle tanışmadım." Hayır, bekle. Tanıştım. Asit. Kanlar içindeyken bile gülünç derecede yakışıklı ama cilalı, bakımlı Rosaline için erkek arkadaş malzemesi değil. Onu canlı canlı yer. Gerçi kısa vadede bundan hoşlanacaktır.

"Onlarla tanışabilir miyiz?" Sophia kapıya doğru başını sallayarak soruyor.

Tereddüt ediyorum. Salvatore biraz biliyor ve Vinicius'un onları etkilemekten mutluluk duyacağından eminim ama Cassius ve Lorenzo'nun bir grup çakırkeyif genç kızın bir düzine meraklı sorusunu yanıtlayacak sabra sahip olduklarından emin değilim.

Ama onlar benim arkadaşlarım. Eğer erkekler söylediklerinde ciddiye ve aramızdaki şey sadece seksle ilgili değilse, onlarla çaba sarf etmeliler.

"Gidip poker elleri arasında olup olmadıklarına bakacağım," diyorum hızlı bir gülümsemeyle ve sonra çocukların oynadığı yere gidip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Vinicius gözümü yakalıyor ve göz kırpmıyor, genişçe gülümsüyor, sanki onun hakkında konuştuğumuzu biliyor ve bundan hoşlanıyor.

Elimi Salvatore'nin omzuna koyuyorum. Bir elin ortasındaydı ve masanın ortasına fişler atıyordu. "Bebeğim. Bana bir şans öpücüğü ver."

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra da diğer üçüne bakıp bunun onları kızdırıp kızdırmadığını kontrol ediyorum. Salvatore'a çok fazla iltimas mı gösteriyorum? Bu turu kazanırsa ona mı yoksa bana mı kızacaklar? Bahislerini oynamayı bitirirlerken kimse kaşlarını çatmıyor. Cassius bana bakarken hafifçe gülümsüyor bile.

"Başka bahis yok. Neyiniz var?" Vinicius onlara sorar.

Salvatore elindeki iki kartı çevirir ve genişçe gülümser. Kazanan el bu olmalı çünkü Salvatore fişleri toplarken diğerleri mırıldanıyor ve kartlarını Vinicius'a geri veriyor.

"İşte benim kızım," diyor Salvatore gülümseyerek ve arkamı sıkmak için uzanıyor.

"Hepiniz elinizdeki kartları paylaşmayacak mısınız?" Diğerlerine şaşkınlıkla soruyorum.

"Yani güçlü bir ele yüksek bahis mi oynadığımı yoksa blöf mü yaptığımı anlayacaklar? Zorunda değilsen asla elini gösterme, *bambina*."

Belli ki bu işi ciddiye alıyorlar, ama benim için eğlencenin yarısı kimin en iyi eli tuttuğunu ve kimin sadece numara yaptığını görmek olurdu. "Kızlar bir sonraki poker elinizden önce bizimle bir şeyler içmek ister misiniz diye soruyorlardı."

Cassius hemen ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Elbette, *bambina*."

Diğer üçü de ayağa kalktı ve ben şaşkınlıkla göz kırptım. İsteğimi reddetmelerini ve çok meşgul olduklarını söylemelerini bekliyordum.

Lorenzo ve Salvatore, Cassius'u salona kadar takip ettiler. Vinicius bir kolunu belime doluyor ve beni yanına çekiyor. Diğer eli rahatça pantolonunun cebinde ve beni odaya doğru götürüyor. Beni yavaşça yürütüyor ve kulağıma eğilip mırıldanıyor: "Sana ne kadar güzel göründüğünü söyleme fırsatını daha önce bulamadım." Dişleri kulak mememi buluyor ve ısıyor. "Büyüleyici, kedicik. Lorenzo'nun parmaklarının üzerine geldiğini duydum. Yeniden kendin gibi hissetmene sevindim."

Bunu poker oynarken tartışmış olmalılar. Vinicius bana bir kanepeye kadar eşlik ederken tamamen normal görünüyor, ama şimdi yüzüm alev alev yanıyor ve nereye bakacağımı bilemiyorum.

Lorenzo ve Vinicius'un arasına oturup konuşmanın çoğunu Salvatore'nin yapmasına izin veriyorum ve Vinicius ile Cassius'un kızlara kendileri hakkında sorular sorduğunu görmek beni mutlu ediyor. Lorenzo kanepede sessizce oturuyor, bakışları ara sıra çıplak bacaklarıma kayıyor.

"Bize ayarlayabileceğin arkadaşların var mı?" Rosaline dört adama gülümseyerek sorar. Lorenzo kesin bir dille, "Hayır, yok." diyor.

"Bir sürü arkadaşın var," diyor Vinicius, gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Peki ya Acid?" "Birkaç gece önce bodrumumda kurşun yaralarından neredeyse ölen çete üyesi mi? O mu?

güzel bir kıza ayarlamak isteyeceğin türden bir pislik mi?" "Asit mi?" Rosaline ilgiyle sorar.

"Lorenzo'nun arkadaşlarından biri." dedim. Arkadaş mı? Astı mı? Minyon mu? Elimdeki tek ipucu Acid'in ona *patron* demesi.

Rosaline'in bakışları Lorenzo'nun üzerinde ilgiyle kayıyor, yakışıklı yüzünü, dövmele ellerini, keskin takım elbisesini inceliyor ve Acid'in karşısında oturan adama benzeyip benzemediğini merak ediyor.

"Asit hiçbir kadının sağlığı için iyi değildir," diyor Lorenzo, diğer tüm soruları durduran bir kesinlikte. Elini uzatıp sırtımı okşuyor. Lorenzo tehditleri ve adam kaçırmalarıyla benim de sağlığım için iyi olmadı ama işte buradayız.

Yaklaşık bir saat birlikte oturup konuştuktan sonra kızlar çakırkeyif olur ve saat geç olmaya başlar.

Salvatore onları eve götürmek için araba ayarlıyor ve ben de salonda onlara sarılıp vedalaşıyorum.

Rosaline, "Bunu yakında tekrar yapalım," diyor ve umutla Salvatore'a bakıyor. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyor ve dışarı çıkıp kızlara el sallamama izin vermiyor.

"Elimden geldiğince çabuk iletişime geçeceğim. Kendine iyi bak. Sizi özleyeceğim." Hepsine bir kez daha sarılıyorum ve ön kapının arkalarından kapanışını izliyorum.

Salvatore ve ben koridorda yalnızdık. "Sürpriz için teşekkür ederim. Çok düşüncelisin."

Yüzümü kendine doğru çevirip kaşlarını çattı. "Eğer ağlarsan, onları bir daha davet etmem."

Gözlerimi kaydırıyorum. Çok fazla kokteyl içmek ve dost yüzler görmek beni duygusallaştırdı.

"Ağlamıyorum. Gözümde rimel var."

Beni kendisinin ve diğerlerinin kart masasını kurduğu odaya geri götürüyor. "Poker oynamayı biliyor musun?"

"Ben iyiyim. Sadece izleyeceğim." Sadece poker oynamayı bilmemekle kalmıyorum, aynı zamanda dört poker köpekbalığı tarafından canlı canlı yenmek de istemiyorum.

Cassius masaya bir sandalye daha çeker ve diğerleri de yer açmak için kendi sandalyelerini çekerler. "Oturun.

Kadınımız poker oynamayı biliyor olmalı."

Vinicius kartları dağıtmaya başlarken bana "Pokerde kazanmak hayatta kazanmak demektir" diyor. "Katil içgüdüsünü, ne zaman blöf yapılacağını ve birinin yüzünüze karşı yalan söylediğini öğrenebilirseniz, o zaman hazırsınız demektir."

Lorenzo ceketini ve kravatını çıkarıyor ve kollarını geriye kıvrarak dövmele ön kollarını ortaya çıkarıyor.

Önüme bir deste fiş koyarken gözleri heyecanla parlıyor.

"Beni kesinlikle öldüreceksin, değil mi?" Cipslerden ona bakarak söylüyorum. "Nasıl eğleneceğimi biliyorum," diye cevaplıyor Lorenzo.

Cassius bir puro yakmıştır ve güzel kokulu duman başının etrafında kıvrılmaktadır.

Salvatore kravatını yavaşça çıkarıyor ve yırtıcı bir gülümsemeyle bana dişlerini gösteriyor. "Sana

kolay davranmamızı istemezsin bebeğim. Nasıl öğreneceksin?"

Mahvoldum. Neyse ki sadece poker.

Vinicius her birimize yüzleri aşağı bakacak şekilde iki kart dağıtıyor. "Bunlar sizin cep kartlarınız. Onlara bakabilirsiniz ama kimseye göstermeyin, kedicik. Şimdi, bahse giriyoruz."

Kartlarıma bir göz attım. Sinek onlu ve karo iki. Yüzümü buruşturuyorum ve Lorenzo homurdanıyor.

kahkahalarla.

"Boktan bir eli var."

"*Bambina*. Poker suratı," diye azarlıyor Cassius beni.

Hepimiz ortaya kırmızı fişler koyuyoruz ve Vinicius masanın ortasına yüzü yukarı dönük üç kart dağıtıyor. Bir tanesi onlu ve ben canlanıyorum. İkisi de aynı. Bu da bir şeydir, değil mi?

"Prenses, lanet olası yüzün," diye homurdanıyor Lorenzo. "*Yüzüme* yardım edemem," diye mırıldanıyorum.

Vinicius, "Ortadaki bu üç kart floptur," diyor. "Bunların yanındaki kartlar dönüş ve nehir. Şimdi hepimiz bir kez daha bahis oynayacağız, sonra sıra ve nehri gösterdiğimde iki kez daha oynayacağız." Vinicius bir an beni izliyor ve yüzünde tilki gibi ve ateşli bir gülümseme beliriyor. "Bunu ilginç hale getirmeye ne dersiniz? Kim kazanırsa potu alır, ama aynı zamanda masadaki herkesten bir iyilik alır."

Salvatore bana gülümseyerek, "İşlerin ilginç olmasına bayılıyorum," diyor. "Ne istediğini şimdiden tahmin edebiliyorum," diyorum

Vinicius'a.

Dudaklarında bir gülümseme dans ediyor. "Bahislerinizi koyun, bayanlar ve baylar."

Fişleri masanın ortasına atmaya devam ediyorum ve yüzümü düz tutmaya çalışıyorum, ancak turun sonunda elimde sadece bir çift onlu var. Cassius'un üç papazı var ve İtalyanca yüksek sesle küfrediyor ve Lorenzo full house gösterirken her yere puro külü saçıyor.

Salvatore'nin votka bardağından bir yudum alıyorum, Lorenzo'nun bana emredeceği şey her neyse, endişeli ve tahrik olmamış gibi davranmaya çalışıyorum.

Çarpık bir şey mi yoksa tatlı bir şey mi?

Sonunda kuru bir gülümsemeyle yanında oturan adama başını salladı. "Cassius'a biraz şeker verin prenses. Sanırım buna ihtiyacı var."

Cassius arkadaşına sinirli bir bakış atıyor, hâlâ purosunu içiyor ama ben ayağa kalkıp masanın etrafında yavaşça ona doğru yürürken sandalyesinde geriye yaslanıyor. Hepsinin gözü benim üzerimde. Oda çok büyük ve kızlarla oturduğumuz oturma odası kadar zengin bir şekilde dekore edilmiş, ama bu evde tamamen yalnız olduğumuzu hissediyorum.

Adamlarımla tek başıma. Ne istersem yapabilirim.

Gülümseyerek Cassius'un kucağına oturuyorum, dizlerimle kalçalarını sarıyorum ve kıllı yanağına bir öpücük konduruyorum. Parmaklarımı Cassius'un koyu renk bukleleri arasında gezdirirken Lorenzo kısılmış, aç gözlerle beni izliyor. Arkadaşına dokunma şeklim çok masum ama yüz ifadesinden sert ve ahlaksızca bir şey yaptığımı düşünebilirsiniz. Lorenzo gözlerini benden ayıramıyor.

Dönüp Vinicius'a bakıyorum. Altın saçlı şeytan parmaklarının arasındaki kartları karıştırıyor, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış halde beni izlerken başını yana eğiyor.

"*Bambina. Guardati. Così carina*," diye mırıldanıyor Cassius, popomu sıkarak. *Küçük kız. Şu haline bak. Çok tatlısın.*

Kucağında daha yükseğe kıvrılıyorum ve kollarımı ona doluyorum. Diğerleri izlerken dudaklarımı kulağına dayadım ve fısıldadım, "Cebindeki başka bir puro mu?"

Kalktım ve yerime döndüm. Hâlâ beni izliyorlar. Bahse girerim her birinin kucağında hissetsem hepsi sertleşirdi. Belki de bahisçi bir kadınımdır.

Vinicius bir el daha dağıtıyor ve bu sefer o kadar agresif bir şekilde bahis oynuyor ki, dönüşten sonra pas geçiyorum. Sonunda sadece Salvatore kaldı ve o da tüm fişlerini masaya koydu. Vinicius

da hepsini koyuyor.

"Blöf yapıyorsun. Elinde ne var?" Salvatore diyor ki.

"Önce sen."

Vinicius'un yüzündeki coşkulu ifadeyi tanıyorum. "Blöf yapmıyor."

Salvatore kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Beni kendisiyle seks yapmam için kandırırken de böyle bakıyordu. Bu onun işareti mi?"

Lorenzo, "Zaten sikilmişsen bu bir ipucu sayılmaz," diye kestirip atıyor.

Doğru.

Salvatore'nin üç valesi var ama Vinicius düz floşla kazanıyor. Bana dönmeden önce fişlerini toplama zahmetine bile girmiyor ve midem bulanıyor.

"Sana bazı sorularım var, kedicik."

Gözlerim kısıldı. "Sadece sorular mı? Numara nedir?"

"Numara yok. Ben cevap istiyorum, eminim diğerleri de istiyordur. Aramızda en iyi öpüşen kim?"

En büyük kimde-"

"Cassius," diyor Salvatore ve Lorenzo hep bir ağızdan. Cassius gözlerini tavana dikeyyor ve ben gülmeye başlıyorum. Eğer soru kimin aletinin daha büyük olduğuydu, tabii ki Cassius'tur. Her yeri büyük.

Vinicius sırtıyor. "Pekâlâ, bunun cevabını biliyoruz. En iyi öpüşen kim ve seni en iyi yalayan kim?"

Salvatore'un içkisinden tekrar bir yudum alıyorum ve başımı sallıyorum. "Dört delicesine rekabetçi erkeğin yatak odası yeteneklerini sıralamamı mı istiyorsun? Kan dökülecek."

"Demek bir cevap var. İlginç," diyor Salvatore, gözleri parlayarak.

"Hayır, yok. Sadece ikiniz bana uzun süre oral seks yaptınız ve herkes beni öpmedi, bu yüzden kıyaslama yapamam."

Lorenzo'ya kaçamak bir bakış attım ve nedenini bile bilmiyorum. Bahsettiğim için kızgın olup olmadığını kontrol etmek için mi? Masanın üzerine eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmasını umduğum için mi? Düz ifadesi değişmiyor ve hareket etmiyor. Hayal kırıklığı üzerime çöküyor ve diğerleri fark etmeden önce başımı çeviriyorum.

Salvatore içkisini benden geri aldı. "Seni ilk soruya cevap vermekten kurtaracağım. En iyi öpüşen benim."

Gözlerimi deviriyorum ama itiraz etmiyorum. Öpücükleri oldukça şaşırtıcı. Hatta bir öpücüğü beni hayata döndürdü.

Lorenzo ve Vinicius'u işaret ediyor. "Bu ikisinden seni en iyi kim yaladı?" "Ben-"

Lorenzo, "Sorun değil," diyor. "Vinicius diyebilirsin. Onun nasıl baş verdiğini biliyorum."

Şaşkınlıkla doğruldum. Vinicius'un beni becerdiği gece Lorenzo yanımda bile değildi. "Biliyor musun? Ne gördün? İkiniz birlikte neler yaptınız?"

Vinicius sivri köpek dişlerini göstererek gülümsüyor. "Hadi bir tur daha oynayalım."

Hm, ilginç. Bahse girerim birlikte başka bir kızı daha becermişlerdir, tıpkı bekaretimi kaybettiğim gün benimle seks yaptıkları gibi. Bu konuya başka bir zaman döneceğim.

O kartları dağıtırken ben oturup konsantre oluyorum. Benim de birkaç sorum var ve eğer bu eli kazanırsam bana cevap vermek zorundalar.

Ama pokerde

berbatım. Lorenzo

yine kazandı.

Sessizce beni izliyor ve sonra Vinicius'un önündeki masaya vuruyor. "Buraya gel ve gösteriş yapmasına izin ver."

Bu Lorenzo'nun ikinci kez kazanışı ve diğerlerine yaptığı iyilik. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve masanın etrafında Vinicius'a doğru yürüyorum. Ellerini belime doluyor ve beni önündeki masaya

oturtuyor, gözleri arzuyla parlıyor.

"Teşekkür ederim Lorenzo," diye mırıldanıyor Vinicius, parmaklarını kalçalarımın uyluklarına doğru gezdirirken. "Ben

sana dokunmayı özledim, kedicik."

Her iki ayağımı da kucağına yerleştiriyor, parmaklarını iç çamaşırlarıma geçiriyor ve yavaşça bacaklarımdan aşağı çekiyor. Nefes alışım hızlanıyor ve yanağını okşuyorum.

"Bana bakışını özledim," diyor, elbisemi kalçalarımın kadar indirip bacaklarımı açarak. "Tadını özledim."

Dilinin klitorisime karşı ilk yavaş yalayışı beni inletti. "O kadar uzun zaman oldu mu?" "Asırlar oldu. Siktir, ıslanmışsın bebeğim," diye inliyor.

Göz ucuyla Lorenzo'nun kalçasını sıktığını ve gözlerinin büyüdüğünü görüyorum. Sanırım izlemeyi seven tek kişi Cassius değil. Düşünüyorum da, üçü de gözlerini ayıramıyormuş gibi izliyor.

Sanırım bir gösteri yapmam gerekecek.

Geriye düşüyorum, cips yığınları şingirdiyor ve bedenimi eğiyorum. Başımı çeviriyorum ve gözlerimi açıyorum. Cassius sandalyesinde arkasına yaslanmış, dikkatle beni izliyordu. Uzanıp elbisemin askılarından birini, sonra diğerini aşağı çekiyorum ve Vinicius'un diliyle oynamasından dolayı çılgılık atarken elbisemin korsajını tutuyorum.

Cesaret edebilir miyim?

Hepsinin poker masasında beni yemelerini izlemelerine izin vermek, birlikte yaptığımız en az berbat şeylerden biri. Bu dört adamın bana hissettirdikleriyle eğlenmenin yanında cinayetler ve adam kaçırmalar nedir ki?

Cesaret ediyorum. Elbisemi aşağı çekiyorum, göğüslerimi ortaya çıkarıyorum ve sonra her bir meme ucumu yavaşça çekiştiriyorum, içimde dolaşan hisleri seviyorum.

Cassius İtalyanca küfrediyor.

"Prenses," diye bir ses kulağıma üflüyor. Başımı çeviriyorum ve Lorenzo'nun üzerimde gezindiğini görüyorum. İki parmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve sonra ağzımın içine sokuyor.

"Em" diye emrediyor.

Bana emrederken ayak parmaklarım kıvrılıyor ve parmaklarını sertçe emiyorum. Keskin bir nefes alıyor ve gözleri benimkilerle kilitleniyor. Parmaklarını dudaklarımdan çekiyor ve bir an sonra onları amımın derinliklerine itiyor. Parmaklarını sert ve yavaş hareketlerle içimdeki hassas bir noktanın etrafında dolaştırıyor. Vinicius beni yalamaya devam ediyor ve vücudumu sıcaklık kaplıyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum. Tanrım, tam bir fahişeyim. "Beni yine parmaklarına mı boşaltacaksın?"

"Salvatore," diyor Lorenzo, hâlâ gözlerimin içine bakarak. "Sence daha fazla idare edebilir mi?" Vinicius'un amıma karşı gülümsediğini hissediyorum.

Diğer tarafımda, Salvatore sandalyesinde öne doğru oturuyor ve orta parmağını yavaşça aşağı doğru emiyor. "Yapabileceğini biliyorum."

Dirseklerimin üzerine oturuyorum ve parmağının giriş yerimde Lorenzo'nunkiyle birleşip içime doğru ilerlemesini izliyorum. Çok fazla ve aynı zamanda sıkı ve lezzetli hissettiriyor.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor Salvatore ve ikisi birlikte beni sikerken içimde bir sıcaklık parlıyor.

Vinicius parmaklarına bakıyor ve klitorisime olan ilgisini iki katına çıkarmadan önce "Oh, evet," diye inliyor. Dili cennet gibi hissettiriyor. Daha hızlı ve daha hızlı nefes almaya başlıyorum ve dizlerimden birini göğsüme sarıyorum.

Hepsinin aynı anda boşalmamı izlemelerine ve beni boşaltmalarına izin vermeye devam

edersem nereye gideceğimizi biliyorum. Dört kişiler ve hepsi de sevişmeyi seviyor. Bu ikiye bir ve üçe bir seanslar çılgınlaşıyor. Yakında dördünün arasında acımasızca kısıtılacağım. Bunu canlı bir şekilde hayal ediyorum ve zihinsel görüntü o kadar ürkütücü ve lezzetli ki beni uçurumun kenarına sürüklüyor.

Vinicius arkasına yaslanıyor ve diliyle alt dudağını ısıyor. Salvatore ve Lorenzo parmaklarıyla itmeye devam ediyor ve orgazmımın artçı şokları daha derin, daha güçlü bir şeye dönüşüyor ve sırtım masadan kalkıyor ve tekrar boşalırken başım geriye uçuyor.

Salvatore ve Lorenzo parmaklarını çekerken Salvatore hayranlıkla, "Lanet olsun, amin bebeğim," diyor. Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Sanırım bu raundu ben kazandım."

Biri masadan kalkmama yardım ediyor ve gözlerimi açtığımda Cassius olduğunu görüyorum. Orgazm sonrası şiddetli sarılma ihtiyacımla kollarım boynuna dolanıyor. Umarım beni itmez çünkü kolları cennet gibi hissettiriyor.

Cassius oturup bacaklarımı kucağına çekiyor ve boynumun kenarına öpücükler kondurup elbisemin askılarını omuzlarıma doğru kaydırırken zafer ve mutlulukla mırıldanıyorum. Kalçalarımın altında ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum.

"Sadece izlemeyi mi seviyorsun? Hiç katılmaz mısın?" Fısıldıyorum.

Vinicius tüm kartları toplar ve fiş dağınıklığını hak eden oyunculara geri dağıtır. "Cassius oynamayı seviyor. Değil mi Cassius?"

Cassius beni kucağına daha güvenli bir şekilde oturtuyor ve önündeki masaya vuruyor. "Hadi ama. Dağıt." Sonra kulağıma mırıldanıyor, "*Bambina*, bu elde bana yardım edebilirsin."

Vinicius kartları dağıtırken ben de diğerlerine bakıyorum. Sanırım yüzlerindeki memnuniyet ifadelerine bağımlı olabiliyim. Lorenzo bile neredeyse gülümsüyor.

Cassius ne olduklarını görebilmemiz için kartların köşelerini yukarı kaldırıyor. Maça papazı ve kızı.

Dudaklarımı kulağına dayadım ve fısıldadım, "Biziz."

"Bu kartlar mı? Sen ve ben mi?" diye mırıldanıyor. Başımı sallıyorum, o da hafifçe gülüyor. "O zaman yüksek bahis oynayalım mı?"

Her turda bahislerimizi koyuyorum ve sonunda tüm fişlerimizi masanın ortasına itiyorum. Vinicius ve Salvatore çekildi.

Lorenzo kartlarımıza kafasını salladı. "Neyin var göster bana."

Papaz ve veziri çeviriyorum. Kartlar masanın ortasındayken, iki çiftimiz var. Lorenzo başını sallıyor. "Beni yakaladın."

"Gerçekten mi? Elin nedir?" Ne kadar acımasız olursa olsun, sırf ne isteyeceğimi görmek için bir el atmasını beklemezdim.

Ama o çoktan kartlarını Vinicius'a geri verdi. "Asla söylemeyeceğim, prenses."

Cassius saçlarımı geriye doğru okşuyor. "Sen kazandın, *bambina*. İstedğin her şeyi isteyebilirsin."

Ben ne istiyorum? Sırayla her bir adama bakıyorum. Lorenzo ile tehlikeli bir seks mi? İtalyanca tatlı ve seksi şeyler fısıldarken Cassius'un kollarında uyumak mı? Vinicius'un o delicesine ateşli diliyle bana tekrar oral seks yapmasını mı, yoksa Salvatore'nin beni elmaslarla donatmasını ve bu poker masasında beni anlamsızca dövmesini mi?

Poker oynamadığımız zamanlarda bile bunlardan herhangi birini istersem, bana verirler. Daha fazlasını istiyorum ve evet demek zorundalar çünkü kurallar böyle.

"Neden burada olduğumu bilmek istiyorum."

Salvatore kaşlarını çatı. "Neden burada olduğunu zaten biliyorsun."

Hayır, bilmiyorum. Benden sakladıkları bir şey var. Bu çok büyük ve acı verici ve bunu öfkelerinde, acımasızlıklarında, benden uzaklaşmalarında hissediyorum. Şu anda mutlular çünkü dikkatleri dağılmış durumda ama bu uzun sürmeyecek.

"Beni kendinize ait kılmak için neleri feda ettiğinizi bilmek istiyorum. *Her şeyi* bilmek istiyorum."

Hepsinin yüz ifadesi boş ve soğuk. Birdenbire adil davranmadığımı fark ettim ama umurumda değil. Benim mutsuzluğumu ve acımı biliyorlar. Ben de onlarınkini anlamalıyım.

Cassius

T Ruh hali bir saniyede mutluluktan buzullara dönüşüyor. Salvatore, Charia'ya sıkı bir gülümseme verir. "Seni bizim yapmak bir fedakârlık değil bebeğim." Eğer bu onu rahatlatmak ya da dikkatini dağıtmak içinse, başarısız olur.

Chiara kollarımda kıvranıyor. "Canımı yakıyorsun."

Kaslarım onun etrafında kilitlendi. Onu kaldırıp boş sandalyeye geri koyduktan sonra odanın kenarındaki içki şişelerine doğru yürüdüm. Lanet olası bir içkiye ihtiyacım var.

Şişeyi geri getirdiğimde Chiara sandalyenin kollarını kavrayarak dimdik oturuyordu. "Geçen yılın tamamını dördünüz artık arkadaş değilmişsiniz gibi davranarak geçirdin. Benim önümde rol yaptın ama rol yaptığın ben değildim. Öyle değil mi?"

Salvatore'dan Vinicius'a ve Lorenzo'ya bakıyorum. Soru sormasını engellemek için ne kadar az şey söyleyebiliriz? "Evet. Senin yararına değildi ve seni de ilgilendirmez. O güzel burnunu ait olmadığı yerlere sokarsan başına neler geleceğini biliyorsun, *bambina*."

Gerekirse onu dizime yatırır ve burada tokatlarım.

"O eli ben kazandım," diyor. "İstediğim her şeyi isteyebilirim. Oyunun kuralları bunlar."

Bu artık bir oyun değil. "Şimdi zamanı değil. İçiyordun. Rahatlamaya çalışıyoruz. Hepimiz için uzun bir yıl oldu ve şimdi sen bizimsin, sadece unutmak istiyoruz."

Chiara masanın etrafında yavaşça diğerlerine bakıyor, gözleri sempati dolu. "Konuşmanın sizin için zor olduğunu biliyorum ama anlamam gerek. Babamın çıkarı için rol yapıyordunuz, değil mi? Sadece nedenini bilmek istiyorum."

"Bebeğim, nedenini biliyorsun," diyor Salvatore, uzanıp ensesini okşayarak. "Nişanlandığımız geceyi hatırlıyor musun? Bunu yüzüme vurmuştun. Dördümüzün birleşmesi baban için bir tehditti ve onun bu tehdidin geçtiğine inanmasına ihtiyacımız vardı."

"Evet, ama buna inanması için ona *neden* ihtiyaç duydunuz?"

Vinicius elini saçlarının arasından geçiriyor ve iç çekiyor. "Belki de ona söylemeliyiz." Gözlerimi ona dikiyorum. Her şeyi mi, Vinicius? Ona tüm gerçeği anlatmak mı istiyorsun?

Vinicius ağzını kapatır ve sessizliğe gömülür.

Ben de öyle düşünmüştüm. Evelina, Ophelia, Amalia ve Sienna hakkında bırakın başkalarıyla konuşmayı, kendi aramızda bile zar zor konuşuyoruz. Bardağıma votka dolduruyorum. "Cevabını aldın, *bambina*. Biz

söylemek istiyoruz ve söylemeyeceğiz."

Chiara bana sabit bir şekilde bakıyor. "Planınızın bir parçası olduğum için, sanırım bilmeyi hak ediyorum."

Hak etmek. Kadının benim hakkımda istediği her şeyi bilmeyi hak ettiğini düşünüyor. "Hak etmiyorsun. Bunun seninle bir ilgisi yok."

Yanaklarında renk lekeleri yanıyor. "Yani sen istediğini yapıyorsun, istediğini söylüyorsun ve ben de buna katlanmak zorunda mıyım? Siktir git, Cassius."

Göğsümde öfke patlıyor ve ellerimi masanın üzerine koyarak öne doğru eğiliyorum. "Ağzından çıkana dikkat et.

Yerini unutuyorsun."

Salvatore bana bir bakış atıyor ve sessizce kendime gelmemi söylüyor. Kız kardeşlerimiz hakkında konuşurken kendimi tutamayacağım.

"Benim evim mi?" diye sorar, gözleri kısılır. "Oh, lütfen, bana evimden bahset."

"Sen bizim tutsağımız ve sevgilimizsin," der Salvatore ona. "Nereye gideceğin ve ne yapacağın bize bağlı, sana değil. Sınırların içinde kalırsan çok mutlu olursun."

Chiara'nın gözleri parlıyor ve yanakları daha da kızarıyor. "Senin de canın cehenneme, Salvatore. Ben düşüncesiz bir et parçası değilim. Haftalar önce bana seks kölesi olmadığımı ve bunu istemediğini söylemiştin, o yüzden bana öyleymişim gibi davranmayı bırak." Vinicius ve Scava'ya bakar. "Peki ya siz ikiniz? Ekleyeceğiniz bir şey var mı?"

Scava düz, sıkılmış bir ifadeyle ona bakar ve sonra tekrar uzaklaşır.

Vinicius gülümseyerek başını sallar. "Kedicik, buna cevap vermemi istemezsin. Ben iyi olanım ve bunun böyle kalmasını istiyorum."

"Hepimiz aynı şeyi hissediyoruz," diyorum ona. "Bizi birbirimize karşı kullanamayacağını zaten biliyorsun. Seni biz aldık, biz tutacağız ve sen soru soramayacaksın. Bu son sözüm."

"Eğer bazı cevaplar duymadan bu masadan kalkarsam, bir daha hiçbirinizin bana dokunmasına izin vermeyeceğim."

"Bizi tehdit mi ediyorsun?" Sessiz ve tehlikeli bir sesle soruyorum. "Salvatore'un evinde, parmağında kocaman bir elmas olan pahalı bir elbise giyiyorsun ve bizi tehdit mi ediyorsun? Kirli bir bodrumda kilitli de olabilirdin."

Scava soğuk bir gülümsemeyle, "Onu kilitleyelim," diyor. "Karanlıkta farelerle geçireceği bir ya da iki hafta kişiliğini geliştirecektir."

Kilit altında, bizimkiler hariç herkesin gözünden uzakta güvende olacaktı. Scava buna bayılırdı. Gece bitmeden dileğine kavuşabilir.

Chiara ona ters ters bakıyor ve bana dönüyor. "Seninle yaşarken bana karşı çok naziktin. Hoşuna gitmese de babamı öldürmeye çalışmama izin vermiştin. Ne oldu ona Cassius?"

"Denemenize izin vermek bize yakışırdı," diyorum ona. "Bunun bizi eşit yaptığını ve istediğin her şeyi isteyebileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun. Sen bizim eşitimiz değilsin ve asla da olmayacaksın. Sen Coldlake Prensesi olabilirsin ama biz onun krallarıyız."

Lorenzo, yaralı adamının hayatını kurtarmasına yardım ettiği gece Chiara'ya ne dediğini anlattı.

Bu ona yakışıyor.

Coldlake kraliyet ailesinden biri olarak büyüdü ve şimdi gerçekten yetki sahibi olan erkeklere ait. "Krallar iyilikseverlikle hükmetmeli, zalim demir yumruklarla değil."

Chiara'nın benimle tekrar tekrar konuşmasına izin verdim. Doğama aykırı olsa da ona karşı nazik olmaya çalıştım. Onun için tüm dünyamı alt üst ettim ve o hala minnettar değil. Belki de soğuk, nemli bir bodrum gerçekten tek çözümdür.

Vinicius, "Gerçekler sessizlikten daha acımasızdır, kedicik," diyor. "Ne dilediğine dikkat et."

"Hayatım boyunca babamla bir yalanın içinde yaşadım ve eğer siz dördünüz de bana yalan söyleyecek ve önemli konularda sessiz kalırsanız, o zaman eziyet edecek başka bir kız bulabilirsiniz."

Öfke ve meydan okuma diğerlerinin arasında dalgalanıyor. Başka bir kız mı?

Başka bir kız istemiyoruz. Chiara'yı istiyoruz. Onu aramızdan geçirmek istiyoruz. Onu birbirimizle izlemek istiyoruz. Onu aynı anda aramıza almak için can atıyoruz. Onu son nefesimize kadar korumak istiyoruz.

Yumuşak olmanın canı cehenneme. Sert kalmanın neden bu kadar önemli olduğunu hatırladım.

"Senden ne sakladığımızı bilmek istediğini mi sanıyorsun? Peki, sana hikayemizin küçük bir parçasını anlatacağım ve bu sana kabuslar gördürdüğünde yatağında tek başına ağlayabilirsin."

Chiara'nın gözleri acıyla parlıyor ama öfkemi dizginleyemeyecek kadar ileri gitmiş durumdayım. "Sen-" Lorenzo öne doğru oturuyor.

Elimi kaldırdım. "Ona sırlarımı söyleyeceğim, seninkileri değil."

Gözleri yanıyor ama ağzını kapatıyor. Diğer ikisine bakıyorum, yüz ifadeleri gergin ama hiçbir şey söylemiyorlar.

Birkaç hafta önce, karanlıkta göğsüme yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlarken onu kollarımın arasına aldım. Daha önce bir kadın için hiç böyle bir adam olmamıştım. Umutsuzluğa kapıldığında başvurduğu kişi. İstedğim son şey ona karanlıkta ağlaması için daha fazla sebep vermektir ama o bunun peşini bırakmayacak.

Ve Ferragamo'lar inatçı olmak içindir.

"Bunu istediğine emin misin?" Masanın üzerine eğilip yüzümü ona yaklaştırarak soruyorum. "İstediyimi söyledim zaten."

O zaman bunu yapıyoruz.

Oturdum, kısık gözlerle onu izliyorum. "Bu şehri biz bölmeden önce kimin yönettiğini biliyor musun?"

"Vinicius bana tüm şehrin eskiden Salvatore'nin babası Francesco Fiore'ye ait olduğunu söyledi." "Bu doğru. Ben onun *kaptanlarından* biriydim. Kaptanlar. Fioreler ve Ferragamoların geçmişi nesiller bir arada."

Scava, "Kafaları kıçlarında iki süslü aile," diye mırıldanıyor.

Salvatore Scava'ya başını sallar. "Babamın zamanında Fioreler Scava serserileriyle aynı masaya oturmazdı."

Scava, "Babanın zamanında, ona bir metre yaklaşıyordum dişlerindeki altın dolguları söküp atardım," diye karşılık veriyor.

"Francesco Fiore'nin en büyük arzusu Salvatore'nin kız kardeşim Evelina ile evlenmesiydi." Elimini gözlerime sürterek onları tanıştırdığım günü hatırlıyorum. "Küçük kız kardeşim ve patronun oğlu, patronun yatak odasında ilk kez karşılaştılar. Francesco o sırada yatalaktı. Zar zor ayakta duruyordu. Salvatore Evelina'nın elini tuttuğunda gülümsedi ve gözyaşları yüzünden aşağı döküldü. Tanıdığım en vahşi adamlardan birinin gözyaşları."

Vinicius sırtarak, "Yaşlı Fiore, karısına dokunduğu için en yakın arkadaşının elini kesti," diyor.

Salvatore gülmüyor. "Uygun bir ceza. Kimse kendisine ait olmayan bir şeye dokunamaz, kim olursa olsun."

Elimdeki votka bardağına bakıyorum. Evelina hakkında, Salvatore hakkında, şehir hakkında söyleyecek çok şey var ama kelimeler ağzımda asit gibi. Sadede geleceğim.

"Salvatore ve Evelina birbirlerini tanıma fırsatını hiç bulamadılar. Okulundan kaçırıldı ve öldürüldü. Bir bekçi cesedini şehirdeki bir çatıda buldu. Boğazına siyah bir çiçek sokulmuştu, gözleri oyulmuştu ve tüm organları ayaklarının etrafında duruyordu."

Chiara'nın yüzü şok içinde gevşer.

Sertçe yutkunuyorum ve puroma uzanıyorum, kan ve ölüm kokusu burun deliklerimde yoğunlaşıyor. "Ve bir kazığa saplanmıştı."

Çıplak cesedinden akan kan ve yağmuru görüyorum. Boş göz çukurları gökyüzüne bakıyor. Ağzı sessiz bir çığlıkla ardına kadar açık. Gözlerimi kapatırsam zihnimde o çatıda dolaşabilir ve onu her açıdan görebilirim.

Bazı geceler gözlerimi kapatmaktan nefret ediyorum. Yetmedi mi, *bambina*?

"Biz eski bir aileyiz. Bu bir ortaçağ işkence şekli. Çivi tüm hayati organları ıskalamış, vücudu boyunca ilerlemiş ve omzundan çıkmış. *Piç* kurusu onu öldürmeden önce saatlerce, belki de günlerce o şekilde kalmış olabilir."

"Yani o hala... olduğu zaman mı?"

"Yaşıyor," diyorum hiç acımadan. "Evet. Hayattayken kazığa oturtulmuş. Onu öldüren şey bağırsaklarının değilmesiydi."

Salvatore bir elini saçlarının arasından geçirir ve derin bir nefes alır. Vinicius boş gözlerle masanın ortasına bakıyor. Scava bıçağını çıkarmış ve dinlemiyormuş gibi parmak eklemlerinin üzerinde çeviriyor.

Dinliyor amına koyayım. O bıçak. Bu onun işareti. Ne zaman onu çıkarsa intikam almayı düşünüyor. Chiara'nın on yedinci doğum gününde belediye başkanının evinde onunla oynamadan duramadı. Hedefimize her zamankinden daha yakındık.

"Evelina ben tehlikede olduğunu fark edemedi kaçırıldı ve ben onu aramaya nereden başlayacağımı bilemeden öldü. İşte bu yüzden sen-" Parmağımla Chiara'nın yüzünü işaret ediyorum "-Sana söyleneni yapman gerekiyor. Katili hâlâ dışarıda. Dördümüzden nefret ediyor ve güzel kızları kesmeyi seviyor. O yüzden surat asıp bize zalim olduğumuzu söylemeyin. Size ne yapacağınızı söylediğimizde yapacaksınız ve teşekkür edeceksiniz."

Chiara yutkunuyor, solgun ve hasta görünüyor. "Ama kız kardeşlerin *neden* öldürüldü? Ve bunun babamla ne ilgisi var?"

Ona onca şey söyledim ve hala soruları mı var? Durmam için bana yalvarıyor olmalı.

Vinicius, işleri bir an önce bitirmek isteyen bir adam edasıyla öne doğru oturur. "Kara Orkide Cinayetlerini duymuşsunuzdur. Şehirdeki en kötü şöhretli çözülmemiş cinayetler. Dört genç ve güzel kadın öldü, bazıları zengin ve tanınmış kişilerdi. Polislin ölen kız kardeşlerimizin suçlarını çözmek için çabalaması gerekirdi, ama polis bizi sevmiyor, kedicik."

"Bizden *nefret ediyorlar*," diyor Scava. "Tahmin et neden."

"Bir avuç suçlu olduğunuz için mi?" diye tahmin ediyor.

Vinicius, "Her fırsatta kendilerini aptallar sürüsü gibi gösteren bir grup katil, hırsız, yalancı suçlu" diyor.

"Dahası," diyor Salvatore, "babam yirmi yıl önce polis *şefini*, adamlarından birini hapse attığı için öldürdü. Coldlake polisleri bu konuda hâlâ kızgın."

"Polis kız kardeşlerimizin nasıl öldüğünü araştırmak için yaklaşık iki dakika harcadı ve sonra dosyaların kapanmasına izin verdi," diyorum acı bir şekilde. "Hiçbir şey yapılmadı. *Hiçbir şey yapılmadı*. Topladıkları kanıtlar sıkı sıkıya mühürlendi ve çürümeye terk edildi. Onları davayı yeniden açmaya zorlayabilecek tek kişi belediye başkanının kendisiydi."

Chiara dimdik oturdu. Son birkaç dakikadır yüz ifadesi dehşet içindeydi ama ne demek istediğimizi anladı. "Haklısın, babam bunu gözünü kırpmadan yapabilir. Polis babama tapar ve her şeyi yapar, bekle."

Ayağa fırlıyor, sandalyesi altından fırlıyor. "Ama Salvatore'un hiçbir zaman

onun tarafında. Artık sana asla yardım etmeyecek." "*Evet.*
Otur, Chiara."

Chiara'nın yüz ifadesi dehşete kapılmıştı ve ayakta durmaya çalışıyordu. "Sana yardım etmesi için onu ikna edebileceksen onu öldürmeye çalışmama izin verdin. Salvatore'yle evlenmeliydim ve babam da damadına bir iyilik yapmış olurdu. Ne oluyor Cassius? Neden beni düğününden kaçırdın?"

Salvatore sandalyesini işaret ediyor. "Chiara, otur lan yerine. Hepimiz, eğer seni istiyorsak, kendimize saklayacağımız konusunda anlaşmıştık. İstedığımızı elde etmek için seni kullanmayacaktık."

"Yapmalıydın!"

"Kadınımız bir piyon değil," diye homurdanıyor.

"Kız kardeşlerinin intikamını almana memnuniyetle yardım ederdim. Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?" "Ağzından çıkanı kulağın duysun, kedicik," diye uyarıyor Vinicius onu.

Chiara onu görmezden gelir. "Tüm planını mahvetmeme izin vermek yerine bana neyin tehlikede olduğunu söylemeliydin. Kız kardeşlerin adaleti hak ediyor. Ne kadar kötü hissettiğimi anlamıyor musun?"

Ellerimi masaya vurarak onu ve tüm fişleri zıplatıyorum. "Nasıl hissediyorsun? Nasıl hissediyorsun?" Öfke içimde kaynıyor. Evelina öldürüldüğünden beri hiç bu kadar öfkelenmemiştim.

"Bu işe karışmanı istemeyiz, kedicik," diyor Vinicius, sesi nazik ve ela gözleri endişeyle dolu. "Sen küçüksün. Zayıfsın. Kız kardeşlerimizle aynı anda seni düşünmek bile bizi endişeden çıldırtıyor."

"Bana zayıf demeyi bırakın. Belki hepiniz gibi silahlı ve tehlikeli değilim ama zeki olabilirim. Faydalı olabilirim." Chiara öfke ve sempati arasında gidip geliyor, bakışları masanın etrafında her birimize kayıyor.

"Otur yoksa seni yatağa gönderirim."

Üzerime yürüdü. "Ben çocuk değilim ve benimle böyle konuşamazsın."

İki uzun adımla masanın etrafında yürüyorum ve kollarını arkasına sıkıştırıyorum. Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak hırladım: "Bana *yapamam* deme. Seninle ne istersem yapabilirim."

Vücudu beni çıldırtıyor. Bana doğru çekildiğinde kıcı sıkıma sıkıca bastırılıyor. Diğer üçünün önünde ağlayana kadar ona şaplak atmak onun için küçük düşürücü olurdu, ama bütün gece onu becermek için can atıyordum.

Bana karşı kıvranıyor, kaçmaya çalışıyor, ama onu yakaladım. Onu merhametime bıraktım.

"*Bırak* beni."

"Asla uslu durmak istemiyor." Salvatore diyor ki. "Ağzına bir şey tıkana kadar cevap vermeye devam eder. Eskiden bana da aynen böyle yapardı."

Genelde kontrolümü kaybetmeden önce kadınları hizaya getirmekte çok iyiyimdir ama Evelina hakkında konuşmak kendimi tutmamı engelledi. "Oturmak, özür dilemek ve uslu durmak için üç saniye var."

Chiara bana bakıyor ve dilini üst dudağının üzerinde gezdiriyor. "Asla uslu durmayacağım." Duyduğum şey, "*Yap beni.*"

Onu yüzüstü masaya yatırdım, eteğini kavradım ve yukarı çektim.

Chiara'nın gözleri kocaman açılıyor ve avucumun içinde

kıpırdanıyor. "Cassius-" Cassius hiçbir şey.

Onun saçmalıklarıyla işim bitti.

İç çamaşırını giymemişti ve oynadığımız oyunlar yüzünden amı çok ıslanmıştı. Chiara'yı bir elimle yerinde sabitliyorum ve diğer elimle saçlarını kavrayarak yanağını masaya bastırıyorum.

Chiara benden uzaklaşmak için çok mücadele ediyor. "Bırak beni, seni pislik."

"Tüm kurallarını unuttun. Artık geçerli olmadıklarını mı düşünüyorsun? Neymiş onlar?"

"Ama bu senin çatı katında kilitli kaldığım zamandan önceydi."

Scava gösterinin tadını çıkarmak için sandalyesine yerleşti. "Artık benimkinde kilitlisin."

İstedğini yapabileceğini sana düşündüren neydi?"

"Sana hatırlatırım, *bambina*. Karşılık vermek yok. Kaçmaya çalışmak yok. Sana söyleneni yap."

Şimdi hatırladın mı?"

"*Bırak beni dedim.*"

"Size hediyeler veriyoruz ve her türlü ihtiyacınızı karşılıyoruz, ama kimin sorumlu olduğunu"

unutmayın. Biz, sen değil."

Kanun koymanın tatmin edici hissettirmesi gerekiyordu. Yaramazlık yapan kızımı tekrar hizaya

sokmak çok cazip geliyor ama tek düşünebildiğim onu kollarıma alıp göğsüme yaslamak.

Evelina'ya karşı yumuşak davrandım. Çok yumuşaktım ve bak ona ne oldu. İçimden bir sızı

geçti.

İsteyeceğim son şey Chiara'nın benden nefret etmesini sağlamak.

Onu bıraktım ve geri çekildim. Yavaşça masadan kalktı, yanakları utançtan yanıyordu ve

elbisesini aşağı çekti.

Birbirimize bakıyoruz, zor nefes alıyoruz ve birbirimize ters ters bakıyoruz. İkimiz de aynı anda

ağzımızı açıyoruz.

"Pekâlâ, poker oyunu sona erdi." Salvatore ayağa kalkar, Chiara'nın dirseğini kavrar ve onu

kapıya doğru yönlendirir. "Haydi. Kımılma."

Yumruklarım iki yanımda sıkılı, gidişlerini izliyorum.

Scava, "Eğer Salvatore kalıyorsa, birinin beni götürmesi gerek," diye alay ediyor. "Beni eve

götürmek ister misin?" "Zitto." *Kapa çeneni*. Ama ön kapıya yönelmek yerine, Salvatore'u takip

etmek zorunda kalıyorum ve

Chiara evin içine doğru ilerliyor. Onların ardından koridorda sessizce yürüdüğümü fark etmediler.

Salvatore yatak odasının dışında Chiara'yı omuzlarından tutup duvara doğru itiyor. Bir kapı

aralığına girip gölgelerden onları izliyorum.

"Cassius'la böyle konuşarak ne yaptığını sanıyorsun? Kız kardeşiyle ilgili içini sana döktü. Daha

nankör olabilir miydin?"

"Beni o masaya zorla yatırdı ve hepiniz *ona izin verdiniz.*"

"Sen bunu hak ettin. Birinin senden koparılmasının nasıl bir şey olduğunu herkesten daha iyi

anlıyorsun. Cassius'a intikam yerine seni seçtiği için hatalı olduğunu söylemeye nasıl cüret edersin?"

Kadın uzaklaşmaya çalışıyor ama adam onu duvara geri itiyor.

"O *seni* seçti."

Chiara ona dik dik bakıyor, sanki başka bir kavga başlatmaya hazırmış gibi görünüyor. Sonra

içindeki tüm mücadele sönüyor ve omuzları çöküyor. "Annemi ve onu kimin öldürdüğünü dünyaya

söyleme şansını kaybedersen nasıl hissedeceğimi düşünüp durdum. Kendimi kaybettim."

"Şaka yapmıyorum. Sen bir havai fişeksin, bebeğim. Hassas konularla uğraşırken patlamamaya

çalış, tamam mı?"

"Konuşabilirsin," diye mırıldanıyor ve Salvatore'un ağzının köşesi kıvrılıyor.

"Hey, Cassius az önce sana karşılık verme konusunda ne dedi?" diye nazikçe azarlıyor. Sonra

yüzünü ellerinin arasına alıyor ve alnını onunkine yaslıyor. Bir süre öyle kalırlar, birbirlerini

solurlar.

"Bize yardım etmek istediniz. Bunu anlıyorum. Cassius da sakinleştiğinde bunu anlayacaktır."

Chiara'nın nefesi bir hıçkırıkla kesilir. "Hepinize yardım etmek benim için çok şey ifade ederdi."

Benimle neden evlendiğini neden bana söylemedin? Bir *saniye* içinde senin yanında olurdum."

"Bu seninle ilgili değil. Bu bizim geçmişimiz. Bizim sefaletimiz. Acımız. Sen bizim geleceğimizsin ve bu ikisinin birbirine karışmasını istemiyoruz."

Chiara'nın gözleri yaşlarla parlıyor ve yanaklarından aşağı dökülürken onları siliyor. "Kaybettiğim fırsat için kendimi kötü hissediyorum. Babam artık sana asla yardım etmeyecek."

Chiara'yı kollarının arasına alıyor ve yavaşça sallayarak ona sarılıyor. "Dördümüz nasıl bir kız istediğimiz hakkında birçok kez konuştuk. Güzel bir kız. Cesur biri. Yumuşak ve tatlı biri. Neyi umut etmeyi hiç düşünmedik biliyor musunuz?"

"Ne?"

Uzaklaşıyor ve işaret parmağını onun yanağında gezdiriyor. "Bizim onun için savaştığımız kadar bizim için savaşacak biri."

Salvatore başını eğiyor ve ağzını onunkine bastırıyor.

Kıskançlık içime işliyor, kalın ve irkin. Onu pen ben olmak istiyorum ama biliyorum ki Chiara'ya gidersem ve konuştuklarımız hakkında tek bir kelime ederse yine kendimi kaybedeceğim.

Salvatore ve Chiara onun yatak odasında gözden kaybolurken inliyor ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Chiara'nın bize yardım edip etmeyeceğini düşünmemekle hata mı ettik? Bir Ferragamo dört yüz yıldır hata yapmamıştır.

Dönüp geldiğim yoldan geri gidiyorum. Poker masasının olduğu odaya ulaştığımda, sadece Scava hâlâ koltuğunda oturuyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar.

"Buradan siktir olup gidiyorum. Geliyor musun?"

Sözünü sakınmadan ayağa kalkıyor ve benimle birlikte n kapıdan çıkıp Porsche'ne doğru yürüyor. Araca binmeden önce durakladım. "Bu Chiara ile kız kardeşlerimiz hakkında ilk ve son konuşmamız olacak. Eğer bu konuyu bir daha aarsa, ona hiç doğmamış olmayı dilediyeceğim."

Soğuk gözleri arabamın kaputunun üzerinden benimkilerle buluşuyor. "Eğer onları tekrar gündeme getirirse, sana yardım edeceğim."

Chiara

I Sıcak su fışkiyelerinin altında duruyorum, buhar etrafımda dalgalanıyor. Beş dakika önce temizdim ama suyun vücuduma çarpması ağrıyan kalbimi yatıştırıyor. Cassius'un bana gözünün önünden kaybolmamı söylerkenki öfkeli yüzünü hayal ediyorum.

Evelina'nın başına gelenlerin karanlık ve vahşi tasvirleri aklımdan geçiyor. Onu o şekilde, kazığa oturtulmuş ve vahşice öldürülmüş halde gördü mü? İşkenceyle öldürülmesinin tamamen kendi suçu olduğunu bilerek önünde dizlerinin üzerine çöktü mü?

Cesedinden af diledi mi?

Suyu kapattım, bornozumu giydim ve karanlık yatak odasına geri döndüm. Salvatore pencerenin önünde durmuş, bahçeye bakıyordu. Ay ışığı yakışıklı yüzünü yıkıyor ve gözlerini gümüşe çeviriyor.

Kalbinde tıpkı Cassius'un ki gibi bir hikâye taşıyor. Kan ve acıya bulanmış bir hikâye. Ophelia'nın adını bile duymadım.

"Kızları buraya davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Onları tekrar görmek çok güzeldi."

O kadar kasvetli bir ifadeyle bana dönüyor ki, acaba şu anda aklında Ophelia mı var diye merak ediyorum. "Bir şey değil, bebeğim. İyi vakit geçirdiğine sevindim."

Gecenin sonuna kadar harika vakit geçiriyordum. Yakışıklı erkeklerimi Rosaline, Candace ve Sophia'ya göstermekten gurur duyuyordum. Birkaç dakikalığına mutluydum.

İlk sevişmemizden sonra Cassius bana sarıldı ve küçük kız kardeşi hakkında birkaç kelime konuşmayı başardı. Bunun Evelina hakkındaki konuşmalarımızın başlangıcı olduğunu sanıyordum, ama Cassius için bu hem başlangıç hem de sondu.

"Lütfen Cassius'a üzgün olduğumu söyler misin?"

"Ben senin elçin değilim. Ne söyleyeceksen ona kendin söyle."

Kapıya doğru dönüyorum ama Salvatore elimi daha sıkı kavırıyor ve beni geri çekiyor. "Bu gece olmaz. Zaten şimdi gitti. Arabasının uzaklaştığını duydum."

Veda bile etmedi. Sanırım kendimi kaybettikten sonra bunu hak ettim. "Sence bana gerçekten kızgın mı?"

"Evet."

Lafı dolandırmaya zahmet etme Salvatore. "Onu üzdüğüm için üzgünüm, ama bir kız arkadaşımı paylaştığı için üzgün olamam."

Evelina hakkında benimle biraz konuş. Belki bana Ophelia'dan bahsedersen-"

Gözlerinden ateş fışkırıyor. "Chiara, yapma. Onu ne diğerleriyle ne de Ginevra'yla konuşuyorum. Lorenzo sana Sienna hakkında çok şey anlattı mı? Vinicius Amalia hakkında konuştu mu?"

"Lorenzo bana onun adını bile söylemedi. Vinicius bana Amalia'dan biraz bahsetti ama bunu gerçekten istemediğini söyleyebilirim."

"Kesinlikle. Bu işin peşini bırak. Onlar hakkında konuşmak istemiyoruz, özellikle de seninle."

Özellikle de benimle. Kalbim daha da dibe batıyor.

"Onu sevdin mi?"

Salvatore kaşlarını çattı. "Kız

kardeşim mi?" "Evelina. Sen

nişanlıydın."

"Biz hiç nişanlanmadık. Tıpkı senin gibi, o da bir kız öğrenciyken bana sözlenmişti.

Onu çok az tanıyordum."

Kıskançlık içimde parladı. Onunla yaptığı her şeyi benimle de tekrarlıyor muydu? "Okulun kapısında belirip tüm kızların önünde onu öptün mü?"

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Bebeğim, bu fikir aklıma bile gelmedi. Cassius'un kadın versiyonuyla evlenmekten daha kötü bir şey düşünemiyorum."

Yorgunca gülüyorum ve elimi yüzüme sürüyorum.

Salvatore kravatını çıkardı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Benimle yatağa girecek ve o nazik davrandığı ve ben kendimi çok kötü hissettiğim için muhtemelen gözyaşlarına boğulacağım.

"Bu gece yalnız uyumak istiyorum, lütfen."

Salvatore donup kaldı ve bana ters ters baktı. "Burası benim evim. Burası

benim yatak odam." "Misafir odasında uyuyabilirim. Sadece nerede

olduğunu göster."

Salvatore yataktan bir yastık ve dolaplardan birinden bir battaniye aldı. Yatak takımlarını halının üzerine atıyor ve sırtı bana dönük, kasları öfkeyle kaskatı kesilmiş bir şekilde yatıyor.

Çarşafın arasına girip onları çeneme kadar çekiyorum. Gözlerimi kapattığımda, tıpkı Cassius gibi gözleri olan güzel, siyah saçlı bir kız görüyorum. Sadece kafatası parçalanıyor ve çılgılık atıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve mide bulantım artıyor. Birkaç derin nefes alıyorum, korkunç görüntüyü yok etmeye çalışıyorum ama onun ölümünün dehşeti çok ağır basıyor. Her şeyi bilmek istedim ve Cassius beni gerçekten cezalandırdı.

Gerçek, sessizlikten daha acımasızdır.

Cassius'u tertemiz çatı katında yapayalnız hayal ediyorum. Başı kan ve dehşetle dolu, ter içinde ve tepeden tırnağa titreyerek uyandığında onu kim tutuyor? Muhtemelen bir kafese kapatılmış, içten dışa işkence gören vahşi bir hayvan gibi yerleri arşınıyordu.

Benim yüzümden.

Yataktan fırladım ve karanlıkta öylece durdum, hızlı hızlı

nefes alıyordum. "Bebeğim?" Salvatore uyuklu bir şekilde

ayaklarımın dibinde mırıldanıyor.

"Evelina'yı düşünmeden edemiyorum."

Salvatore elime uzandı ve beni yanına, yere çekti. Beni kollarıyla sarıyor ve kendine doğru çekiyor.

"Ama Cassius," diye fısıldıyorum göğsüne doğru. "Ona tüm o dehşeti yeniden yaşattım ve şimdi

yalnız." "Cassius iyi. Bana bir söz ver," diye mırıldanıyor Salvatore, başını ellerinin arasına alıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Bu konuyu bir daha açma. Cassius'un gördükleri, Vinicius ve Lorenzo'nun gördükleri, benim gördüklerim, bunlar senin için değil. O dehşetin hiçbirinin sana dokunmasını istemiyoruz.

Şimdi uyu."

Ama uyku uzun süre benden kaçıyor. Salvatore'nin yakışıklı yüzündeki gerginliğin eriyip gitmesini ve nefes alış verişinin düzene girmesini izliyorum. Vinicius da muhtemelen uyuyordur ve Lorenzo, birilerinin kurşunlarla delik deşik edilmiş yerleşkesine gelmediğini varsayarak. Sadece Cassius uyanık. Bunu hissedebiliyorum ve bu yüzden saatlerce onunla birlikte uyanık yatıyorum.

Perdelerin arasından süzülen gün ışığına uyanıyorum. Salvatore ben uyurken beni yatağa geri taşımış olmalı ki bir kez daha battaniyenin altına sokuldum. Yuvarlanıyorum ve yatakta benimle birlikte başka bir sıcak beden hissediyorum.

Salvatore.

Uzanıp yanağını okşadım. Çenesinde ince, koyu bir kirli sakal var. Gözlerini açmadan avucuma gülümsüyor ve parmaklarımı öpüyor.

Ona daha da yaklaşıyorum ve iki büyük kolunu etrafıma sarıp beni kucaklıyor. Zevk güneş ışığı gibi içime akıyor ve yanağımı göğsüne yaslıyorum.

"Dört erkek arkadaşım oldu ve ilk kez bir erkekle uyandım."

O güzel mavi-yeşil gözlerini açıyor, deniz rengi, tavus kuşu rengi. Vahşi ve gururlu.

"Bunun neden bu kadar zor olduğunu biliyor musun?" Fısıldıyorum. "Neden?"

"Çünkü sanırım sizden gerçekten hoşlanıyorum. Hepinizden."

Kaşları alaycı bir şekilde kalkıyor. "Bunun işleri kolaylaştırması gerekirdi, zorlaştırması değil."

"Bu zor çünkü sizi mutlu etmek istiyorum ve siz mutluluğun önemli olmadığına karar vermiş görünüyorsunuz."

Salvatore yanağımı ve boğazımı okşuyor, bakışları vücudumda geziniyor. "Artık mutluyum." Azgın olmakla mutlu olmak aynı şey değil.

"Lorenzo bana hâlâ nefes aldığım için mutlu olmam gerektiğini söyledi."

"Lorenzo çok fazla ölüm ve şiddet gördü. Ne hakkında konuştuğunu biliyor."

"Senin mutluluk anlayışın nedir?"

"Amını sikimden aşağı kaydırırken göğüslerin yüzümde. Buraya gel." Belimi kavradı ve beni kendine doğru çekmeye çalıştı.

Elimi göğsüne koyuyorum ve gülüyorum. "Ben ciddiym. En mutlu olduğun zaman?"

Yatak odasına bakıyor. Gördüğüm diğer odalar kadar güzel ve eski para ve katı gelenekler kokuyor. Burası onun büyüdüğü ve Francesco Fiore'nin yaşlanıp öldüğü evdi. Ginevra burada küçük bir kızdı, Ophelia da öyle.

"Ben buradayken. Bu evde, erkek olmanın ne demek olduğunu öğrendim. Kız kardeşlerim itaatkâr kızlar ve eşler olarak yetiştirildiler. Benim kadınıml böyle bir yerde kendini evinde hissetmeli."

Salvatore'un mükemmel kadın fikri, kendisine söyleneni yapan biri. Muhtemelen evi de bunu istiyordur. Bu sabah duvarlar beni reddediyormuş gibi hissetmeme şaşmamalı.

"Umarım biraz dinlenmiş ve düşünecek zaman bulmuşsunuzdur. Tüm cevaplarınızı aldınız. Bundan sonra ne olacağına karar vermek size kalmış."

Gözlerindeki kesinliği görüyorum. İşte böyle, benimle geçmiş hakkında konuşmayı bitirdi.

Salvatore doğrulur ve kollarını başının üzerine uzatır. "Gel hadi. Seni Lorenzo'ya geri götüreyim."

"Neden Lorenzo ile kalıyorum?"

Çekmecede birkaç eşofman ve bir tişört bulup bana uzatıyor. "Bu ev yeterince güvenli değil. Cassius'un çatı katı seni içeride tutmak için mükemmel bir yerdi. Lorenzo'nun yerleşkesi ise diğerlerini dışarıda tutmak için ideal bir yer."

Coldlake sokaklarında ilerlerken Salvatore'nin Maserati'sinde yalınayak oturuyorum, beni gözden uzak tutmak için arabanın üstü açık. Lorenzo'nun yeraltı garajında indiğimde, Salvatore bir öpücük için beni camdan aşağı çekiyor, arabayı döndürüyor ve uzaklaşıyor.

Üst kattaki odama çıktığımda Lorenzo'dan hiçbir iz yoktu. Duş alıp yeni bir kot pantolon ve ipek bir gömlek giydikten sonra evin içinde huzursuzca dolaşıyorum.

Mutfakta sürgülü kapıyı açmaya çalışıyordum ki kulağıma sert bir ses geldi. "Ne yapıyorsun?"

Bir elimi çarpan kalbime bastırıyorum ve dönüp Lorenzo'yu görüyorum. "Biraz temiz hava almak istiyorum. Bahçede oturacaktım."

Lorenzo'nun üzerinde siyah bir eşofman, siyah bir tişört ve koşu ayakkabıları var; sarı saçları geriye taranmış ve sanki az önce spor yapmış gibi terli. Bir adım öne çıkıyor, anahtar için cebini karıştırıyor.

Dün gece hakkında söyleyecek bir şeyi olup olmadığını merak ederek yüzüne bakıyorum. "Bana da mı kızgınsın?"

Lorenzo sürgülü kapının kilidini açarken bana bakıyor, yüzü ifadesiz. "Kızgın olduğumda, insanlar genellikle sormak zorunda kalmazlar."

Kapıyı iterek açıyor. Bahçenin uzak tarafında Alman kurdu olan bir bekçi var. Lorenzo onunla göz göze geldi ve çenesini bana doğru salladı.

Onu izle.

Salvatore ve Cassius gibi benim kurallarımı uygulayıp uygulamayacağını sormak için ağzımı açıyorum ama Lorenzo dönüp dışarı çıkıyor. Lorenzo'nun evinde her şey farklıydı ama hiçbir şey değişmemişti. Karşılık vermek yok. Kaçmaya çalışmak yok. Sana söyleneni yap.

Ve yeni kuralım. *Kız kardeşlerimiz hakkında soru sormak yok.*

Verandadaki cam masaya oturdum ve bahçeyi seyre daldım. Yani, çimenliğe. Hiç bitki yok. Tek süsleme her yere monte edilmiş CCTV kameraları. Askeri kıyafetli adam köpeğiyle birlikte yaklaşmış ve birkaç adım ötede duruyor.

"Ne zamandır Lorenzo için çalışıyorsun?"

Adam bana baktı ve sonra tekrar uzaklaştı. Pek konuşkan biri değil. Elim köpeğe uzatıp onu yaklaşıtıyorum. "Kimmiş iyi köpek? Okşamak ister misin?"

Köpek de en az bekçi kadar ilgiyle bana bakıyor. İç çekerek elimi bırakıyorum.

Tekrar kızlarla birlikte olmak için can atıyorum. Dün gecenin geri kalanındaki felaket hakkında ne diyeceklerini bilirlerdi. Rosaline stres atmama yardım eder, Sophia iyi olup olmadığını sorar ve Candace bana mantıklı şeyler söylerdi.

Dışarıdan bakan birinin bu duruma ne diyeceğini merak ediyorum. Ahlaki değerleri her zaman kuzeyi işaret eden en iyi arkadaşım Nicole gibi biri. Omzumdaki iyilik meleğiymiş ama babamı öldürmeye çalıştığımdan beri gıkını bile çıkarmadı.

"Nicole," diye fısıldadım. "Şimdi ne yapacağım?"

Burada olsaydı, bana sarılacağını ve bir şeyler düşüneceğimize dair söz verirken bana çarpık bir şekilde gülümseyeceğini hayal ederdim. Sonra çörek almaya gider, parkta yürür ve bir süre başka şeyler hakkında konuşurduk, tıpkı on dört yaşındayken anne ve babasının boşanacağını düşündüğü zaman yaptığımız gibi. Babası duygularını ifade etme konusunda pek iyi değildi ve Nicole'un annesiyle genellikle başka şehirlerde katıldığı tıbbi konferanslar yüzünden korkunç kavgalar ederlerdi. Nicole çok korkardı ama birkaç çörekten sonra neşelenir ve anne babası boşansa bile onları bir daha göremeyeceğini kendine hatırlatırdı.

Ama Nicole'un şu anki durumum hakkında söyleyecek bir şeyi yok. Görünüşe göre boyundan

büyük işlere kalkışıyor.

Bekçinin köpeği, herkesi dışarıda tuttuğu kadar beni de içeride tutan yüksek çevre duvarının etrafında gezdirmesini izliyorum. "Ben de. Nicole. Ben de."

Sonraki birkaç gün boyunca Lorenzo'ya rastladığımda, bir saniye bile dursa boğulacakmış gibi mavi defterine bir şeyler yazıyordu. Ona her yaklaştığımda defterini kapatıyor ve ben tekrar uzaklaşana kadar bana ters ters bakıyor.

Diğerlerinden hiç iz yok. Aklımdan geçenleri söylediğim için cezalandırılıyorum. Bundan nefret ediyorum. Lorenzo'nun evinde huzursuzca dolaşırken bir köşeyi döndüm.

Ve sağlam bir duvara doğru yürüdüm. Kastan, tuğladan değil.

Cassius'un pahalı parfümü üzerime siniyor ve başımı kaldırıp onun sert yüz ifadesine bakıyorum. Kaşları çatıkken iki kat daha yakışıklı oluyor, kalın kaşları birbirine yapışmış, gözleri karanlık ve yasaklayıcı.

Ona bakarken bir kıpırdanma hissediyorum. Ellerimle ne yapacağımı bilemediğim için tişörtümün eteklerini çekiştiriyorum. Ona dokunmak istiyorum ama öfkesine yenik düşüp beni poker masasının üzerine yüzüstü ittiği için ona hâlâ kızgınım. Ama onun için de üzülüyorum. Evelina'yı duyması için onu zorladım, zorladım ve o korkunç deneyimi yeniden yaşamasına neden oldum.

"Bana öyle bakmayı kes," diye tersliyor.

Göz kırpıyorum. "Ne gibi?"

"Sanki bana acıyormuşsun gibi. Kimse Cassius Ferragamo için üzülmez." Yavaş adımlarla bana doğru geliyor ve beni duvara yaslıyor. İri İtalyan adam bana dik dik bakarken kalp atışlarım hızlanıyor.

"Ben de sana kızgınım," diyorum. "İnsanların Cassius Ferragamo'ya sinirlenmesine izin var mı?"

Çenemi avucunun içine alıyor ve başımı önce sola sonra sağa çeviriyor. "Ne yapıyorsun?"

"Güzel yüzüne bakıyorum. Scava uslu durduğunu söylüyor. Aferin kızıma."

"Kapa çeneni," diyorum elini iterek, ama parmaklarım onunkilere dolanıyor ve sıkıca tutunuyor.

Dokun bana, aman Tanrım, dokun bana.

"Onca ceza ve ben seni henüz affetmedim. Seni affetmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun, *bambina*." Ateşli sözleri içime işliyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. Cassius'un beni affetmesini nasıl da seviyorum.

Ve onun cezası, bunu düşünmeye gel.

"Bana üzgün olduğunu söylemelisin, *bambina*. O zaman sana ihtiyacın olanı verebilirim." Boğazımı ve çenemi öpüyor.

Kalp atışlarım hızlandı. "Önce sen özür dile."

"İhtiyacın olan şey bu değil."

Tanrım, çok otoriter. Ellerimi göğsündeki kasların üzerinde gezdiriyorum. "Peki ya neye ihtiyacın var?"

Kalbim senin için acıyor. Kalbim senin için acıyor."

Cassius eliyle ağzımı kapatıyor ve boğazımı tekrar öpüyor. "*Bambina*, kes şunu." Elini

ekiyorum. "Ama-"

"Benim tatlılığım olmanı istiyorum. Geleceđimiz olmanı istiyorum. Geçmiřin seni kirletmesine izin verme." Beni duvara yasladı, eteğimin fermuarını açtı ve yere dűřmesine izin verdi. Sonra elini i amaşırımın önünden geçiriyor, parmakları ıslak amımda gezinirken hafifçe inliyor. "Sen

Benim uslu kızım olacak mısın? "İyi biri olacağına yemin edersen seni boşaltacağım." *Evet de, Cassius.*

Sadece söyle.

Gözlerim kapalı ve dudaklarımı yalıyorum, usta parmakları klitorisimi çalıştırırken akıl sağlığımın kırıntılarına tutunmaya çalışıyorum. "Senin akılsız tutsağın olmak istemiyorum. İstiyorum- istiyorum-"

Cassius beni kollarından tutup kaldırıyor, bacaklarım omuzlarına asılıp iyice açılıncaya kadar duvardan yukarı doğru kaydırıyor. İç çamaşırımı kenara çekiyor ve dilini yarığımın üzerinde gezdiriyor.

Şaşkınlık ve zevkle inliyorum ve güçlü boynunu kavriyorum. "Cassius, oh Tanrım-"

Ne kadar yüksekte olursam olayım, dilini üzerimde gezdirmeye devam ederken geniş omuzlarında kendimi güvende hissediyorum. Klitorisime yaptığı masajla Vinicius'a taş çıkartıyor. Adını mırıldanırken orgazmımın yaklaştığını hissedebiliyorum.

"Gelmek istiyorsun, değil mi *bambina*?"

Evet, tanrılar adına gelmek istiyorum. Bu bir işkence. Çok yakınım ve dili tam orada.

"Tek yapman gereken '*Evet Cassius*' demek ve ben de sana istediğin her şeyi vereceğim. Sen benim bütün dünyamsın. Seni boşaltmama izin ver, *bambina*." Ne hakkında kavga ettiğimizi bile hatırlayamayana kadar yalamalar arasında derin sesiyle beni ikna ediyor. "Tüm korumam sende. Sen benim tek kadınımsın. Sen benim her şeyimsin. Sadece iki küçük kelime söyle. *Evet, Cassius.* Beni çok mutlu edeceksin."

Cevap vermediğimde, sırtımı vücudundan aşağı kaydırıyor, beni mutfak tezgahına taşıyor ve üzerine oturtuyor. Gözlerinde öfkeli ve kararlı bir ifadeyle iki kalın, uzun parmağını amımın derinliklerine kaydırıyor ve ben bağırana kadar o noktayı sertçe ovuyor. Omuzlarına sıkıca tutunuyorum, orgazmım üzerime doğru geliyor.

"Sen benim iyi kızım mısın?"

Çok sert boşalacağım. Bu çok yanlış. Her şey yanlış.

Bir elini göğsümün ortasına bastırıyor ve beni sırtüstü yatırıyor. Parmaklarını içime sokarken, dili klitorisimin etrafında dönüyor. "Chiara. Sen benim iyi kızım mısın? Evet diyene kadar boşalmana izin vermeyeceğim."

Gözlerimi açıyorum ve yanağını okşamak için uzanıyorum. Uçurumun kenarına çok yakın olduğum için kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum. "Hayır, Cassius."

"Ne?" Ağzını kaldırıyor ve parmakları hâlâ içimde.

Kendimi dirseklerimin üzerine çekiyorum. "Hiçbir şey yokmuş gibi davranıp akılsız bir aptal gibi *Evet Cassius* diyemem."

Yüzünde öfke çiçekleri açar. "Bu kuralları sizi korumak için koyuyorum."

Tek bildiğim Cassius'un insanların çenesini kapatıp dediklerini yapmasına alışkın olduğu ve ikimize de zarar verirken bunu yapmayacağım. "Eğer sadece konuşabilirsek-"

Ben daha lafımı bitirmeden parmaklarını amımdan çekip odadan çıkıyor. Birkaç dakika sonra, bir araba ön kapıdan çıkarken bir motor gürültüsü duyuyorum.

Lanet olsun.

Şimdi aramız gerçekten bozuldu.

Hayatımın en büyük hatasını yapıp yapmadığımı merak ederek iç çamaşırımı ve eteğimi üzerime geçiriyorum. Geleceğim belirsiz ve Coldlake'in en güçlü adamlarından birini kızdırarak bunu daha da belirsiz hale getirdim. Şu anda grup sohbetlerinde uçuşan mesajları sadece hayal edebiliyorum.

Ondan kurtulmamız

gerek. Katılıyorum.

Evet, ben de ondan bıktım.

Onu öldüreyim mi yoksa dışarı mı atalım?

Yerleşke birkaç gün ve gece boyunca sessiz. Sadece Lorenzo'nun mutfakta ya da merdivenlerden inip çıkarken sesini duyuyorum. Koridorda birbirimizin yanından geçerken bana kötücül bir bakış atıyor - gerçi ağır gözlü, düşmanca bakışlar onun normal ve belki de ben bu bakışlardan çok fazla şey anlıyorum.

Sessizliğe daha fazla dayanamayınca gidip Lorenzo'yu buluyorum. Oturma odasında bir koltukta çaprazlama oturuyor, bacaklarını kolun üzerine atmış. Omzunun üzerinden görebiliyorum ve dizlerine dayadığı defterde yığınla yazı var.

Prenses mi yazıyor?

Yaklaşıyorum.

"Lorenzo?"

Defteri çarparak kapattı, ayağa fırladı ve üzerime yürüdü. "Ne?"

Yüz ifadesi o kadar vahşi ki bir adım geri çekiliyorum. Ne tür bir iş yapıyor ki bu kadar gizemli olmak zorunda? Soluk mavi gözlerindeki ifade neredeyse korku dolu.

Hayır. Suçlu.

Deftere bir göz attım. "Kitabında yazdığın ben miydim? Ne yaptığını merak ediyordum."

"Hayır, seni ilgilendirmez. Neden evimin etrafında dolaşıp duruyorsun? Sıkıldın mı yoksa?"

El yazısı o kadar karalama ki belki *prenses* değildi ama ben öyleymiş gibi hissediyordum. "Tabii ki sıkıldım. Televizyonun nerede? Kitapların nerede?"

"Ben televizyon izlemem. Ve

kitaplarım var." "Tıp kitapları ve

dergiler." "Tek okuduğum bunlar."

"Okumak istediğim şey bu değil."

"Eğer o kadar sıkıldıysan, sana yapacak bir şeyler bulurum."

Gözlerindeki vahşi parıltı beni tedirgin ediyor. "Aslında, ben-"

Ama artık çok geç. Lorenzo çoktan kolumu tutmuş ve beni bodruma indirmişti. "Eldiven giy. Otoklavın istiflenmesi gerekiyor."

Sol elime siyah lateks bir eldiven geçiriyorum, ama hemen elmas yüzüğümün üzerinde parçalanıyor. Lorenzo bir rafa vuruyor. "Çıkar şu taşı prenses. Buraya koyabilirsin."

Önerdiği gibi yapıyorum ve eldivenlerimi giyerken, önü mikrodalga fırın gibi açılan bodur bir metal kutu olan otoklavın aletlerini sterilize ettiğini açıklıyor. Bir böbrek kabının içinde bir dizi kanlı neşter ve pens var. "Kim vuruldu?"

"Hiç kimse. Strife'ta çalışan ödül avcılarından ikisi bıçaklandı. Ciddi bir şey değil."

Sadece Lorenzo iki bıçaklanmayı ciddi bir şey olarak tanımlamaz. Çöpteki kanlı gazlı bez miktarına bakılırsa, bu odada çok fazla kanama olduğunu söyleyebilirim. "Ödül avcıları mı?"

"Evet. Tetikçiler gibi, ama hizmetleri daha çeşitli. Sadece öldürmek değil. Biraz işkence için bir ödül avcısı kiralayabilirsiniz. Kuryelik. Takip. Dayak. Bu tür şeyler." Söylediği şey aslında oldukça sıkıcıymış gibi omuz silkiyor. "*İnsanları* vurmak demeliyim. Strife'ta her türden deli çalışıyor. Kadınlar da erkekler kadar deli olabiliyor." Bir an düşünüyor ve hayranlık dolu bir ses tonuyla ekliyor: "Bazen daha fazla."

Bunlardan herhangi birini yapabilir miyim? Bu dört adam beni kapı dışarı etse ve ben de Strife'a iş aramaya gelsem ne olurdu acaba? Aslında, ne olacağını bildiğimden oldukça eminim. Acid, Coldlake Prensesi olduğum için benimle alay eder ve yüzüme gülerdi. "Çok kadın ödül avcısı tanıyor musun?"

"Bir çift."

Tabii ki öyle. Bahse girerim hepsi de ateşlidir, dar deri pantolonlar ve kanatlı astarlar giyerler ve

çok vahşiler. Lorenzo gibi tehlikeli bir adamın yanına gidip ona bir içki ısmarlamasını söyleyecek türden kadınlar. Öpüşmeyi sevmemesini umursamazlar bile çünkü bu tür şeylerden rahatsız olmayacak kadar sert ve meşguldürler.

"Strife'ta sık sık takılır mısın?"

"Zamanım olduğunda." Bana bakıyor, gülümserken gözleri kısılıyor. "Neden? Kiskandın mı prenses?" "Hayır," diyorum ama çok hızlı bir şekilde. Benimle alay etmesini engellemek için soruyorum: "İyi bir

ödül avcısı mı?"

Parmaklarını enseme gezdiriyor. "Neden bir ödül avcısı olmak ve başkalarının emirlerini yerine getirmek istiyorsun? Bir gün seni kendi emirlerini verirken görmek istiyorum."

Şaşkınlıkla omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Öyle mi?"

Lorenzo diğer elini karnımdan aşağı kaydırıyor ve amımı avuçluyor. "Bu çok ateşli olurdu prenses, Strife'a girip Acid ve onun bir grup pisliğine ne yapmaları gerektiğini söylediğini görmek."

Kıyafetlerimin arasından klitorisimi okşarken başım omzuna düşüyor. "Ama Strife senin bölgede."

"*Mi casa, su casa.* Diğer üçüyle aynı."

Ben, onların dünyasında emir vermek. Bu fikir çok çekici. Zihnim olasılıklar üzerinde dolaşıyor ve sonra dünyaya geri dönüyor. "Bu asla olmayacak. Salvatore ve Cassius bana söylenenin dışında bir şey yapmamı istemiyor. Daha önce Cassius'a hayır dedim ve nükleer bomba gibi patladı."

Lorenzo, mafya grup sohbetleri sayesinde bunu biliyor olmalı ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. "Eski kafalılar ama yakında yola gelecekler. Onlara neyden yapıldığını göster ve sıkleri o kadar sertleştirecek ki diğer her şeyi unutacaklar." Dişleri boynumu ısıyor.

Aletlerden bahsetmişken, Lorenzo bana sıkıca bastırırken ne kadar tahrik olduğunu hissedebiliyorum. "Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun, Lorenzo."

Boğazıma doğru gülümsüyor. "Sıkıcı olmak istemem." Ön kapının açılma sesini duyduğumuzda başını kaldırıyor. "Bunlar diğerleri olmalı. Hadi gel. Yemeğe gidelim."

"Diğerleri mi?" Üst katı takip ederek soruyorum.

"Evet. Kanepede sana hâlâ Çin yemeği borçluyuz."

Lorenzo'nun geniş sırtına gülümsüyorum. Hatırlamıştı. Belki birlikte yemek yemek beşimizin arasını düzeltir.

Ama oturma odasına girdiğimde sadece Vinicius ve Salvatore ellerinde paket servis poşetleriyle oradaydı. "Cassius nerede?"

Vinicius sehpanın üzerine erişte ve köfte kutuları yerleştiriyor. Tereddüt ediyor ve "Bir işim çıktı ama sana bunu vermeme istedi" diyor.

Ayağa kalkıyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Vinicius'un öpücüğü cennetten çıkma gibi geliyor ama Cassius'un şu anda beni öpmeyi düşündüğünden şüpheliyim.

"Öpücüğün güzel bir yalan," diye fısıldıyorum.

Vinicius cevap vermek yerine kaşlarını çatarak elimi tutuyor. "Kedicik, yüzüğünü takmamışsın. Neden yüzüğünü takmıyorsun?"

Salvatore dönüp elime bakıyor, yüzünde endişe dolu bir ifade var.

"Lorenzo ve ben çalışırken aşağıda bırakmıştım. Hemen döneceğim," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, aceleyle aşağı inerken.

Yüzük rafta bıraktığım yerdeydi. Yüzüğü parmağıma geri takarken kapıya doğru yürüyorum ve Lorenzo'nun masasına çarpıyorum. Çekmecelerden birinden bir şey çıkıyor ve yere düşüp açılıyor.

Mavi kapaklı, hırpalanmış bir defter.

Prenses'i yazdığını gördüğümü sandığım defter.

Kapıya bakıyorum. Diğerlerini buradan duyamıyorum bile. Az önce yüzündeki o suçlu ifade de neydi öyle? Yazdığı şeyin benimle bir ilgisi olduğuna yemin edebilirdim ama iş olduğunu iddia ediyor. Peki hangisi?

Dümdüz önüme bakıyorum, kendime bakmamamı söylüyorum. Lorenzo'nun evinde benden ne kadar nefret ettiğini, beni kaçırdığı için pişman olduğunu ya da diğerleriyle birlikte beni dışarı atmaya bu kadar yakın olduklarını itiraf ettiğini görürsem kendimi çok kötü hissedeceğim. Kimse burnunu soktuğunda bilmek istediği bir şeyi bulamaz.

Defteri alıp yerine koymak için eğildim ama gözlerim onun yazdığı bir paragrafa kilitlendi.

...SOĞUK, BEYAZ TENE KARŞI CANLI KIRMIZI PARLADI. Dudakları mavi, açık ve davetkâr. Nefes nefese kalmış ciğerlerle cevap vermek yok. Kolundaki iğne içindeki mücadeleyi tüketmiş ve şimdi mükemmel, mükemmel, mükemmel. Soğuk teni sıcak tenime karşı çok canlı. İkimiz için de terleyeceğim prenses.

AĞZIM AÇIK KALİYOR. Sayfayı yavaşça çeviriyorum.

Mükemmel, altın rengi bukleleri olan ölü bir bebek. Cam gibi gözlerle rafta otururken o kadar güzel ki. Damarlarındaki kimyasallar ve dikilmiş dudaklarıyla sonsuza dek güvende. Onu aşağı indirip istediğim zaman onunla oynayabilirim. Hepsi benim.

Başka bir oyuna hazır mısın? Hadi doktorculuk oynayalım.

Göğsümün sıkıştığını ve boğazıma safra kaçtığını hissediyorum ama gözlerimi ayıramıyorum. Lorenzo sayfalarca sadist, kana bulanmış fanteziler yazmış. Birlikte şiddet oyunları oynadığı kız tekrar tekrar anlatılıyor.

Tıpkı bana benziyor.

Ona prenses diyor.

Lorenzo'nun bana yaptığı şeyleri bile ona yapıyor. Damarlarına iğneler batırıyor ve onu uyuşturuyor. O çığlık atarken vücudunun her yerinde ısıruk izleri bırakıyor. Onu bağlayıp arabasının bagajına tıkıyor ve sonra onu çöle bırakıp bir av gibi avlıyor, tıpkı bir zamanlar bana yapmakla tehdit ettiği gibi.

En son kayıтта, bir kızı yatağına yatırmış ve sikini kan kaplayana ve kız kanlar içinde kalana kadar onu beceriyor. Kızın kafasında bir silah var ve kız ölürken *tekrar tekrar teşekkür ederim* diye fısıldıyor. Sonra tetiği çekiyor ve beyninin yatak başlığına sıçramasını izlemeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Dövmeli bir el defteri elimden aldı.

Defterden Lorenzo'nun öfkeli yüzüne baktım. Üzerimdeki kan ve dehşete o kadar dalmıştım ki

Odaya kimsenin girdiğini duymadım.

O şeyleri yazdı. *Benim hakkımda.*

Lorenzo beni öldürüp cesedimi becerme fantezileri kuruyor.

"Sana ne halt ettiğini sanıyorsun diye sordum. *Cevap ver bana.*" Bana doğru ilerliyor, kasları ve öfkesiyle katı bir duvar.

Bağırması Vinicius ve Salvatore'nin dikkatini çeker. Odaya koşarlar ve Lorenzo'nun elinde tuttuğu defteri görünce dururlar.

"Neden... neden benim hakkımda böyle şeyler yazıyorsun?" Fısıldıyorum. Kalbim hızla çarpıyor, hasta ve hızlı. Bunlar onun fantezileri mi yoksa planları mı? Lorenzo'yu çözdüğümü sanmışım ama beni daha önce de kandırmıştı.

"Beni düşündüğünde hep derinin ürpermesini istedin, değil mi prenses?" diyor vahşice. "Milyonlarca küçük böceğin etinde yuvalanmasını. Dehşet omurganızı diken diken ediyor. Dileğin gerçekleşti mi? Benden nefret etmeye başladın mı?"

Üzerime doğru gelirken yavaşça geri çekiliyorum, çenem çalışıyor. Ne söylemeye çalıştığımı bile bilmiyorum.

"*Dileğin yerine geldi mi dedim?*" diye kükrüyor, yüzü kan kırmızısı bir öfkeyle doluyor.

Salvatore ve Vinicius oldukları yere yapışmış gibiler, yüz ifadeleri sert ve kapalı. Ama Lorenzo'ya bakmıyorlar.

Bana dik dik bakıyorlar.

"Bil bakalım ne oldu?" Lorenzo defteri sallıyor. "Her şey seninle ilgili değil prenses. Okumanı isteseydim seni davet ederdim, seni sinsi küçük sürtük."

Sarı saçlı. Mavi gözlü. Minyon. *Masum*. Beni tam olarak böyle tarif ederdi. İğne kanımı emiyor. Beni uyuşturuyor. Beni sikerken kafama dayadığı silah.

Benimle ilgili değil mi?

Bunları birlikte *yaptık*.

"Lorenzo," diyorum sessizce, duygularımı yutarak ve sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Senin... farklı olduğunu biliyorum. Seninle ilgili beni korkutan şeyler var ve ben bunu kabul ediyorum." En azından ben öyle sanıyordum. "Ama lütfen bana yalan söyleme."

Salvatore odanın öbür ucundan seslenir: "Üzgün olduğunu biliyorum ama ona yalancı deme. Eğer seninle ilgili olmadığını söylüyorsa, o zaman seninle ilgili değildir."

Gözlerimi Lorenzo'dan ayırmıyorum. Bu odada o kadar çok bıçak var ki akıl sağlığına zar zor tutunuyor. "Yalanları duyduğumda söyleyeceğim. Bana inanmıyorsanız not defterini okuyun."

"İhtiyacım yok. İçinde ne olduğunu biliyorum," diyor Salvatore.

"Ne?" Önce ona, sonra da Vinicius'a bir bakış atıyorum. Yüzünde tedirginlik var ama şok değil. "Hepimiz biliyoruz," diyor Vinicius.

Cassius bile mi? Benim en ufak bir zarar görmem ya da en ufak bir tehlikeye atılmam karşısında sinir krizi geçiren Cassius mu? Lorenzo'nun yumrukları o kadar sıkı ki pazuları şişiyor.

Lorenzo'ya doğru bir adım atıyorum. "*İkimiz için de ter dökeceğim prenses.*" Bu benimle ilgili değil mi? Bu kızı uyuşturmak. Onu kaçırmak. Isırmak. Kafasına silah dayayıp becermek."

Salvatore ve Vinicius şaşkınlıkla Lorenzo'ya bakarlar. Onlara da yalan söylemiş.

Şimdi üçümüz ona bakıyoruz. Lorenzo'nun bakışları aramızda gidip geliyor.

"Hepinizin canı cehenneme." Omuzlarını silkerek odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarptı. "Bu defterde ne olduğunu sanıyordunuz?"

Salvatore ve Vinicius cevap verecek gibi görünmüyorlar. Kapıyı çekip açtım ve aceleyle aşağı indim.

Lorenzo'nun adını söyleyerek koridorda ilerliyor. Adımlarını ikişer ikişer atıyor. "Lorenzo, bekle. Lütfen."

Onu mutfakta yakaladım. Neredeyse ona doğru koşuyordum çünkü kısa bir süre durdu ve Ben.

"Bana bakmaya dayanabileceğinden emin misin prenses?" diye alay ediyor, kollarını iki yana açarak. "Dikkatli ol, çok yaklaşırsan kusabilirsin."

Sesinde sert, acı bir ton var ama hasta olacak biri varsa, sanırım o da odur. Defteri avucunda o kadar sıkılmış ki iki büküm olmuş.

"Özür dilerim. Okumak istememiştim. Açık düştü ve..." Ben sadece defterin sonuna baktım. Belki önceki sayfalar başka bir kız hakkındadır. İşkence gören ve öldürülen bir kız. Lorenzo'nun sevdiği bir kız. Belki de ona ne olduğunu yazmak, nasıl başa çıkacağını bilmesinin tek yoluydu ve sonra ben geldim ve işler karıştı.

Yavaşça öne çıkıyorum ve elimi koluna koyuyorum. "Sanırım son birkaç düzine sayfa benim hakkımda, ama belki başka biri hakkında da olabilir? Bana biraz benziyor olmalı."

Sarışın. Lorenzo'nunki gibi mavi gözlü. Benimkiler gibi. Ondan daha genç ve daha küçük. Onun adını yüksek sesle söylemeye cesaret edebilir miyim? Birinin yapması gerek. "Si- hakkında mı yazıyordun?"

Lorenzo beni boğazımdan yakaladı ve duvara çarptı. Tüm nefesim kesildi. Bileğini kavrayıp elini çekmeye çalışıyorum ama parmakları acımasızca sıkıyor. Sıcak nefesi yüzümü yelpazeliyor ve öfkesi dalga dalga yayılıyor.

Onun pençesinde inliyorum. Cassius benden nefret ediyor ve şimdi Lorenzo da ediyor. Her şey dağılıyor. "Bu konuyu bir daha açarsan ne olacağı konusunda uyarılmıştın," diye hırlıyor, yüzü daha az

benimkinden bir santimden daha yakındı. "Seni Cassius kadar kolay dövebilirim ve bundan yarısı kadar bile hoşlanmayacaksın."

"Onun adını söylemeyeceğim," diye nefes nefese kalıyorum, bileğini kavrarken göğsüm panikle kabarıyor. Onu kaybedemem, yoksa o da kaybedecek. Biraz daha sıkarsam beni boğarak öldürür. "Ama lütfen, bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Bakmamalıydın. Seni öldürebilirdim."

Kendimi bileğini bırakmaya zorluyorum ve elimi kalbine bastırıyorum. Çılgınca atan kalbine. Elime çarpıyor, kötülükle dolu. İstirap dolu.

"Gerçekten istediğin bu mu? Sen bir canavar değilsin Lorenzo."

Elime bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Ne sakladığımı bilmiyorsun prenses. Ne yaptığımı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Salvatore ve Vinicius odaya girdiler. Göz ucuyla onları görebiliyorum ama Lorenzo'dan başka bir yere bakmıyorum. Kalbi avucumun içinde güm güm atıyor. Diğer elimle uzanıp yanağını okşuyorum. Lorenzo bir katilin yüzüne sahip. Her kadının karanlık bir sokakta arkasında görmekten korkacağı bir adamın yüzü. Bir yırtıcının vahşi güzelliği.

"Lütfen söyle bana. Korkmuyorum."

Bir hırıltıyla beni bırakıyor ve geri çekiliyor, başı öne eğik, karmakarışık sarı saçları yüzüne dökülüyor. Derin nefesler alarak nefesimi geri kazanmaya çalışıyorum.

Lorenzo'nun iki yumruğu da sanki çıkıp gitmek mi yoksa beni öldüresiye dövmek mi istediğine karar verememiş gibi sıkılı.

"Peki. Ama işim bittiğinde, sonsuza dek keşke yapmasaydım diyeceksin."

Lorenzo

N *bir yıl önce*

"O silahı bütün gün kafama mı doğrultacaksın?"

Glock 19'u güzel sarışının kafasına doğrultmuş, bir sandalyeye sırt üstü uzanıyorum. Yatak odamın zemininde oturuyor, etrafı kirli tişörtlerim, tıp ders kitaplarım ve boş sigara paketleriyle çevrili. Ufak tefek. Sarışın. Sevimli. Bilekleri önünde bağlı. Ve bana çok kızgın.

"Gerekirse hayatımın sonuna kadar Sienna."

Kız kardeşim bileklerini büküyor ve küfrediyor, ama sadece fermuarı etine daha vahşice saplamayı başarıyor.

"Benim bir hayatım var, biliyorsun! Yapacak işlerim var. Erkek arkadaşım beni bekliyor."

"Erkek arkadaş mı?" Alay ediyorum. "Seni gizlice beceren ve sessiz kalman için sana çanta alan şu evli pislik mi?"

Ağzı şok içinde açılır.

"Evet, onun hakkında her şeyi biliyorum. Ondan çok daha iyiymen neden sana dokunmasına izin veriyorsun?"

"Ne yani, şimdi de zengin puştlarla mı takılıyorsun?"

Salvatore Fiore ve Cassius Ferragamo'yu kastediyor. "Ben onlarla koşturmuyorum. Onlar benimle koşuyor."

Ben olmadan Coldlake'in büyük bölümünü kontrol edemeyeceklerini biliyorlar. Gagalar ve Kan Sürüsü'nün bu şehrin yarısında isyan çıkarmasını engelleyen tek şey benim. Strife çocuklarını hizada tutabilecek tek kişi benim.

Ayrıca, o iki pisliği seviyorum. Akıllılar. Kimseden bir bok almazlar. Kuzeyi yöneten Vinicius'u da eklersek, dördümüz yakında Coldlake'i avucumuzun içine alırız. Bu mükemmel.

"Tek bildiğim, o moronlarla ilişkiye girdiğinden beri seni paranoyaklaştırdıkları."

Masamdan bir fotoğraf alıp Sienna'nın suratına fırlatıyorum. "Kim o?"

Gözlerini kapatıyor ve yüzünü başka yöne çeviriyor. "Yapma."

"Şuna bak dedim, yoksa seni gebertirim," diye homurdandım. Ciddiyim. Göz kapaklarını açacağım

Bu fotoğrafın tüm tüyler ürpertici detaylarını gördüğüne emin olana kadar parmaklarımı kullanacağım.

Sienna derin bir nefes alıp gözlerini açıyor ve fotoğrafa korkuyla bakıyor. "İyi misin?" diye soruyorum.

"Bu Ophelia Fiore. Salvatore'nin küçük kız kardeşi." "Peki bu resimde ne işi var?"

Sienna sanki boğazının arkasından safra yükselmiş gibi sertçe yutkunuyor. "O... o öldü."

Ölmekten de öte. Bu on yedi yaşındaki kız paramparça edilmiş ve hasta ruhlu bir pislik onun iç organlarıyla oynamış. Yüzüne bir gülümseme yerleştirilmiş ve dişleri çenesinin arkasına kadar görülebiliyor.

"Nasıl öldüğünü biliyor musun?" Sienna, "Lütfen dur," diye inliyor.

Çıplak ve işkence görmüş kızın tüyler ürpertici fotoğrafını bana doğru çeviriyorum, böylece ona bakabiliyorum. "Yüzünden kan akıyordu. Bunun mümkün olabileceğini düşünmezdin, değil mi? Yanaklarındaki kesikler dış maksiller arterleri kesmiş. Tahminimce önce yüzünü kesmiş, sonra da işkence etmeye başlamış ve kadın çığlık atarak ölmüş. Eğer yakından bakarsanız-"

"Lorenzo, kapa çeneni!" Sienna yüzünü dizlerine gömüyor ve sesimi bastırmak için çığlık çığlığa bağırıyor. Kafasını kaldırdığında yüzü öfkeli ve lekeli. "Bundan zaten korkmadığımı mı sanıyorsun? Kadınlar her gün tecavüze uğrayabileceğimiz ve öldürülebileceğimiz tüm yolları hayal ederek etrafta dolaşıyor. Erkek olmak ve onun yerine meme ve bira düşünmek çok güzel olmalı."

Boştaki elimle sigara paketime uzanıyorum ve bir tane yakıyorum, silah hala kız kardeşime doğrultulmuş durumda. "O zaman zaten anladın. Salvatore Ophelia'yı öldürenin peşine düşene kadar gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Sigarama bakıyor. "Bu şeyler tehlikeli. Doktor olacağınıza göre daha iyi bilmeniz gerekir."

"Siktir, cidden mi?" Ben deadpan. Sigara içmem lazım. Ellerimle bir şeyler yapmalıyım.

"Ophelia Fiore'nin ölümünün benimle hiçbir ilgisi yok. Ophelia ve ben birbirimizi tanımıyoruz bile.

Tanrım, tam bir kontrol manyağısın."

Sigaradan bir nefes çekiyorum ve yavaşça nefes veriyorum. Belki de aşırı tepki veriyorum. Belki de vermiyorum. Francesco Fiore şehri oğluna devrediyor. Salvatore Fiore şehri kendisi, ben, Cassius ve Vinicius arasında paylaştırmayı kabul etti. Salvatore ve ben çeteleri şehrin boktan güneybatı köşesine geri göndermeye başladık ve bir sonraki şey, kız kardeşi kaçırıldı ve öldürüldü. Çeteler şu anda bizden nefret ediyor. Bir adamdan nefret edersen, kadınlarının peşine düşersin ve kanlarını akıtırsın.

Gerçi Ophelia'nın öldürülme şekli beni rahatsız ediyor. Bu tipik bir toplu tecavüz ve dayak değil. Daha klinik. Kesin.

Neşeli görünüyor.

"Bana istediğin kadar kızabilirsin. Umurumda değil prenses. Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim." "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Tehlikede değilim."

Daha yakına eğildim. "Gerçekten mi? Amalia nerede?"

Bu Sienna'yı susturur. Vinicius'un ikiz kardeşi Amalia, Ophelia'nın sokaktan kaçırılmasından sadece birkaç gün sonra çalıştığı genelevden kaybolmuştur.

"Bilmiyorum. O bir keş. Kaçtı," diye mırıldanıyor Sienna.

Kimse bir şey duymadı ya da görmedi ama ben ve Vinicius onun öylece kaçıp gitmeyeceğini

biliyorduk. Mutsuz ve gergin olabilirdi ama kalmak için her türlü sebebi vardı. *Her* nedeni.

"Evet, doğru."

Sienna alnını ovuşturuyor, kaşları hayal kırıklığıyla çatılmış. Benimle neden kavga ettiğini anlıyorum. O

tehlikede olduğuna inanmak istemiyor. Kendisinin de parçalanmış bir ceset olarak ortaya çıkabileceğini hayal etmek onun için çok korkutucu.

Ama hayal edebiliyorum. Hem de çok canlı bir şekilde.

"Önlem alan sadece ben değilim. Cassius şu anda kız kardeşini eve götürmek için dağdaki yatılı okula gidiyor."

"Onu Coldlake'e geri mi getiriyor? Onu olduğu yerde bıraksa daha iyi olmaz mı?"

Başımı sallıyorum. "Sabah ilk iş onu Napoli'ye giden bir uçağa bindirecek ve ailesinin yanında kalması için uçacak. Düşündüm de, İtalya'ya bir gezi hakkında ne hissediyorsun?"

"Ferragamo'larla kalmayacağım. Hepsinin kışında kocaman sopalar var. Hiçbirinin dört yüz yıldır gülümsediğini sanmıyorum."

Sırıtmamaya çalışarak elimi ağzıma götürüyorum. Yani, haksız değil. "Ferragamo'ların yanında güvende olursun ve ben de seni güvende tutmak için kafana silah dayamak zorunda kalmam."

"Coldlake'ten ayrılmış olsaydık kafama silah dayamana gerek kalmazdı."

Yine bu saçmalık. Coldlake'ten ayrılmayacağım. Bu şehir benim kanımda var ve onu istediğim şekle sokacağım.

"Seni anlamıyorum Lorenzo. Bu hayat o kadar tehlikeliyse ve artık güvende değilsem, neden balıklama dalıyorsun? Neredeyse çıkıyordun ve şimdi sonun babam gibi olacak, kırkıncı yaş gününden önce öleceksin."

Masamın üzerinde yığılı duran tıp ders kitaplarına ve defterlere bakıyorum. Altı ay sonra mezun olacak ve cerrahi ihtisasına başlayacaktım. Babam çocukluğum boyunca bana aptalın teki olduğumu söylerken tıp diploması alacak kadar zeki olduğumu kim bilebilirdi? Kayıt yaptırdığımda annem çok gururlanmıştı ama... Elim yüzüme sürüp iç geçirdim. "Bilmiyorum. Doktor olmak için biçilmiş kaftan değilim. Önemsemelisin ve insanlar çok sinir bozucu. Her şey insanları bir araya getirmekle ilgili ama ben onları parçalara ayırmakla daha çok vakit geçiriyorum."

"Sen bir *cerrah* olacaksın. İnsanları kesip açmak ve içlerini karıştırmak için çivi gibi sert olmalısın. Hastaya yaklaşımın berbat olacak ama hayatlarını kurtardığında kimsenin umurunda olmayacak."

Peki ben bir eğitim hastanesinde oyalanırken Geak'ler ve Kan Sürüsü Coldlake'e ne yapacak? Ne zaman bir çocuk bıçak yarası ya da karnında bir kurşunla gelse, bunun nedeninin sürünerek çıktığı deliğe geri göndermediğim bir bok parçasıyla karşılaşması olup olmadığını merak edeceğim.

Ben bu sokaklarda büyüdüm. Bu sokaklar *benim*, onların değil.

"Hadi buradan gidelim. Coldlake'i terk edelim. Kaliforniya'ya gidip yeni bir başlangıç yapalım."

Uzanıp sigaramın külünü boş bir kahve fincanına savuruyorum. Elbette güvende olurduk ve normal bir hayatımız olabilirdi ama ben normal bir hayatla ne yapardım? "Bilmiyorum. Belki."

Sienna sadece bana bakıyor. *Belki'nin* ne anlama geldiğini biliyor.

"Dinle, bu iş bittiğinde ve peşinden kimsenin gelmeyeceğini bildiğimde, sana istediğin kadar para veririm ve California'ya gidebilirsin. Coldlake Sendikası'nı kurduğumuzdan beri çok zenginim. Çeyreğimde yapılan tüm işlerden pay alıyorum."

Boktan dairemin yatak odasına bakıyor. "O zaman neden hala bu çöplükte yaşıyorsun?"

"Ev gibisi yok, sanırım."

"Yani ben Kaliforniya'ya gideceğim ve sen burada kalıp biri kafana bir kurşun sıkana kadar sert adam rolü mü oynayacaksın? Sen bir aptalsın."

Ona ters ters bakıyorum. Kafasına silah dayamışken ve benimle bu şekilde konuşmaya cüret ederken bile yatak odamın zemininde bağlıydı. "Tatlı olduğun için şanslısın."

Çenesini bağlı ellerinin üzerine koyuyor ve kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor. "O kadar

sevimliyim ki çözmek istiyorsun

Ben."

"O kadar da tatlı değilsin." Telefonum çaldı. Sigaramı çıkarıp bakmadan cevap veriyorum.

"Ne?"

"Cennette sorun var patron," diyor derin, alaycı bir ses. Asit.

Lanet olası pislik.

Sanırım çetesinin takıldığı bar Strife'ta bir çatışma daha olduğunu kastediyor. "Bununla başa çıkamıyor musun?"

"Ayak parmaklarınıza basmak istemem *patron*."

Hat kesildi. Barı benim bölgemde ve artık bana hesap veriyor. Çetesinin getirdiğinden pay alıyorum ve karşılığında, para kazanmak için diğer üçünden ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin oluyorum. Salvatore'nin izni olmadan kimse yeraltı poker oyunları düzenleyemez. Aklanan tek sahte banknotlar Vinicius'un fabrikasından geliyor. Yasadışı ödül dövüşleri, genelevler ve striptiz kulüpleri Cassius tarafından onaylanmak zorunda. Ve biz çeteleri arkalarında tutuyoruz. Biz sağlarız ve payımızı alırsak. Ben suçu böyle severim, güzel ve organize. Mükemmel bir anlaşma ve herkes mutlu.

Aşağı yukarı. Strife çetesi kazanmalarına yardım ettiğim tüm parayı seviyor, ancak Francesco Fiore döneminde olduğu gibi mahallelerine sahip olmadıkları için kızgınlar.

Ayağa kalktım ve silahımı kot pantolonumun arkasına soktum. "Ayağa kalk. Dışarı çıkıyoruz." "Beni burada bırak. Söz veriyorum hiçbir yere gitmeyeceğim."

Hayatta olmaz. Bu daire sadece ben onu korumak için içinde olduğumda güvenli ve arkamı döner dönmez kaçacak. "Şuandan itibaren, ben nereye gidersem, sen de oraya gideceksin."

Bileklerindeki bağları kestim. İşler sarpa sararsa kötü bir durumdan kurtulabilmeli. Bir anlığına sevindi ve sonra onu kot ceketinin paçasından tutup dışarıya, 1989 model külüstür bir Dodge Challenger olan arabama götürdüm.

Ben motoru çalıştırırken "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor. "Strife."

"Oh? Şu gotik punk adam da orada olacak mı? Uzun, siyah saçlı olan?"

Strife'ı yöneten dört adamdan biri olan Thane'i kastediyor olmalı. "Neden, o sürüngenini seviyor musun?"

Omuz silkiyor, parmaklarıyla saçlarını tarıyor. "Olabilir. Çok gizemli biri. Bilirsin, güçlü ve sessiz bir tip."

"Tek kelime etmez çünkü çamur kadar aptaldır," diye çıkışıyorum. Aslında Thane delicesine zeki ve yeterli zaman verildiğinde herkesin bilgisayarını ya da banka hesabını açabilir ama kız kardeşimin Strife pisliklerine bulaşmasını istemiyorum.

Sienna alaycı bir gülümsemeye bana dönüyor. "Yazık. O çene hattı ve kaslarıyla çok güzel. Kıyafetleri de çok havalı. İçinden çıkmasına yardım edesim geliyor."

"Kapa çeneni yoksa kahvaltımı kaybedeceğim," diye mırıldandım.

Evimden Strife'a kısa bir yol var. On dakika sonra sola döndüm ve bir çitin yanına yanaştım.

Strife bir köşede, pencerelerinde neon tabelalar olan ve kapının üzerinde bira ve striptizciler hakkında haykıran siyah boyalı üç katlı tuğla bir binada oturuyor. Henüz öğlen olmadı ve bar hâlâ kapalı, ama ön tarafta iki adam var.

Kollarını kavuşturmuş, yırtık kot pantolonu ve atletiyile bir bira fiçisinin üzerinde oturan Acid ve tepeden tırnağa siyahlar giymiş, saçları gözlerine dökülen ve omzunda bir pompalı tüfekte duvara yaslanmış Thane. O ürkütücü, karanlık gözler kız kardeşimin üzerinde geziniyor.

Sakın aklımdan bile geçirme.

Arabadan iniyorum, Sienna'yı da yanımda sürükleyerek caddeyi geçip adamlara doğru gidiyorum.

"Bırakın beni. Kendi başıma yürüyebilirim," diye tıslıyor, yüzü alev alev yanıyor. Üst kolunu sıkıca kavramaya devam ediyorum.

Acid bana ironik bir selam veriyor ama ayağa kalkmıyor. "Seni tekrar görmek güzel, patron."

Kaldırımında kan yok. Kırık cam yok. Acid beni buraya sebepsiz yere sürüklediye, evini yakarım. "Ne oldu?"

Acid ön kapıya doğru işaret ediyor. "Git ve kendin gör. Ama ben olsam bayanı içeri almazdım."

Sienna'ya yukarı aşağı bakarak sırtıyor. Thane kız kardeşimin üzerinde yükseliyor ve kız kardeşim ona en parlak gülümsemesini sunuyor.

Sienna'ya "İçeri," diyorum ve onu girişe doğru yönlendiriyorum. "Ama kapının yanında dur."

İçerideki bar serin ve karanlık, viski ve bayat sigara kokuyor. Halı o kadar karanlık ki lekeleri seçemiyorsunuz. Köşede sessiz bir müzik kutusu yanıp sönüyor.

Sienna burnunu kırıstırıyor. "Burası gün ışığında daha da kötü görünüyor."

Burası bir batakhane ama Strife'ta görüldüğünden daha fazlası var. "Reşit değilsin. Buranın gece nasıl görüldüğünü bilmemelisin."

"Ağabeyim, her zaman kanunlarla çok ilgilidir."

Bir kapıdan striptiz kulübünün ve ana barın boş direklerini görebiliyorum. Hiçbir şey yerinde görünmüyor. Sonra odanın içine doğru ilerliyoruz ve onu görüyorum.

Aslında ilk Sienna gördü. Omzumu tuttu ve nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Bu da ne?"

Bir kadın yerde yatıyor, uzuvları gelişigüzel dizilmiş. Uyluklarında ve yüzünde kan izleri var ve saçları keçeleşmiş.

Bu bir ceset. Sanırım burada çalışan striptizcilerden biri. Hangisi olduğunu söyleyemem. Kendi annesinin onu tanıyacağından şüpheliyim.

"Ona ne oldu?" Sienna fısıldıyor.

"Sakin bakma." Sienna olduğu yerde kalakaldı, ben de onu geri döndürüp geldiğimiz yöne doğru ittim. Kan kokusu bizi dışarıda takip ediyor.

Sienna kırık kaldırımında tökezliyor, eliyle ağzını kapatıyor ve omuzları titriyor. Bir süre sonra doğruldu ve bana baktı. "O kadın ölmüştü. Bu seni hasta etmiyor mu? Dehşete düşmedin mi?"

Omuz silkiyorum. Böyle şeylere bakmayı sevdiğimden değil ama insan alışıyor. Sokaklarda cesetler gördüm. Laboratuvarlarda parçalanmış cesetler. Artık midemi bulandıran pek bir şey yok.

Acid öne doğru bir adım atar, başparmakları kot pantolonunun kemerine gömülüdür. "Peki, ne yapıyoruz patron? Polisleri mi arayacağız yoksa onu ormana mı götüreceğiz?"

O da en az benim kadar polislerin burada cirit atmasını istemiyor. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Ailesi kim?"

"Elbette var. Adı Astrid. Annesi ve küçük kız kardeşiyle birlikte Fernwood'da yaşıyor."

Annesiyle yaşıyor. Tanrım, genç olmalı. "Hava karardığında cesedini boş bir araziye götürün ve isimsiz olarak ihbar edin. Birkaç gün içinde annesini ve kız kardeşini görmeye git ve onlara elli bin dolar ver."

"Elli mi? Ölü bir striptizciye harcayacak kadar param yok."

"Sana yarısını vereceğim. Kalanını sen öde ve şu andan itibaren striptizcilerinin öldürülmesine izin verme."

Acid suratıma yumruk atmak ister gibi bakıyor. Düşmanlarımızı buradan uzak tutma konusunda ciddi olmalı. Eğer onun için çalışıyorlarsa, bu kızlar onun sorumluluğunda. Cassius ölü kızlardan nefret eder ve bu bir daha olursa striptiz odasını kapatır.

Thane duvara yaslanmış uzanıyordu ama birden canlandı ve omzundaki pompalı tüfeği çevirip yaklaşan bir arabaya doğrulttu. İçeride iki adam var ve sürücü, kaba görünümlü, küt kesimli bir pislik, şansına inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

Lorenzo Scava'nın kendisi. Az önce onun sabahını hazırladım.

Ben kendi silahıma uzandığım sırada o da silahına davranıyor ama ikimiz de mermi atamadan Thane öne çıkıyor ve adamın suratına bir mermi fırlatıyor. Ön cam patlıyor ve ölü sürücü direksiyona çarparken bir lastik gıcirtısı ve korna sesi duyuluyor. Yolcu tarafındaki kapı açılır ve bir adam dışarı fırlar ama Thane arabanın etrafında üç uzun adım atmıştır ve adamı kafasından vurmak için tüfeğini kaldırmaktadır.

"Onu öldürmeyin," diye bağıryorum.

Thane nişanını düşürür ve adamı karnından vurur. Sonra orada durur, yerde kıvranan adama bakar ve silahını rahatça yeniden doldurur.

Sienna kolumu tutuyor, tırnaklarını geçiriyor. "Gitmemiz gerek."

"İçeri girin."

"Ben ciddiym Lorenzo. Buradan gitmemiz gerekiyor. Bu şehir kendini parçalıyor ve *seni* de parçalayacak."

"Sana söyleneni yapacaksın ve başımı ağrıtmayı bırakacaksın," diye hırlayarak bileğinden tutup onu içeri sürüklüyorum. Acı içinde inlerken suçluluk duygusu içime işliyor ama kalbimi buna karşı sertleştiriyorum. Dışarıda tek başına her an kıymaya dönüşebileceği bir yerde olmasındansa benimle olması ve hayatta kalması daha iyi.

Striptizcinin cesedine bakıyorum ve Sienna'yı merdivenlere doğru itiyorum. "Yukarı çık ve ofise barikat kur. Mobilyaları kapıya dayayın ve sesimi duyana kadar dışarı çıkmayın."

"Ama-"

"*Sana söyleneni yap.*" Tekrar dışarı çıktım ve adamın yolun ortasında can çektiği yere gittim. Göbeği patlatılarak açılmıştı ve asfaltta bir kan nehri akıyordu.

Tahminimce aptalca planları Strife'ta sorun çıkarmak ve sonra da benim ortaya çıkabileceğimi umarak mekânı dolaşmaktı. Beni sokakta gördüklerinde altlarına sıçıyorlardı ama Thane'i tüfeğiyle görmediler. Moronlar. Bu çok aşağılayıcı.

Yanında diz çöktüm. "Striptizcilerimden birini mi öldürdün?" "Git kendini becer," diyor dişlerini sıkarak.

Parmaklarımı karnındaki açık yaraya sokuyorum ve o da çığlık atıyor. "Striptizcilerimden birini öldürdün mü dedim?"

"Jax'in emriydi." "Sırada ne var?"

Jax'in bu gece Strife'in camlarına molotof atmayı planladığını öğrenmeden önce, o çığlık atarken ve iki kolum kan içindeyken adamı ikna etmem birkaç dakika sürüyor.

"Amalia nerede?"

Adamın yüzünde gerçek bir şaşkınlık var. "Kim?"

Denemeye değer. Ayağa kalkıyorum ve silahı kot pantolonumun kemerinden çıkarıp adamın kafasına doğrultuyorum. İki elini de kaldırdı.

"Yapma, pl-" Tetiği çektiğimde ve silah sesi binalardan sekerken sözleri kayboluyor.

Acid ve Thane'in yanına geri dönüp Molotofları anlatıyorum. "Önümüzdeki iki hafta boyunca, buraya bir mil yaklaşmaya çalışan her arabayı arayan adamlar olacak."

Birkaç adamım boşa ve diğer üçünden de birer adam ödünç alacağım. Acid tişörtümdeki ve ellerimdeki kana bakıyor ve ilk kez alaycı bir şey söylemiyor.

"Eğer herhangi bir Kan Sürüsü ya da Geak benim bölgeme adım atarsa, cesetlerini büyük bir fiyonkla paketlenmiş olarak güneybatıdaki hediyeye geri bırakın. Burada istenmiyorlar. Lanet bir mesaj gönderin." İçeri girerken omzumun üzerinden sesleniyorum, "Ve polisler gelmeden önce o cesetleri soğuk odaya götürün ve yoldaki kanı yıkayın. Otuz dakika içinde açılıyorsunuz."

Üst kata çıktım ve ofisin kapısını çaldım. "Benim. Dışarı gel."

Sessizlik.

"Sienna?" Kapı kolunu deniyorum ve açılıyor. Ofis boştu. Hay

sikeyim.

Sikeyim.

Aşağı inip diğer ikisinin yanına koşuyorum. Thane Geak'i bileğinden tutmuş sokaktan sürüklüyor ve Acid de parçalanmış arabayı çalıştırmaya çalışıyor.

"Sienna nerede?"

Acid anahtarı tekrar çevirir ve motor boğulma sesi çıkarır. "Bilmiyorum. Sanırım sen buradaki arkadaşımızla meşgulken arka kapının açılıp kapandığını duydum."

Atletini avuçluyorum, içimi bir panik kaplıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Neden onun peşinden gitmedin?"

"Çünkü ben onun bakıcısı değilim! Madem onun için bu kadar endişeleniyorsun, neden onu buraya getirdin?"

Koşarak bara girdim, arka kapıdan geçip ara sokağa daldım. Taşan bir çöp konteyneri ve boş bira şişeleriyle dolu kutular var. "*Sienna.*"

Kolunun altında basketbol topu olan bir çocuk sokağın diğer ucundan bana bakıyor ve ben de koşarak ona doğru gidiyorum.

"Bir dakika önce burada sarışın bir kız gördünüz mü?"

"Evet, bardan çıktı ve sonra büyük siyah bir araba yanaştı ve onu içeri sürükledi." Damarlarıma buz doldu. "İçeride kim vardı?"

Çocuk omuz silkiyor. Sekiz yaşından büyük olamaz ama o kadar çok şey görmüş ki bir kadının kaçırılması çok da önemli değil. "Bilmiyorum. Pencereilerin hepsi karanlıktı."

Büyük araba. Renkli camlı. Bir çete olabilir, ama olmayabilir de. Herhangi biri olabilir. "Ne tarafa gitti..."

Ama gözlerim kaldırımda yatan mükemmel ve parlak bir şeye takılıyor. Siyah bir çiçek. Bir orkide.

Topuklarımın üzerine çöküyorum ve ellerimi başıma götürerek inliyorum.

"Hayır, hayır, hayır." Gitti.

Gözlerimi bir saniye ondan ayırdım ve o gitti.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve onu çıkarıyorum. Vinicius'un adı ekrandaydı. "Sienna'yı aldılar. O lanet olası pislik Sienna'yı kaçırdı."

"O da değil." "O

da mı?"

"Cassius zamanında yetişemedi. Evelina öldü." Arka planda bir çarpma sesi ve büyük bir öfke ve acı uluması duyulur.

Cassius.

"Çok özür dilerim Lorenzo. Neredey-"

Boğuk sesler ve ünlemler duyuluyor ve ardından kalın, İtalyanca bir ses hatta geliyor.

"Scava? Hangi cehennemdesin, Scava? Kız kardeşini al ve Coldlake'ten defol. Yüzünü görürsem seni kendim öldürürüm. *O lanet boynunu kırarım, duydun mu beni?* Sienna'yı al ve git buradan."

Cassius ele geçirilmiş bir adam gibi saçmalıyor. Vinicius'un ona artık çok geç olduğunu, Sienna'nın çoktan gittiğini haykırdığını duyabiliyorum. Cassius sonunda sessizleşiyor ve sert nefes alışları kulağımı dolduruyor.

"Salvatore ve Vinicius kız kardeşlerinin tehlikede olduğunu bilmiyorlardı, ama sen ve ben, Scava? Ölmeyi hak ediyoruz." Sesi kesilir ve hat kesilir.

EVELINA'NIN CESEDİ ilk olarak Cassius'un çatı katının baktığı bir binanın çatısında bulunur. Haberi duyduğunda çıplak yumruklarıyla tüm şehri kırıp geçireceğini düşündüm. Salvatore ve Vinicius onu fiziksel olarak zapt etmeden önce dairesinin duvarlarında bir düzine delik açtı.

Bu işi yapmasına izin vermelilerdi. Tüm şehri paramparça etmesine. Her şeyi toza çevirmeliydi. Belki o zaman Amalia ve Sienna'yı bulabilirdik çünkü ben bulamayacağıma emindim. Emrimdeki her adam metruk depoları, terk edilmiş apartmanları, ıssız alışveriş merkezlerini arıyordu. Vinicius ve ben kız kardeşlerimizin düşman topraklarında bir yerde tutulduklarından emin olarak yelek giydik ve güneybatıda bir düzine kez silah taşydık. Bulabildiğim her Geak ve Blood Pack çete üyesinin parmaklarını kırdım. Kimse kız kardeşlerimiz hakkında bir şey bilmiyordu ama hepsi perişan olduğumuz için çok mutluydu.

Sienna serin ve esintili bir Salı sabahı bir bankta otururken bulundu. Üzerinde ilk bakışta görülebilecek tek bir çizik bile yoktu. Onu bulan koşucu, yaklaşıp ölü gibi bakan gözlerindeki küçük kan damarlarını görene kadar inanılmaz derecede detaylı bir manken olduğunu düşündü. Adli tabip onu kesip açtığında, tüm iç organlarının yok olduğunu ve içinin dışkı ve ölü böceklerle dolu olduğunu gördü.

Nihayet Amalia, bir hafta sonra, gölün kenarındaki çöplerin ve çalıların arasına karıştı. Çöp gibi atılmış. En azından büyük bir kısmı. Söylemesi zordu. O kadar çok parçaya ayrılmıştı ki.

Salvatore bana kilitli ön kapımdan sesleniyor. Bir elimde votka şişesi, diğer elimde silah, sırtımı kapıya dayamış oturuyorum. Bana kapıyı açtırmaya çalışırken yumruklarını kanlı bir şekilde savuruyor ama bu daireden bir daha asla çıkmayacağım. Bu şişeyi bitirir bitirmez, kafama bir kurşun sıkacağım.

"Vinicius daha yeni kız kardeşini kaybetti. O senin en iyi arkadaşın," diye hırladı Salvatore, sesi kederden çatlamıştı. "Aç şu kapıyı hemen, seni bencil pislik."

Kız kardeşini mi kaybetti?

O özel falan değil.

Şişeden bir yudum alıyorum ve boğazımı yakıyor. Salvatore'un yumruğunun her vuruşu kafatasımda sekiyor. "Siktir git, olur mu? Bırak da huzur içinde kendimi öldüreyim."

Salvatore bir dizi küfür ve daha sert yumruklar savurarak bana her türlü ismi sayıyor. "Burası bizim şehrimiz. Bu sokaklar bize ait ve bunu yapanlar bunu kanlarıyla ödeyecekler. Akıllarıyla. *Lanet olası ruhlarıyla*. Sienna'nın katilinin yanına kâr kalmasına izin mi vereceksiniz?"

Düşmanlarının kömürleşmiş kemiklerini göz kalemi olarak kullanan ve dünyaya parmak sallayan vahşi küçük kız kardeşim. Boğazım öfke ve kederle öyle güçlü yanıyor ki göremiyorum. Nefes alamıyorum.

Yere kıvrılıyorum ve avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Salvatore'un bağırışını ve kapıya vuruşunu öfke sesimden duyabiliyorum.

O kadar uzun ılık atıyorum ki bayılıyorum.

Birkaç gün sonra hâlâ lmemiştim ve telefonum çalıyordu.

Yukarıdan kendimi görüyorum, pis bir yatakta sersemlemiş bir halde yatıyorum, etrafım sigara izmaritleri ve boş votka şişeleriyle çevrili. arşıflarda yanıklar var. Alevler içinde kalacağımı umarak sigaraları düşürmeye devam ediyorum.

Çınlama devam ediyor ve devam ediyor. Ekranı bakıyorum. Arayan

Vinicius. Cevap vermek için ekranı kaydurdım. "Ne?"

Düzensiz nefes alma sesi var. "Bir şey

söyle ya da siktir git."

"Benim," diyor kalın bir ses.

Sesi garip geliyor, sanki kusuyormuş ya da ağılıyormuş gibi. Ya

da ikisi birden. "Bu sabah postadan bir şey aldın mı?"

"Ben nereden bileyim." Komodinin zerindeki sigara paketine uzanıp bir tane yakıyorum ve dumanı ciğerlerimin derinliklerine çekiyor. Nikotin beni yıkıyor ve sonunda doğrulabiliyorum. Kirli kot pantolonumun içinde bayılmışım. Leş gibi kokuyorum.

"Git ve gr."

Komodininin üzerinde açık bir votka şişesi var ve bir yudum alıyorum. Sıcak, ucuz votka, tadı düzgün bir ikiden çok kimyasallara benziyor. Tek istediğim yanık. Yanık ve damarlarımdaki alkolün uyuşturan sisi.

Kulağımda telefon, diğer elimde votka şişesi ve dudaklarımdan sarkan sigarayla dairemde yürüyorum. Posta kutuları n girişin yanında ve ben hala sigara içerek, yalınayak ve çıplak gğsle aşağıya ve lobiye doğru yürüyorum. Pislik sakınlerden biri n kapısını açıyor ve sigara için bana söylenmeye başlıyor. Sanki bu delik biraz duman için fazla iyiymiş gibi.

Benim olduğumu gördü ve hızla n kapısını kapattı.

Votka şişesini posta kutularının üstüne koyuyorum ve benimkini açıyorum. İçinde yaklaşık elli mektup var. Sienna kaırıldığından beri hiç temizlememiştim. "Ne anıyorum ben?"

Sormayı bitiremeden onu gördüm. Yığının tam tepesinde tertemiz bir zarf ve diğer zarflardan daha kalın. En azından ortası, sanki içinde küçük ama tıknaz bir şey varmış gibi. Zarfin üzerinde sadece iki kelime yazılı. Lorenzo Scava.

Vinicius, "zerinde adınızın yazılı olduğu, elden teslim edilmiş bir zarf," diyor. "İade adresi yok.

Topak topak." Siktir et beni.

"Sende de bir tane var, değil mi?" Vinicius ben cevap vermeyince soruyor.

Sigarayı halının üzerine bırakıp çıplak ayağımın altında eziyorum, içimi bir endişe dalgası kaplıyor. Buna neyin sebep olduğunu bile söyleyemedim. Kız kardeşimin ölümünden sadece bir hafta sonra elden teslim edilen bir mektubun tuhaflığı. Vinicius çok garip davranıyor. Ya da belki de zarfin kendisi kötülük saçıyor.

Ona bakıyorum ve votkadan bir yudum daha alıyorum. "Evet, bende bir tane var." Vinicius keskin bir nefes alır. "Lorenzo, bakma-"

Telefonu kapattım, zarfımı ve votkayı st kata çıkardım. Zarfin içinde bir flash bellek vardı ve onu dizüstü bilgisayarıma taktım. Sadece tek bir dosya var, bir video ve onu açıp oynat tuşuna basıyorum.

Bir saniye sonra ayağa kalkıp geriye doğru sendeliyorum, sandalye arkamdan devriliyor. Ne oluyor lan?

Ne oluyor lan?

Ön kapımın çarparak açıldığını duyduğumda hâlâ ekrana bakıyordum. Biri adımı söylüyor ama dizüstü bilgisayarım kapanana kadar gözlerimi ekrandan ayıramıyorum.

"Sana izlememeni söylemiştim," diye bağıyor Vinicius. Koşuyormuş gibi zor nefes alıyor. Aradığında buraya geliyor olmalıydı.

Parmağım ile bilgisayarımı işaret ediyorum. "Bu da neydi böyle?"

Vinicius yatağa çöküyor ve taşan kül tablaları ile boş votka şişelerinin arasına oturuyor.

"Bir tane aldın mı? İzledin mi?"

Başını sallıyor, elini yüzünde gezdirirken eli titriyor. "Sadece birkaç saniye. Sonra kustum."

Votka şişesine uzanıyorum ama boş. Yerde yeni bir tane var, onu açıyorum ve kalbim durana kadar içiyorum.

Vinicius yavaşça ayağa kalkar. "Gel hadi. Seni Salvatore'ye götüreceğim. Cassius zaten orada."

"Neden?" Cevabı zaten bildiğim halde neden sorduğumu bilmiyorum.

Çünkü onlarda da var.

Bir tişört ve yüksek topuklu bir ayakkabı giyip onu dışarı kadar takip ediyorum. Vinicius ön kapımı kapatmaya çalışıyor ama zorla girerken kilidi kırmış ve kapı kapanmıyor.

Elimle onu uzaklaştırdım. "Bırak onu. Kimse benim eşyalarımı çalamaz."

"Neden burada yaşıyorsun? Taşınacak kadar çok para kazanıyorsun," diye mırıldanıyor Vinicius koridorda yürürken.

Votkadan bir yudum daha alıyorum. Sienna ve ben şu an yaşadığım gibi boktan apartmanlarda büyüdük. Ben buna alışkınım. "Hayalimdeki evi bekliyorum. Beyaz çitler. İki golden retriever. "Yaşa, Gül, Sev minderlerinden biri."

Vinicius paradan geliyor gibi görünüyor ama geçmişi benimki kadar zor. Hatta daha sert. Bugünlerde bir Gucci reklamından fırlamış gibi görünüyor, o yüzden bunu anlayamazsınız. "Ginevra nerede?" diye sordum. Dördümüzün sahip olduğu son kız kardeş, sadece on bir yaşında.

"Geçen hafta annesiyle birlikte Napoli'ye uçtu. Cassius'un kuzenlerinden birinin yanında kalıyorlar." Çok iyi. Umarım asla geri gelmez.

Salvatore'larda Cassius mutfak masasında kan çanağına dönmüş ve kırmızı çerçeveli gözlerle oturmaktadır. Kayıp kız kardeşini aramak için Coldlake'in her yerine saldırmış ve yine de onu kaybetmiştir. Salvatore'un Ophelia'nın ölümüne alışmak için biraz zamanı oldu ama geri kalanımız için bu acı o kadar taze ki hâlâ seğiriyor.

"Al." Şişeyi Cassius'a uzattım.

Votkayı benden aldı, ayağa kalktı ve lavaboya döktü. "Hey!"

"O boku içmeyeceğim." Dondurucuyu açıyor ve donmuş sebzelerin arasına saklanmış bir şişe buluyor. Salvatore'nin votkasını da onaylamıyormuş gibi dudağı seğiriyor. "*Che cazzo è questo?*" *Bu da ne böyle?* "Ne var biliyor musun? Umurumda değil."

Salvatore masaya dört bardak koydu ve Cassius votkayı doldurdu. Dördümüz yerlerimizi aldık ve sessizce oturduk.

Bana gönderilen flaş belleği masanın ortasına fırlatıyorum. Birbiri ardına Salvatore, Vinicius ve Cassius ceplerine uzanıp üç tane daha ekliyorlar.

Sienna.

Ophelia.

Amalia.

Evelina.

Her biri aynı şeyi içeren küçük siyah ve gümüş nesnelere bakıyoruz, ya da yüzlerinden öyle anlıyorum. Kız kardeşlerimizin işkence ve cinayetleri, grafik, tam renkli, yüksek çözünürlüklü videoda. Titreyen elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Her anlamda grafik.

"Bunu neden yaptılar? Benim bilmek istediğim de bu," diyor Salvatore. "Bizden hiçbir şey talep etmediler bile."

Bir yudum votka daha alıyorum. "O hiçbir şey istemiyor. Sadece bizi cezalandırmak istiyor." Cassius kırmızı gözlerini bana doğru kaldırıyor. "Sanırım haklısın."

"Ama kim?" Salvatore homurdanıyor.

"Bizim sahip olduğumuz şeyi isteyen biri," diyor Vinicius. "Ama onu alacak kadar güçlü değiller, bu yüzden onun yerine onları aldılar."

"O lanet olası bir korkak," diye homurdandım.

Cassius masayı devirip öfkeyle ulumanın eşiğindeymiş gibi görünüyor. Vinicius pencereden dışarı bakıyor. Salvatore bir şeye vurmak istiyor gibi görünüyor.

Dört flaş belleği de alıp cebime koyuyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Salvatore soruyor.

"Hepsini izleyeceğim."

Cassius bana bakıyor. "Onları izlemek mi istiyorsun, seni hasta herif?"

Tabii ki onları izlemek istemiyorum. Gözlerimi kafatasımdan ayırmak ve beynime kaynar su dökmek istiyorum, bu görüntülerin yok olması için her şeyi yaparım ama birinin yapması gerekiyor. Kız kardeşlerimizi kimin öldürdüğü hakkında hiçbir fikrimiz yok ve kayıtlarda ipuçları olabilir.

"Ya birimiz bu videoları izler ya da onları polise teslim ederiz."

Şimdi hepsi bir şeyleri yumruklamak istiyor gibi görünüyor. Kız kardeşlerimiz polislerin umurunda bile değil. İfadelerimizi alan dedektiflerin hepsi çektiğimiz acıya kahkahalarla gülüyordu.

Vinicius ayağa kalkar. "Onları seninle birlikte izleyeceğim."

"Hayır, yapmayacaksın. Herkes defolsun ve beni birkaç gün yalnız bırakın. Hayır. Bir hafta. Bir hafta boyunca beni aramayın."

Üçü de endişe ve minnettarlık karışımı bir duyguyla bana bakıyor. Kendi videolarını izleyeceklerini söylemek istiyorlar ama tırnaklarının altına kızgın iğneler sokmayı tercih ediyorlar.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı

Scava?" Cassius sorar. "Evet. Bana biraz votka gönder."

Bir saat sonra dizüstü bilgisayarımın önünde oturmuş, üzerinde Ophelia yazan flash belleğe bakıyor ve onu ellerimde evirip çeviriyordum. Çok güzel bir kızdı. Kardeşi gibi uzun boyluydu. Uzun bacakları ve kocaman bir gülümsemesi vardı. Olay yeri fotoğraflarını ve bu psikopatın onun vücuduna ne yaptığını gördüm. Nasıl bu hale geldiğini görmekle hiç ilgilenmiyorum.

Flaş belleği bir bağlantı noktasına takıyorum ve videoyu açıyorum. Ophelia Fiore, duvarları nem lekeli betonla kaplı boş bir odada bir sandalyeye bağlanmış. Titriyor ve kambur duruyor, gözleri sağa sola kayıyor.

Bir kapı açılma sesi duyulur. Ophelia inler ve çırpınmaya başlar. Eldivenli elinde bir bıçak tutan biri görüntüye girer. Derin bir nefes alıyor, çığlık atmaya ya da merhamet dilemeye hazırlanıyor. Klavyemdeki boşluk tuşuna basıyorum ve başımı ellerimin arasına alarak öne doğru eğiliyorum.

Bunu yapmak

istemiyorum. Bunu

görmek istemiyorum.

Bunların hiçbirini

istemiyorum. *Ölmek*

istiyorum.

El yordamıyla bir kalem ve defterlerimden birini buluyorum. Endokrin sistemle ilgili

notlarımdan sonra boş bir sayfaya blok harflerle OPHELIA yazıyorum.

Derin bir nefes aldım ve gördüğüm her şeyi yazdım. Zemin. Duvarları. Neyle bağlı olduğunu. Nasıl görüldüğünü. Her zalim, mide bulandırıcı detay. Beş saniye daha izliyorum.

videoyu durdurun ve bunu da yazın. Sadece o birkaç saniyedeki karalamalarımı yarım sayfayı dolduruyorum.

Yazmayı bitirdiğimde, bir kapı sesi duydum. Ayağa kalkıyorum ve bir teslimatçının şaşkınlıkla kırık ön kapıma baktığını görüyorum. Elinde benim için ağır bir karton kutu var ve onu ayaklarımla mutfığa itip açıyorum.

Bir kasa Grey Goose. Cassius bana iyi mal göndermiş. Üç şişeyi dondurucuya koyuyorum ve bir diğerini bilgisayarına götürüp açıyorum. Birkaç uzun yutkunmadan ve derin bir nefesten sonra tekrar boşluk tuşuna basıyorum.

Üç gün sonra, Ophelia'nın videosunu bitirdim. Tamamını en az bir düzine kez izledim. Bazı bölümleri diğerlerinden daha fazla izledim. Adamın elleri ve vücudu kadrajdayken dövmeleer, marka isimleri, mücevherler arıyordum. Ayırt edici herhangi bir şey. Konuştuğunda, sözlerini tekrar tekrar dinledim.

Ve votka içtim.

O kadar çok votka içtim ki.

Bir yudumu daha midem kaldırmıyor ve üzerinde Amalia yazan flaş belleği bilgisayarına takıp Vinicius'un kız kardeşine ne yaptıklarını öğrenmeye dayanamıyorum. Henüz değil.

Köşede Sienna'nın eşyalarının olduğu bir kutu var. Onları karıştırıyorum ve eskiz defterlerinden birini çıkarıyorum. Sienna resim yapmayı çok severdi, çoğunlukla da hiç var olmamış fantastik ve mitolojik yaratıklar çizirdi. Yedi gözlü kurtlar. Münzevi yengeçler gibi kabukların içinde yaşayan keçiler. Meyveleri yerine gözbebekleri olan sarmaşıklar. Psychedelic desenler.

Parmaklarımı ateş püskürten bir ejderhanın üzerinde gezdiriyorum. Kafamdan kaçıp onunkine girmek istiyorum.

Üzerime bir şeyler giydim ve on dakika sonra sokağın aşağısındaki dövme salonuna girdim. Eskiz defterini dövme sanatçısının önüne atıyorum. "Bunları istiyorum."

Sayfaları karıştırmaya başlıyor. "Bunlar harika. Hangileri?"

"Herhangi biri. Hepsini. Hepsini üzerimde istiyorum." Tişörtümü çıkarıp arkamı dönüyorum. Kollarıma işlenmiş bir avuç dövmele bakıyor. Göğsümün çoğu çıplak. Sırtımın tamamı. Bir sürü boşluk var.

"Birkaç şablon hazırlayacağım. Yarın tekrar gelin."

Dövmecinin etime işlediği ilk parça sırtımdaki ejderha oluyor, kanatları kürek kemiklerime yayılıyor, kuyruğu kaburgalarıma sarılmak için kıvrılıyor. Videolar bana fazla geldiğinde her seferinde başka bir dövme için geri dönüyorum. Acı ve iğnenin ritmi beni dengeliyor.

Kısa süre içinde dört defterim doldu ve vücudumun üst kısmı dövmelelele kaplandı. Üç videonun her karesini inceledim. Ophelia, Evelina ve Amalia'nın çığlıklarını, ağlamalarını, kusmalarını, kanamalarını ve ölümlelerini sayılamayacak kadar çok izledim.

Sadece bir video kaldı.

Elimdeki flaş belleğe bakıyorum ve votkadan bir yudum alıyorum. Tüm sinirlerim diğer üçünden birini arayıp ona izletmem için çığlık atıyor. Kız kardeşlerinin acı çekmesini izledim. Onlardan biri de benimkini izlemeli.

Ama yapmıyorum çünkü bunu hak ediyorum.

Videoyu açıyorum ve hemen boşluk tuşuna basıp duraklatıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Tehlikede olduğunu anladığımda gözlerimi ondan ayırdım. Ona Ophelia'nın parçalanmış cesedinin fotoğraflarını gösterdim. Kaçırıldığında onu bekleyen acı ve dehşetin her zerresini biliyordu. Sonunda benden nefret etmiş olmalı.

Bir sigara yakmak için uzanıyorum ama Sienna'nın sesi kafamı dolduruyor ve bana sitem

ediyor. Mutfaktan bir çöp torbası alıp bütün sigara paketlerini atıyorum ve kül tablalarını boşaltıyorum. Hiç sigara kalmayınca

Külün izi bile kalmamıştı, bilgisayarımın başına geri oturdum.

"Çok üzgünüm prenses."

Beni nasıl affedecek bilmiyorum. Ben kendimi asla affetmeyeceğim. Dizüstü bilgisayarımda boşluk tuşuna bastım.

Ve gözlerimi açtım.

Chiara

“Y Videoyu izledin mi?” Fısıltıyla sordum.

Lorenzo konuşmayı bırakalı tam beş dakika oldu. Bardağını boşalttı ve sonra yerine koydu. ve kendine iki santim daha votka dolduruyor. İçkiye bakıyor, gözleri siyah ve boş.

Masanın etrafındaki diğer üç kişiye bakıyorum. Lorenzo'nun mutfağında oturuyoruz ve hepsi de onun gibi paramparça görünüyor. Son otuz dakikadır Lorenzo'nun kız kardeşine ne olduğuna ve dördü için ne yaptığına dair kana bulanmış, sefil hikâyesini dinliyoruz. Diğerlerini korumak için akıl sağlığının ne kadarını feda ettiğini merak ediyorum. Kaç uykusuz gece geçirdi ve kaç tane terden sıırıslam olmuş, kalp atışlarını hızlandıran kâbuslar ona işkence etti.

Cassius, Lorenzo konuşmaya başladıktan kısa bir süre sonra ortaya çıktı ve tek kelime etmedi. Birbirimizin gözlerine bakıyoruz ve yüzünde hiç öfke yok. Sadece kasvet ve keder vardı.

O bana uzanırken ben de ona uzanıyorum. "Özür dilerim-" diye söze başlıyorum, parmaklarını kavrayarak.

Elimi daha da sıkı tutuyor. "Hayır, *bambina*, hayır. Özür dilerim. Kendimden utanıyorum. Scava burada sakince oturdu ve sana her şeyi anlattı ve bana ne kadar rezil olduğumu gösterdi."

Lorenzo votka bardağını kaldırır, Cassius'u alaycı bir şekilde selamlar ve bardağını fondip yapar.

"O geceyi tamamen kendime ayırdım," diye fısıldadım. "Hepinizin neler yaşadığını düşünmüyordum." Poker oynadığımız gece benim için acılarını yeniden yaşadılar ve ben de onlara bunu yeniden yaşattım. Bu mutfakta bir kasırğa esti ve ardında hepimizi sersemlemiş ve yara bere içinde bıraktı.

"Ameliyat edildi... O öldüğünde hayattaydı..." Lorenzo elindeki bardağa bakıyor, çenesi esniyor. Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Bu sensin. Tanıştığımızdan beri o deftere yazdığım her şey seninle ilgili. Her hastalıklı, çarpık şey. Kafam her gün o videolarla dolu. O anıları ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam, o kadar yüksek sesle çığlık atıyorlar. Onları durduramıyorum. Yardımcı olan tek şey her şeyi yazmak."

Lorenzo bardağı masaya çarpıyor ve acıyla ellerini saçlarının arasından geçiriyor.

"Bugünlerde tek düşündüğüm sensin prenses. Senin hakkında o boku yazmak istemedim ama kendimi durduramadım."

Diğer elimi uzattım ve parmaklarımı onunkilere geçirdim. Şaşkınlıkla ellerimize bakıyor. Ben

Onu tutuyorum ama o beni tutmuyor.

"Bana dokunmak zorunda değilsin. Cildinin süründüğünü biliyorum."

Ayağa kalkıp Lorenzo'nun yanına gidiyorum, dizlerinin arasına giriyorum ve yere çöküyorum. Yanağımı kalçasına yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Diğerleri teker teker ayağa kalkar ve odadan çıkar.

"Bana dokunmaya nasıl dayanabiliyorsun?" diye fısıldıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Kalçalarının arasında kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum. Lorenzo'nun diğerleri için yapamayacağı şey yok. Benim için yapamayacağı hiçbir şey yok. O olmadan, bizim için bir şans yok. "Lütfen dokun bana."

Uzun bir süre böyle oturuyoruz, Lorenzo'nun vücudu demir gibi sert. Sonra işaret parmağı saçlarıma dokunuyor ve saç tellerimin arasından kayıyor.

"Çok güzelsin," diyor kısık sesle. "O kadar güzelsin ki acıtıyor. Sana ne olabileceğinden korkuyorum."

Eli yüzümde hafifçe geziniyor ve başparmağı alt dudağımı okşuyor. Dilimi uzatıp yalıyorum ve o da inliyor. Başparmağının ıslak pedi ileri geri sürtünüyor. Ağzımı açıyorum ve yavaşça onun uzunluğunu emiyorum.

Lorenzo yine inliyor. Uzanıyor ve beni kucağına alıyor. Beni prensesi gibi tutuyor. Onun güzel bebeği yere düştü.

Elini tutup avucuna öpücükler konduruyorum ve yarı kapalı gözlerle ona bakıyorum. "Benimle oynayabilirsin. Kırılmam."

"Ben iyi oynamam."

Elini bırakıyorum ve çenesine yavaş öpücükler konduruyorum. "İkimiz için de iyi olabilirim."

"Beni gerçekten öldürüyorsun prenses," diyor boğuk bir sesle. "Seni böyle istemiyorum."

"Yumuşakça mı demek istiyorsun? Tatlı bir şekilde mi?"

Başını sallıyor, bana bakmaya bile cesaret edemiyor.

"Beni nasıl istiyorsun?"

"Beni baştan çıkarmayı bırak," diye homurdanıyor, saçlarımı sıkıca kavıyor. Yüzünü okşuyorum. Öfkesine yumuşaklık katıyorum. "Bundan hoşlanmayacaksın ve ben seni incitmek istemiyorum. Zaten yeterince bok gibi hissediyorum."

Hissediyor.

Çok soğuk davranıyor ama ruhunda yaralar var ve bunlar acıyla zonkluyor.

"Nasıl, Lorenzo?" Fısıldıyorum, çenesine çırpınan öpücükler konduruyorum. "Beni nasıl istiyorsun?"

Lorenzo aniden ayağa kalkıyor ve beni masaya yatırıyor. Kalçasında bir kemer var ve onu çözüp boynuma doluyor. Diğer eliyle iç çamaşırımı ve eteğimi kabaca vücudumdan çekip çıkarıyor.

Her nefes boğazımdaki deriye sürtünüyor. Sıkıca sıkıyor. "Nefes almak için açlık mı çekiyorsun prenses?" Vücudumu keşfederken beni daha sıkı boğuyor, beni bıçak sırtında tutuyor. Gözlerimin içine bakarak kalın bir parmağını içime sokuyor ve sonra tekrar çıkarıyor. "Yoksa benim için mi açlık çekiyorsun?"

Sadece onun için.

Eline bakıyor ve aniden kemeri bırakıyor, gözleri açılıyor. "Oh, prenses. Söylememiştiniz. Bunun bir sürpriz olmasını mı istiyordun?"

"Ne?"

Parmağını kaldırıyor ve kanla kaplı. Oh, kahretsin.

Oh, *kahretsin*.

Elini ışıktaki ileri geri çeviriyor ve orta parmağı kanla kıpkırmızı parlıyor. Günlerin izini kaybettim. Tanrım, bu çok utanç verici. Sanırım alevler içinde kalıp rüzgarda uçup gideceğim.

Lorenzo parmağını ağzına sokar. Ve emiyor.

Ruhumun bedenimi terk ettiğini hissediyorum. "Lorenzo-"

Islak bir patlamayla parmağını dudaklarından çeker. "Ne? Kulağımın dibinde ciyaklamayı kes."

Beni kollarına alıp merdivenlere doğru taşıyor ve evin geneline "Önümüzdeki bir saat boyunca kimse bıçaklanmasın ya da vurulmasın, yoksa geberip gidersiniz" diye bağıyor.

Beni taşıırken yüzümü dövmeli boynuna gömüyorum, yarı korku ve utanç içinde inliyorum, yarı gülüyorum. Bildiğim bir sonraki şey, yatağıma atıldığım ve Lorenzo'nun kıyafetlerini çıkarırken üzerimde durduğu. Tişört. Kot pantolon. Yalınayaktı ve iç çamaşırı giymemişti. Saçları ısıltılı gözlerine düşerken, sikişinin uzunluğunu avuçluyor ve şişmiş başını sıkıyor.

"Seni tekrar bağlayayım mı? Hayır, bu sefer daha sert dövüş benimle. Biraz çizik istiyorum." Tişörtümü tutup çıkardı, hınzırca gülümsüyordu. "Ama önce seni becereceğim."

Ellerini bacaklarımdan çekiyor. "Bunu yapmayacaksın."

"Mükemmel," diye nefes alıyor, kalçalarımın arasına giriyor ve dizleriyle onları birbirinden ayırıyor. Sırt üstü yatıyorum ve tamamen çıplığım. "Şimdiden dövüşüyorsun. İstersen bana vurabilirsin."

"Sana vurmayacağım."

Bir elini başıma dayıyor ve yanağına vuruyor. "Hadi ama. Sana yaptığım onca şeyden sonra, yüzüme bir tokat atmak için can atıyor olmalısın."

Uzanıp omzunu itiyorum. "İşte, mutlu musun?"

Lorenzo'nun sırtışı şeytani. "Hadi, tokatla beni. Eski filmlerdeki gibi. Sanki az önce tertemiz belediye başkanının kızını tartaklayan aşağılık biriymişim gibi sert bir tokat."

"Ve sen bununla tatmin olacaktı mısın?" "Kahretsin, hayır. Ama bu bir başlangıç."

"On yedinci yaş günümün gecesinde kalçalarımın arasına bir bıçak soktun. Bir tokattan fazlasını hak ediyorsun."

Gözleri kötülükle parlıyor. "Lanet olası sapın tamamını içine sokmalıydım. Seni onunla sikkeliydim ta ki sen-"

Elimi geri çekip suratına sert bir tokat atıyorum ve kafası yana kayıyor.

Lorenzo tıslayarak bana döndü. "Evet prenses. Şimdi bir yerlere varıyoruz." Yüzümün önünde bir yumruk tutuyor. "Elini böyle yumruk yap. İlk iki eklemle yumruk at ve bana vur. Sertçe. Ben de kanamak istiyorum."

"Sen delisin. Yüzüne yumruk atmayacağım."

Öncelikle, hayatımda hiç kimseyi yumruklamadım. İkincisi, o çok güzel. Ya burnunu kırarsam ya da gözünü morartırsam?

Lorenzo'yu tanıyorum, umursamazdı. Muhtemelen bir sakatlığı onur nişanı gibi takardı.

"Yap hadi. Suratıma yumruk at."

Omuzlarını tutuyorum. "Bu nasıl ön sevişme? Seks yapmak istediğini sanıyordum!"

"Hadi, vur bana! Sadece vur bana! Eğer şu anda bana yumruk atmazsan Cassius'u çağırıp dişlerimi söktürürüm. Ya o yapar ya da sen yaparsın."

Gözlerimizi kısarak birbirimize baktık. O yapmaz. Cassius'un sert bir yumruğu onu mahvederdi ve buradaki tek doktor oydu. Cassius'un sakince kolunu sıvadığını, kolunu geri çektiğini ve kocaman yumruğunu Lorenzo'nun ağzına indirdiğini hayal ediyorum.

Lorenzo derin bir nefes alır ve "Cass-!" diye bağıır.

Panik içime işledi. Kolumu geri çekiyorum ve ona bırakıyorum. Parmak eklemlerim yüzünün ortasına batıyor.

"*Tanrım*, kahretsин!" diye kükrüyor, geri dönüyor ve burnunu tutuyor. Parmaklarının arasından kan fışkırıyor. Ellerimi yüzüme kapattım. "Vay anasını. Sen iyi misin?"

Lorenzo kalçalarının üzerine oturuyor, bacaklarım kalçalarına dolanıyor. Kan dudaklarından, çenesinden ve göğsünden aşağı damlayıp dövmelelerini süslerken başını geriye atıyor, gözleri mutluluktan kapalı. Aleti sertleşmiş ve parlak başına bir damla kan düşüyor.

"Lorenzo? Sen... iyi misin?"

Lorenzo tek gözünü kırarak açar. "Siktir, evet. Bu başıma gelen en ateşli şeydi." Bir şeytan gibi gülümsüyor ve bacaklarımın arasına dalıyor. "Hadi şu kanı her yere bulaştırıalım."

Dilini klitorisime ilk değdirdiğinde ona yapmamasını, bunun iğrenç olduğunu, yapmaması gerektiğini söylediğim her şeyi unutuyorum. Zaten kendi kanıyla kaplıyken benim kanımın onun yüzüne bulaşmasından rahatsız olmak zor.

Uzanıp yatak başlığını kavriyorum, gözlerim kapanıyor ve kalçalarım başının etrafını sarıyor. "*Yüzün-ah-acımıyor* mu?"

İki parmağını içime soktu ve inledi. "Ağrıyor. Lanet olsun prenses, neyin kan neyin ıslaklık olduğunu anlayamıyorum."

Lorenzo doğruluyor ve ön kolunu yüzünde gezdirerek yanağına kan bulaştırıyor. Aletini kavrayıp klitorisime bir, iki kez vurduktan sonra içime gömülürken burnundan ve dudaklarından taze kan damlıyor.

İlk hamlesinin şokuyla irkiliyorum ve çarşafları tutuyorum. "Bu sefer sana dokunmama izin var mı, yoksa ellerimi kaldırırsam beynimi uçurur musun?"

Kanlı dişlerini göstererek sırtıyor. Kesinlikle vahşi görünüyor. "Neden öğrenmiyorsun?"

Parmak uçlarımı göğsünde gezdiriyorum, dövmelelerin izini sürüyorum. Adem elması boyunca. Çenesinde. Mükemmel dudaklarında. Elimi geri çekiyorum ve ona tekrar tokat atıyorum. Sertçe.

Lorenzo gözlerini kapatıp inliyor. Acı mı yoksa zevk mi olduğunu anlayamıyorum. Her birkaç hamlede bir, kanından yeni bir damla göğüslerime sıçırıyor ve parmaklarını göğüslerimde gezdiriyor.

Beni ters çeviriyor, bir kolunu kalçalarımın altından geçiriyor ve yukarı çekiyor. "Arkana yaslan. Seni derinden sikmek istiyorum."

Kollarımı yatağa dayıyorum ve dizlerimi iyice açıyorum. İçime dalıyor, görkemli bir şekilde derin ve hızlı.

Kolumu kaldırıp ona bileğimi gösterdim. "Bana verdiğin ısırık izi soldu."

Lorenzo üzerime eğiliyor ve sıcak dili boğazımın kenarına doğru kayıyor. "Bir tane daha mı istiyorsun prenses?"

Ağzını üzerimde istiyorum. Bana savaşa girmişim gibi izler ve yaralar vermesini istiyorum ki onları gururla taşıyabileyim.

Dişleri boynumla omzum arasındaki ete batarken, eli hızlı ve sert parmaklarıyla klitorisimi çalıştırmak için bacaklarıma uzanıyor.

Olabildiğince yüksek sesle çığlık atıyorum ve acı ve şok beni sürdüğüm uçurumdan aşağı uçuruyor. Başım geriye doğru eğiliyor ve sert bir şekilde doruğa ulaştığımda dişleri daha da derine batarken sikine geri bastırıyorum.

Bir hırıltıyla beni serbest bıraktı. Lorenzo beni yüzüstü çeviriyor, arkasına oturuyor ve eliyle sikini yukarı aşağı pompalarken dilini kanlı dişlerinin üzerinde gezdiriyor. Bakışları ısırılmış boğazıma kilitleniyor. "Bu uzun sürecek. Ne zaman istersen tazelerim."

Gözlerim sikine kaydı. Kanla kaplıydı. Eli de öyle. Ben ve çarşaflar da öyle. İkimiz de yapış

yapış olmuşuz ve havada ağır bir kan kokusu var. "Bunu yaptığında çok seksi görünüyorsun."

"Öyle mi? Beni taşak görene kadar bekle." Belime oturana kadar dizlerini vücudumda gezdiriyor. "O güzel göğüslerini bir arada tut prenses. Her taraflarına boşalacağım."

Söylediğini yapıyorum, göğüslerimi birleştiriyorum, yumruğunun içinde aşağı yukarı hareket ettirirken sikinin kalın başını izliyorum. O kadar yakın ki vücudu ısı yayıyor ve yanakları kızarıyor.

"Lorenzo. Bir dahaki sevişmemizde dördünüzü de istiyorum."

Lorenzo'nun gözleri aniden kocaman açılıyor ve bir şeyler söylemeye çalışıyor ama sonra inliyor ve kalın sperm şeritleri her tarafıma fışkırıyor.

Sırtımı eğiyorum ve eli sikinin üzerinde yavaşlarken memnuniyetle gülümsüyorum. Lorenzo çenemi kavırıyor, hala sert nefes alıyor. "Bunu mu demek istiyorsun? Hepimizi mi?"

Göğüslerimi kaplayan ve onun kanıyla karışan kaymak gibi döllere bakıyorum. "Bu fikir hoşuna gitmişe benziyor."

Yatağa yanıma çöktü. "Aylardır mastürbasyon yaptığım tek şey bu. Salvatore bize arabasında amına şaplak atmakla ilgili bir makale gönderdi ve ben de on yedinci yaş gününde külotunun içini ıslatan o güzel kızı düşünmeden edemedim."

Şu lanet grup mesajları. Bir telefona ihtiyacım var, böylece birbirlerine aletlerinin dedikodusunu yapabilir ve nasıl hoşlandıklarını görebilirim.

Gözlerimi deviriyorum. Eminim bayılırlar.

Lorenzo kollarından birini başının üzerine atmış ve gözleri kapalı. Yaklaşıyorum ve bir kolumu hafifçe karnının üzerine koyuyorum. Hemen doğruluyor ve yataktan kalkmaya çalışıyor ama ben onu daha sıkı tutuyorum.

"Lütfen, burada kal. Sadece birkaç dakika."

Lorenzo omzumdaki ısırik izine bakıyor. Her yerim kan içinde ve ellerim ağrıyor. "Git duş al. Cassius'a falan sarıl."

Şu anda Cassius'a ihtiyacım yok. Lorenzo'ya da ihtiyacım yok. Onun bana ihtiyacı var.

Babamı öldüremedikten sonra ne dediğini hatırlıyorum. Sadece nefes almaya devam ettiğim için minnettar olmam gerektiğini ama bunun bir hayat olmadığını söylemişti. Lorenzo'nun göğsünü süsleyen dövmelerin izini sürüyorum. "Yarın ölürsem, sıg ve isimsiz bir mezara gömülsem bile bugün yaşadığımı bilmek istiyorum."

"Eğer bir kez daha ölmekten bahsedersen seni gerçekten bir kafese kapatırım," diye homurdanıyor.

"Bu senin hatan değil," diye fısıldıyorum, saçlarını yüzünden geriye doğru okşayarak. "Vinicius'un, Cassius'un ya da Salvatore'un da değil."

"Sana ayak uyduramıyorum. Senden mi bahsediyoruz, benden mi?" "Her şey hakkında konuşuyoruz."

Lorenzo ellerinin topuklarını gözlerine bastırıyor. Uzun süre öyle kalır. "O videoları izlemeyi ve dövme yaptırmayı bitirdikten sonra bıçağımı aldım. Sienna'ya onu öldüreni öldürmek için kullanacağıma yemin ettim."

Ellerini indirir ve gözlerini tavana diker.

"Bu dokuz yıl önceydi prenses. O videoları izledim ve hiçbir şey öğrenmedim. Kız kardeşlerimizi kim öldürdüyse hâlâ ortalıkta dolaşıyor ve bu benim suçum."

Vinicius

“**W**Ah. Bok gibi görünüyorsun." Cassius'un çatı katındaki asansörden inen Lorenzo'ya gözlerimi dikiyorum. Sol gözünün altında siyah bir morluk var ve burun kemiği şişmiş. Yüzünde bir Chiara'nın omuzlarına dolanmış. Boynu ile omzu arasında bir bit izini ortaya çıkaran kep yakalı bir üst giyiyor.

Lorenzo bana tembelce sırtıyor. "Siktir git, tatlı çocuk."

Chiara'ya kollarımı uzatıyorum ve o da öpmek için yanıma geliyor. "Onu sen mi mahvettin, kedici?"

Seninle gurur duyuyorum."

Utangaç bir gülümsemeyle Lorenzo'ya bakıyor. "Ya ben onu yumruklayacaktım ya da o Cassius'a bunu yaptıracaktı."

Arkamızdan Cassius elinde beyaz şarap bardaklarıyla geliyor ve bardakları dağıtıyor. "O da ne? Scava'yı yumruklayabilecek miyim?" Parmaklarını çıtlattı. "Hadi yapalım şunu."

Chiara güler ve eliyle onun yumruğunu kapatır. "Onu rahat bırak. Yeterince yaşadı."

Asansör tekrar çalışıyor ve Salvatore elinde paket servis torbalarıyla çıkıyor. Chiara sonunda kanepede Çin yemeği isteğine kavuşuyor ve bunu Cassius'un çatı katında yapıyoruz, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi.

Birkaç dakika sonra Chiara, Cassius'un kucağına sokulmuş, Cassius da çubuklarıyla ona biftek ve biber dilimleri yediriyor.

Salvatore başını sallayarak kung pao tavuğu yer. "İkiniz de çok sevimlisiniz." Lorenzo bir lokma Singapur eriştesi yerken, "Evet, iğrenç," diyor.

Chiara gülümseyerek ona döner. "Kıskanma. Bir dahaki sefere ben senin kucağına oturacağım."

Lorenzo'nun yine alaycı bir yorum yapmasını bekliyorum ama Cassius'un kucağına sokulmuş sevimli kıza bakıyor ve sonra gözlerini erişte kutusuna dikiyor. Rahatsız olmuş gibi. Hatta telaşlanmış.

"Ama seninle işim bitmedi, *bambina*," diyor Cassius, sahiplenici bir kolunu onun beline dolayarak. Ona geri dönüyor ve burnuna bir öpücük konduruyor. İkisi günlerce konuşmadı ama Lorenzo'nun hikâyesini ve Cassius'un kederli özrünü duyduktan sonra onu affetmiş gibi görünüyor.

Bu çok zor.

Birinin acısını anladığınızda ona kızgın kalmak.

Sanırım tek istediği buydu. Onu anlamak. Ağzıma bir hamur tatlısı atıp huysuzca çiğniyorum. Cassius ve Lorenzo'nun bir kadına içlerini dökecekleri kimin aklına gelirdi ki?

Salvatore de ona kendisinden pek bahsetmedi ama içimde geride bırakılmış olmanın verdiği rahatsız edici bir his var. Cassius, Lorenzo'nun daha fazla zamanı olduğunu düşünürken Chiara'nın bekâretini aldığını gördüğünde böyle mi hissetmişti?

Evet. Nefret ediyorum.

Biz yemek yerken Cassius, "Bazı haberlerim var. Yarın gece yeni bir beyefendiler kulübü açıyorum."

Salvatore, "Belediyenin artık striptiz kulübü açamayacağınızı söylediğini sanıyordum," diyor. "Duyduğuma göre Coldlake'in tonunu düşürüyormuşsunuz."

Cassius iğrenmiş bir ses çıkarır. "Kızlarım bu şehrin havasını yükseltiyor. İffetli *piçler* izinlerini kıçlarına sokabilirler. Her neyse, hadi hepimiz gidelim." "Ben de mi?" Chiara şaşkınlıkla sorar.

"Elbette, *bambina*."

Salvatore duraklar, çubukları ağzının yarısına kadar gelmiştir. "Hayır. Söz konusu bile olamaz. Cassius, tek başına git ya da Vinicius'u al. Lorenzo ve ben burada kalıp Chiara'ya göz kulak olacağız."

Cassius'un burun delikleri alevlenir. "Kadınımı kendi kulübümde güvende tutamayacağımı mı sanıyorsun? Güvenlik, Belediye Binası'ndaki pisliklerden bile daha sıkı olacak. Dördümüz onun etrafını sararsak ne olacak?"

Yeni bir kulübün açılması, yeraltı dünyasının en iyi ve en parlak isimlerinin orada olacağı anlamına geliyor. Bizim gözümüze girmek isteyen insanlar, çünkü bu iş için iyi. Cassius'un kulüpleri her zaman göz kamaştırıcıdır ve onları kız arkadaşına göstermek ister. Ben de onu orada süslenmiş görmek isterim. Hepsi bizim. "Seninle seve seve gelirim Cassius, ama Chiara'nın da gelmemesi için bir neden göremiyorum."

Salvatore ayağa kalktı ve bana ters ters baktı. "Sebep yok mu? Sebep yok mu? Belediye başkanı hepimizin başına ödül koydu."

Omuz silkiyorum. "Ne zamandan beri böyle şeyleri önemsiyoruz?"

"Chiara'yı önemsiyoruz," diye homurdanıyor Salvatore. "Ya da umursamamız *gerekiyor*."

Erişte kutumu yere bıraktım. "Salvatore, götlük yapma. Hepimiz Chiara'yı önemsiyoruz ama birilerinin onu elimizden almasından korktuğumuz için onu hiçbir yere götürmez ya da hiçbir şey yapmazsak onun için uzun ve sıkıcı bir hayat olacak."

"Tek bir kadını paylaşmaya karar vermeden önce hepiniz bunu tartışmadınız mı?" Chiara soruyor. "Bunu yapmamızın tüm sebebinin bu olduğunu sanıyordum. Hayatımızı yaşayabiliyoruz çünkü benim dört tane çılgın koruma erkek arkadaşım var."

Ona gülümsüyorum. "Kesinlikle, kedicik ve aşırı korumacılığımızın bizi her zaman yaptığımız şeyi yapmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğimiz konusunda anlaştık."

"Bu, Coldlake Prensesi'ni babasının burnunun dibinden kaçırmadan önceydi," diye hırlıyor Salvatore. "Bunu sıradan bir kızla deneyeceğimizi sanıyorduk."

"Sıradan bir şeyle ne yapardık?" Cassius başparmağıyla Chiara'nın ağzının kenarındaki erişte sosunu silerken şöyle diyor.

Salvatore Lorenzo'ya bakar. "Hiçbir şey söylemiyorsun. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Lorenzo yiyeceklerle daha çok ilgileniyor gibi görünüyor ve bir kutunun plastik kapağını yırtıyor. "Uzun zamandır dışarı çıkmamıştım. Chiara şirin elbiselerinin içinde çok seksi görünüyor. Gidip ona hava atalım ve belediye başkanının ödülleri ne kadar umursamadığımızı yüzüne vuralım. Prenses, köfte çorbanız burada."

Onları uzatıyor ve onun yemesini izliyor. Son birkaç gündür üzerinden bir ağırlık kalkmıştı.

Onun için kendini cehenneme atmak onu değiştirmişti. Cassius da kendini serbest bıraktığından beri tereyağı gibi yumuşadı. Salvatore ise gergin ve hırçın.

Chiara'ya söylediğim yalanları her hatırladığımda. Hızla bıçağa dönüşen bir karıncalanma.

Salvatore arkasına yaslanır ve kollarını kavuşturarak derin bir şekilde kaşlarını çatar. "Tamam. Ama bir silah alıyor."

"Bunu zaten düşünmüştüm." Cassius yan masaya uzandı ve kurdeleyle bağlanmış bir kutu aldı.

"Sana bunu aldım, *bambina*."

Kutunun içinde küçük, inci kabzalı bir tabanca var. Tabancayı çıkarıp elinde evirip çeviriyor.

"Aslında oldukça güzel. Teşekkür ederim."

Cassius, "Çantana koyabileceğin kadar küçük," diye belirtiyor. "Bu şekilde kulübümde nereye gidersen git silahlı olacaksın."

"Oh, çantam yok. Vinicius ve ben almayı unuttuk."

Cassius kanepenin yanındaki, üzerinde Balenciaga yazan taşıma çantasını kaldırır ve Chiara'ya bir öpücük daha verir. "Bunu ben de düşünmüştüm."

Lorenzo gözlerini deviriyor. "O kadar yumuşaksın ki midem bulanıyor." Bacağını tekmeliyorum. "Kimse sana hediye almıyor diye kıskanıyorsun."

"Sana hediye alacağım Lorenzo," diyor Chiara, küçük kırmızı bir el çantası çıkarırken keyifle gülümsüyor. Lorenzo son karidesini arar gibi erişte kutusunu karıştırıyor ama dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor.

Sen onun hediyesisin,
kedicik. Sen hepimizin
hediyesisin.

Cassius'un yeni kulübünün adı Topaz. Yakın zamana kadar meatpacking bölgesi olan şehrin yeni ve popüler bir bölgesinde. Dışarıdan bakıldığında, kapının önünde bir ip, fedailer ve içeri girmek için bekleyen uzun bir insan kuyruğu ile bir gece kulübü gibi görünüyor.

Beşimiz bir limuzine bindik ve açılış gecesinin kırmızı halısına adım attık. Hepimizin başına ödül konmuşken ve bu haber sabah tüm şehre yayılacakken bu kadar gösterişli bir şekilde halkın karşısına çıkmak küstahlık mı? Evet.

Umurumuzda mı?

Zerre kadar değil.

Umarım belediye başkanı *bunu* olması gerektiği gibi yorumlar.

Cassius yolu gösteriyor ve Chiara'nın kolunu kendi koluna doluyor. "Tanıştığımızdan beri kulüplerimden birine seninle birlikte girmek istiyordum, *bambina*."

Uzun boylu, heybetli Cassius kendi başına yeterince bakış çekiyor ama Chiara kolunda o göz alıcı kırmızı elbisesiyle herkes onlara bakıyor. Üçümüz de onların arkasındayız, Chiara'ya fazla yaklaşanları izliyor ve sert bakışlarla geri gönderiyoruz.

İçerinin dekoru lüks, bir striptiz kulübünden çok beş yıldızlı bir oteli andırıyor. Uzun, dar elbiseler giymiş kızlar içki tepsileri taşıyor ve Cassius'un tanıdıkları -zengin işadamları, zengin suçlular, kız arkadaşları ve şeker bebekleri- kabinlerde ve masalarda kümelenmiş oturuyor. Cassius bizi topaz tonlarıyla bezenmiş, tavandan avizeler sarkan ve daha da fazla masa ve kabinin bulunduğu bir odaya götürüyor. Odanın ortasında bir podyum uzanıyor ve burada üç çarpıcı kadın gösteri yapıyor. Atletik ve esnekler, G-stringleri ve gülümsemelerinden başka bir şey giymeden oyunlarının zirvesinde.

Cassius ve Salvatore'nin, kendileriyle konuşmak isteyen iş ortakları tarafından çabucak doldurulduğu VIP bara gidiyoruz. Ben Chiara, Lorenzo ve kendim için ana odaya bakan bir masa bulurken onlar yakınımnda kalıyorlar.

"İçki?" Ona ve Lorenzo'ya sordum.

Chiara, "Bana sadece limonata," diyor ve Lorenzo başını sallıyor. Bardaki herkese sanki kadınına saldıracaklarmış gibi bakıyor. Kimsenin gizlice suikastçı olmadığından emin olduğunda, gidip kapının yanındaki fedai ile sohbet eder. Birbirlerini tanıyor gibi görünüyorlar.

Belki Cassius bu gece için Strife'tan fazladan kas gücü kiralamıştır.

Ben bir Negroni, Chiara da bir limonata içtikten sonra, "İlk striptiz kulübün hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Kadınların dans ettiği podyuma bakan Chiara'nın gözleri kocaman ve ıslıl ıslıl. "Bu inanılmaz. Striptiz kulüplerinin böyle olduğunu düşünmezdim. Hepsinin yapışkan halıları olduğunu ve biradan başka bir şey servis etmediklerini sanıyordum."

"Birçoğunun var. Bir ara seni Strife'taki striptiz odasına götürmeliyim. Biraz ucuz ama çok eğlenceli."

Öne eğildi ve fısıldadı, "Ama Salvatore bundan hoşlanmazdı."

Sonra bana göz kırptı.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Küçük fingirdek.

Chiara içkisindeki pipetle oynuyor. "Ama cidden, umarım Cassius ve Lorenzo'nun kız kardeşleri hakkında konuştuklarını duymak Salvatore'u çok üzmemiştir. İkisi de şimdi çok daha rahat görünüyor." Gözleri bana doğru kayıyor. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?" Ama çok hızlı söyledim. Birden nabzımın boğazımda attığını hissediyorum. Chiara mı stresimi tavan yaptırıyor, yoksa bilinçaltım mı bir şeyler seziyor diye etrafıma bakınıyorum.

Bakışlarım aşağıda, podyumun yanındaki bir kulübede oturan bir adama takılıyor. Dansçıları izliyor ve sahneye banknotlar atıyor, birlikte oturduğu insanlara yakalayamayacağım kadar uzakta olduğum bir şeyler söylüyor. Ama sesini aynı şekilde duyuyorum. *Gülümse, seni aptal sürtüğ. Bu kadar sefil görünürken kimse seni becermek istemez.*

Oh,
anladım.

İkisi de.

Negroni'nden büyük bir yudum alıyorum, hâlâ adama bakıyorum. Bunca yıldan sonra hâlâ nefes alıyor.

Nefes almaya devam etmeye cesaret
ediyor. "Vinicius? Neyin var?"

Ağzımı açıyorum, tekrar kapatıyorum ve sonra başka tarafa bakıyorum. Bu benim hatam. Amalia öldürüldükten sonra onu tamamen unuttum. Sanırım o da beni unutmuştu, yoksa Cassius'un kulüplerinden birine gelmeye cesaret edemezdi. Birkaç adım ötede duran Lorenzo'ya baktım. Ona bir mesaj atsam, o kabine gider ve dans pistini o bok parçasının kanıyla kaplardı. Bıçağının üzerinde olduğunu biliyorum.

Lorenzo sahip olduğum en iyi arkadaş. Bunu benim için gözünü kırpmadan yapardı.

Ama bu Cassius'un açılış gecesini mahvedecek ve Chiara'yı üzecekti. Şimdi hâlâ Coldlake'te olduğunu biliyorum, Lorenzo ve ben onu evine kadar takip edip özel olarak öldürebiliriz.

"Yok bir şey. Gecemizi mahvetmek istemem. Çok güzel görünüyorsun, kedicik."

Elini uzatıyor ve benimkini kapatıyor. "Aklından geçenleri bana söyleyerek bunu mahvedemezsin. Sanki hiç doğru düzgün konuşamıyormuşuz gibi hissediyorum."

Doğru olmayan birkaç kelime ve bir gülümsemeyle geçiştirebileceğim tüm çirkin şeyler hakkında *düzgün* bir konuşma istiyor. Böylesi daha iyi değil mi? Parmaklarımı şıklatmak kadar kolay bir şekilde her şeyi mükemmel gösterebilecekken neden karanlıktan ve umutsuzluktan bahsedeyim ki?

Onun güzel yüzüne bakıyorum. Zerre kadar kumazlık barındırmayan o geniş mavi gözlerle. O biliyor.

Belki ona yalan söylediğimden değil ama bir şeyleri sakladığımdan.

Başparmağımı kristal kokteyl bardağının çıkıntılarında gezdiriyorum. "Kedicik, neden yalan söylediğimi biliyor musun?" Bu ani konu değişikliği karşısında kaşları kırışıyor. "Sanırım iş hayatında ilerleyebilmek için.

iş. Güç kullanmayı ya da tehdit etmeyi sevmiyorsunuz, bu yüzden insanları kandırıyorsunuz." "Ama neden sana yalan söylüyorum?"

Yüzü hafifçe düştü. Şu ana kadar böyle bir şey yaptığını bilmiyordu. "Alışkanlık mı?" diye tahmin ediyor hüzünlü bir gülümsemeyle.

Tam olarak değil.

Kendimi işaret ediyorum. Kıyafetlerime. Bakımına. Özenle işlenmiş kibir ve kayıtsızlık havam.

"Her zaman böyle görünmüyordum."

"Vinicius, sen çirkin bir ördek yavrusu muydun? Bunda utanılacak bir şey yok ve dış görünüş her şey demek değildir."

"Oh, hayır. Bugün karşınızda gördüğünüz Adonis'e dönüşmeden önce sevimli küçük bir çocuk ve sevimli bir gençtim."

Chiara gözlerini devirir ve gülümser. "Eminim sende hiç sivilce bile çıkmamıştır. Senden nefret ediyorum."

"Yüzümde bir sivilce bile çıkmaya cesaret edemez." Dudaklarındaki gülümseme kayboluyor.

"Yani açtım. Kirliydim. Görünmezdim. Lorenzo'nun kendi çocukluğu hakkında anlattıkları? Benimkine kıyasla lüks sayılırdı."

"Yani senin ve kız kardeşinin eski bir suç ailesinden gelen zengin çocuklar olduğunuz hikayesi..." "O gün çok yalan söyledim. Sonra da sana yalan söylediğim konusunda yalan söyledim. Hâlâ benden nefret ediyor musun?"

Chiara uzun bir süre bana baktı. "Bana bir açıklama yapmamışken ve özür dilememişken bunu sormanın adil olduğunu sanmıyorum. Amalia ile birlikte fakir büyüdüğünüz için utandığınızdan mı?"

Keşke bu kadar basit olsaydı. Ayağa kalkıyorum ve elini tutup ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Podyuma bakan asma kata çıktık.

"Az önce eski bir dostumu gördüm," diyorum usulca ama kötü niyetle. Alt katta smokinli, seyrelmiş saçlı, yağlı bir gülümsemesi olan ve serçe parmağında altın bir yüzük bulunan bir adama başımla selam veriyorum.

Lorenzo kime baktığımızı görmek için yaklaşıyor ve öfkeyle bir tıslama çıkararak merdivenlere doğru ilerliyor.

Elimi omzuna koydum ve onu durdurdum. "Şimdi olmaz. Henüz değil."

Lorenzo bana uzun, sert bir bakış atıyor ve sonra geri çekilip asma kata yaslanıyor ve kollarını kavuşturuyor, yüz ifadesi soğuk ve öfkeli.

Kollarımı Chiara'ya doladım ve arkasında durdum. "Sana bir hikaye anlatacağım kedicik, ben anlatırken sen ve ben de aşağıdaki adama göz kulak olacağız."

"Kim o?"

Dudaklarımı kulağına dayayarak fısıldıyorum: "İşte benim hikâyem de bununla ilgili. Bir zamanlar, uzun zaman önce, Coldlake adında uzak bir şehirde bir erkek ve bir kız kardeş yaşamış. Buraya kadar benimle misin, kedicik?"

Başını sallıyor ve ellerini asma katın korkuluklarına koyuyor.

"İkizdiler ve her şeyi birlikte yapıyorlardı. Bazen birbirlerinin zihinlerini okuyabiliyorlarmış gibi hissediyorlardı. Yaşadıkları ev korkutucu ve istikrarsızdı. Ebeveynleri kavga ediyordu. Babaları acımasızdı ama birbirlerine sahiptiler. Okula gidecek yaşa gelene kadar önemli olan tek şey buydu. Öğretmenleri kardeşlerdeki morlukları fark ettiğinde her şey değişti. İkizler ailelerinden alındı ve ayrıldılar."

Chiara yumuşak bir dehşet çığlığı atar.

"Oğlan bir koruyucu aileye, kız da başka bir koruyucu aileye gitti. ocuk kız kardeşini Coldlake'in her yerinde aradı ama hiçbir yerde bulamadı. Yıllar ve yıllar geçti, ta ki çocuğun en iyi arkadaşı Lorenzo, güneybatıda bir genelevde alışan Angel adında çok güzel bir kız olduğunu duyana kadar."

"Amalia Angeli," diye fısıldıyor Chiara.

"Genelevin sahibi Amalia'nın gitmesine izin vermeyen bir adamdı. Ona borcu vardı ve borcunu ödeyene kadar onun için çalışacaktı. Onu on beş yaşında ve evsizken yanına almış ve eroin alışkanlığı kazandırmıştı. Ne kadar nazik değil mi?"

Chiara kollarımda kaskatı kesiliyor ve bileklerimi sıkıyor. "On beş yaşında seks işçiliği yapmak zorunda bırakılmadı, değil mi?"

Neşesiz bir kahkaha attım. "Kedicik, bir sonraki hit'i için her şeyi yapabilecek on beş yaşındaki güzel bir kızdan ne kadar para kazanabileceğini biliyor musun?"

Amalia'yı bulduğumda yirmi yaşındaydı ve uyuşturucu ve sayısız erkek tarafından harap edilmişti. O kadar kendinden geçmişti ki içeri girdiğimde beni tanımadı. Bir müşteri olduğumu düşündü. Sonunda ben olduğumu anladığında hıçkırarak ağladı ve beni iterek ona bakmamamı söyledi. Çok utanmıştı.

"Cassius ve Lorenzo'nun size doğruyu söylemek için kendilerini nasıl bir cehenneme attıklarını görmek, size herhangi bir konuda yalan söylediğim için kendimi aşağılık bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor."

Chiara kollarımda dönüyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Yalanlar umurumda değil. Olanlar için çok üzgünüm, Vinicius."

Devam etmeye çalışıyorum ama boğazım kilitleniyor. Lorenzo bütün bu korkunç hikâyeyi nasıl atlattı? Daha en kötü kısmını söylemedim bile.

"Amalia... Amalia'nın kafası uyuşturucu ve dayakla o kadar karışmıştı ki borcunu ödeyebilecek olmama rağmen benimle ayrılmayı reddetti. Bildiği tek hayat buydu ve dünya onun için korkunçtu. Bana güvenmesi için onu ikna etmeyi umarak tekrar tekrar o geneleve gittim ama tek yaptığım katili onun genelevine götürmek oldu."

Beni izlediğini bilmiyordum. Hiçbirimiz bilmiyorduk. Ophelia öldürüldü ve ben kendi umutsuzluğuma o kadar kapılmışım ki, tertemiz, mükemmel Ophelia'nın başına gelenlerin benim sefil, mutsuz ikizimin de başına gelebileceği aklıma gelmedi.

Birkaç gün sonra gitmişti.

"Kız kardeşini sevdin mi?" Chiara saçlarımı yüzümden geriye doğru okşayarak mırıldanıyor. Başımı sallıyorum ve ellerini ellerimin arasına almak için uzanıyorum.

"Onu her gün özleyorsun musun?"

Alnım acıyla kırılıyor ve tekrar başımı sallıyorum.

"O zaman bana gerçeği söyledin." Chiara ellerini omuzlarıma koyuyor ve ağzını ağzıma bastırıyor. Tadı bağışlama gibi. Tadı umut gibi. Öpücüğü şimdiye kadar bildiğim en tatlı şey.

Ayrılıyorum. "Nereden geldiğimi- kim olduğumu-"

Parmağını dudaklarımın üzerine bastırıyor. "Seni mükemmelden başka bir şey olarak düşünmemi istemedin. Kollarımda tuttuğum Vinicius'un esprili bir söz ve bir Prada takımla başlayıp orada bittiğine asla inanmadım."

İnliyorum ve kollarım ona dolanıyor, onu göğsümde sıkıca tutuyorum.

Fısıltısı o kadar yumuşak ki onu sadece ben duyabiliyorum. "Salvatore'un onuruyla birlikte vahşi zalimliğine de tanık oldum. Cassius'un hırçınlığına ve tatlılığına. Lorenzo'nun vahşiliğine ve cesaretine. Kim olursanız olun, ben de hepinizi istiyorum."

"Burada Lorenzo ile kalır mısınız? Bir şeyler yapmam gerek."

Ciddiyetle bana bakıyor. "O adamla mı konuşacaksın? O zaman ben de seninle geliyorum. Lorenzo da öyle."

Arkasından Lorenzo keskin bir şekilde başını sallıyor.

Aşağıda, Chiara ve ben Lorenzo'nun arkamızda olduğu masaya yaklaşıyoruz. Flavio Ricci'nin birlikte oturduğu adamları tanıdım. İkinin bana borcu var. Başımı iki yana sallayarak onlara kaybolmalarını söylüyorum,

ve yerlerinden fırladılar.

Chiara ve ben oturuyoruz ve Ricci'nin ifadesi şaşkınlıktan şoka ve korkuya doğru değişiyor. Tüm bunları hızlı bir gülümsemeyle maskeleyemeye çalışıyor. Arkasında birinin durduğunu fark ediyor ve Lorenzo'yu görmek için dönüyor. Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Sendikanın dağıldığını sanıyordum. Hâlâ arkadaş olduğunuzu görmek ne kadar güzel."

Sessizce ona bakıyorum. Sanırım bu yüzden bu gece buraya gelmenin güvenli olduğunu düşündü. Cassius onu tanımazdı ama Lorenzo ve ben tanıyoruz.

Onu her yerde tanırđık.

"Peki kim bu güzel yaratık?" diye soruyor Chiara'ya bakarak.

Lorenzo ceketinin içinden bıçağını çıkarıp Ricci'nin boynunun yan tarafına saplıyor, deriyi kıracak kadar sert değıl. "Ona bir daha bakarsan lanet boğazını keserim."

Ricci ellerini kaldırdı ve bana döndü. Alnı aniden terden ıslanmıştı. "Beyler, alınmak istememiştim. Eğer sorun çıkarırsak Bay Ferragamo çok üzölür."

"O zaman neden gitmiyorsun?" Ben öneririm.

Lorenzo bıçağı biraz döndürür, sonra indirir ve geri çekilir.

Ricci dudaklarını yalıyor. Burada olduğı sürece güvende. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyor. "Bunca yıldan sonra arkadaş olabilmeliyiz. İkimiz de iş adamıyız."

Ceketimden bir silah çıkarıp önümdeki masanın üzerine koyuyorum. "Elbette. En iyi arkadaşlar." Ricci silaha bakıyor, çenesi çalışıyor.

"Bugünlerde nasıl para kazanıyorsun Ricci? Senin genelevini yıllar önce kapattık ama sen hala burada, sanki paran varmış gibi striptizcilere para saçıyorsun."

"Benim, ah, ticari çıkarlarım var."

"Arkadaşım Cassius, bu şehirde onun izni olmadan genelev ya da striptiz kulübü işletip işletmediğınızı öğrenmek isteyecektir." Ricci'nin onun iznini alacağından şüpheliyim. Cassius çalışan kızların on sekiz yaşından büyük olmasını, kendi istekleriyle çalışmasını ve uyuşturu cu ve tehditlerle zorlanmadan düzgün bir şekilde ödeme yapılmasını bekler.

Gülümsüyorum ve dilimi sivri köpek dişlerimden birine dokunduruyorum. "Aslında bu bir yalan." Chiara'ya dönüyorum. "Üzgünüm kedicik, sürekli yalan söylüyorum, değıl mi?"

Chiara, Ricci'ye sanki içine girdiğı iğrenç bir şeymiş gibi bakıyor. "Ona yalan söylemen umurumda değıl."

Ricci'ye dönüyorum. "Ne düşünüyorsun? Ben kötü bir insan mıyım?"

Ricci, bunun hileli bir soru olup olmadığını merak ettiğı belli olan bakışlarını aramızda gezdiriyor. Bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Hanımefendinin bilmemesi umurumda değıl."

"Ama umurumda," diyorum, bir elimi kalbime bastırıp ona doğru eğilerek. "Yalan söylememeliyim. Bu pis bir alışkanlık. Cassius'un izni olmadan bir genelev işletmen umurunda değıl."

"O...değıl mi?" Ricci umutla sorar. "Cassius ölü adamların ne yaptığını umursamaz." Ricci bembeyaz kesilir.

Saf öfke damarlarımda dolaşıyor. Şu anda onun genelevlerinde kaç kız acı çekiyor?

Birden ön barda bir kargaşa oldu. Lorenzo ve Chiara oraya doğru döndüler ama ben bakışlarımı Ricci'ye sabitledim.

Müzik kesilir ve "Polis! Herkes olduğı yerde kalsın."

Cassius'un açılış gecesinde biri polisi aramış. Bugünlerde yasadışı bir kulüp işletmek çok zor.

Bir dakika sonra, bir düzine üniformalı polis odaya dalar. Herkes paniğe kapılır ve yerlerinden

firlar.

Ricci kaçmaya çalışır, ancak Lorenzo saçından bir tutam yakalar ve Ricci acı içinde bağırır.

Silahımı aldım. "Gitmeliyiz. Lorenzo, belki Ricci'nin Chiara'yı buradan güvenli bir şekilde çıkarmamıza yardım edebileceği bir yol vardır?"

Gözlerimiz buluşuyor. Lorenzo beni çok iyi anlıyor.

Adamı ayağa kaldırıyor, polisler doğru çeviriyor ve bıçağını adamın boğazına saplıyor. Chiara'yı tutup öpüyorum, böylece yere ve etraftaki insanlara sıçrayan kanı görmüyor. Annesinin öldürölme şekline çok benziyor.

Ricci şok içinde homurdanır ve yavaşça yere yığılır. Polisler şok içinde ona bakarken Lorenzo bir an için orada durur, bıçağından kan damlayan kolunu havaya kaldırmıştır.

Herkes panik içinde çığlıklar atıyor. Bir yanda polisler, diğer yanda bıçaklı bir katil. Polisler kulübün zeminindeki beklenmedik kan seli karşısında donup kalmış gibidir.

Chiara'nın elini tuttum ve fısıldadım, "Koş."

Bir düzine insanın zorla geçmeye çalıştığı bir yan giriş var ama Chiara'nın başka bir fikri var.

"Hayır! Bu taraftan. Hadi Lorenzo," diyor, podyuma atlıyor ve beni de peşinden sürüklüyor. Sahne boyunca ilerleyip sanatçı kapısından geçiyoruz. Çok fazla kıyafet giymemiş yarım düzine kızın olduğu bir soyunma odası var ve biz aralarından geçerken bize bakıyorlar.

Üzerinde *Çıkış* yazan bir kapının yanında durup soluklanıyoruz. "Lorenzo nerede?" diye soruyor, göğsü kabararak.

Bilmiyorum ama Lorenzo, Chiara'yı buradan sağ salım çıkarmamı isterdi, onu beklememi değil. Elini tuttum ve kapıyı açtım.

Ötede ıssız bir ara sokak var, ışsız ve sessiz. Birkaç çöp konteyneri ve su birikintileri var.

Diğerlerine ve limuzinin şoförüne bir mesaj gönderiyorum. *Arka giriş. Chiara bende.*

Elini tutuyorum. "En kısa zamanda bizimle sokakta buluşacaklar. Gel hadi."

Adımımı atarken, çevresel görüşümde bir figür hareket ediyor. Dönüp Chiara'yı içeri itmeden önce, kafamın yan tarafına bir şey çarpıyor.

Sert.

Sendeliyorum ve görüşüm beyazlaşıyor.

Kulaklarımda çınlama var. Silahım ıslak betonun üzerinde sekerek gidiyor ve ben bir iniltiyle dizlerimin üzerine düşüyorum.

Kafam bir saniye içinde

boşalacak. Temizlenecek.

Ama kafam net değil ve ayağa kalkamıyorum.

"Bunun işe yarayacağını düşünmüştüm," diyor yavaş, derin bir ses. "Polisleri aradım ve şimdiden bir tane süslü bok parçasını sokağa attım."

"Vinicius!" Chiara aceleyle yanıma geldi. Başımı yokluyorum ve elim kan içinde kalıyor. Lorenzo nerede? Kahretsin, Chiara'nın yanında sadece ben varım ve bayılıp onu yalnız bırakacağım.

Bu asla olmaması gereken bir şeydi. Hay sikeyim.

Sikeyim.

Sikeyim.

Omzunun üzerinden, elinde beyzbol sopası tutan dövmelerle kaplı devasa bir adam yavaşça yürüyor

Bize doğru.

"Git buradan. Git buradan. *Şimdi*." Onu itmeye çalışıyorum ve bacaklarında kanlı el izleri bırakıyorum.

Kaçması gerek yoksa benimle birlikte ölecek.

"Ama seni burada bırakamam," diyor Chiara umutsuzca.

"Benim için bir milyon dolar. Geçmişim temizlendi," diyor adam. Bize yaklaşırken beyzbol sopasını yerde sürüklüyor. Yüzü görüş alanında dalgalanıyor. Tek seçebildiğim sırtışı ama belli belirsiz tanıdık geliyor. "Uyuşturucu."

Chiara aniden heyecanlanmış görünüyor. Yavaşça ayağa kalkıyor ve konuşan adama bakıyor.

"Az önce ne dedin sen?"

Adam ışığa doğru adım atıyor. Kaslı bir tişört giyiyor ve omuzlarında yara izleri ve dövmelemler var.

Oh,
kahretsi
n. O
değil.

Diğerleri nerede?

Kaşları birbirine çarpıyor. "Seni tanıyor muyum, sürtük?"

Başını iki yana sallıyor. "Senin bir arkadaşını tanıyorum. Geçen yıl bizi tanıştıracaktı."

"Bir arkadaşım neden bu saksocuyla çalışan küçük bir fahişeyle tanışmamı istesin ki?" Başım o kadar çok çarpıyor ki konuşmayı zar zor takip edebiliyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm,

gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyordum.

Chiara ona acıyan bir bakış atar. "Küçük bir fahişe mi? Gagaların liderinin bu kadar aptal olacağını düşünmemiştim."

Chiara onun Jax olduğunu nereden biliyor?

"Bekle. Çantamda beni hatırlamana yardımcı olabilecek bir şey var." Çantasını karıştırır ve silahını çıkarır. Jax'in kafasına nişan alır. Ayakları yere sağlam basıyor. Elleri sabit. Gözleri hedefe sabitlenmiş.

Ona öğrettiğim her şeyi hatırlıyor.

Jax, Chiara'nın elindeki küçük tabancaya ve sonra da ona bakarak alay eder. Aptal. Ufak tefek olabilir ama çok güçlü.

"Birkaç hafta önce Acid'i neredeyse öldürüyordun. Dokuz yıl önce, sırf Lorenzo için çalıştığını için bir striptizciyi öldüresiye dövdün. Geçen yıl beni öldürmeye çalıştın. Erkek arkadaşlarımdan birini neredeyse bayıltacak şekilde tokatladın ve beni daha da aşağılamak için tam önünde duruyorum ve sen *benim kim olduğumu bile bilmiyorsun*."

Jax neşesiz bir kahkaha atıyor. "Sen de kimsin lan?"

"Ben Coldlake'in Prensesiyim, göt herif."

Chiara tetiği çeker. Silah sesi ara sokakta sekerek yayılır. Jax'in kafası geriye savruldu, kurşun tam gözlerinin arasına saplanmıştı. Yere düşüyor, geniş ve dik dik bakan gözleri benimkilerden sadece birkaç santim uzakta.

Chiara az önce Geaks'in liderini öldürdü.

Hem de tek başına.

"İşte benim kızım," diye

mırıldandım. Ve sonra
bayılıyorum.

Cassius

S Cava, Salvatore ve ben kapıdan geçip ara sokağa dalıyoruz ve Chiara'nın ayaklarının dibindeki iki cesedi incelerken kayarak duruyoruz. Elinde bir silahla onu gördüğümde kalbim panik içinde güm güm atıyor. Ara sokakta yapayalnızdım. Her şey olabiliyordu.

Salvatore öne çıkar ve Vinicius'un saçına bulaşmış kanı inceler. "Bazen hıyarın teki olabildiğini biliyorum ama lütfen bana Vinicius'u vurmadığını söyle."

"Bayıldı. Ben sadece Jax'i vurdum," diyor diğer adama başını sallayarak.

Diğer cesede bakıyorum. *Sadece* şehirdeki en kötü şöhretli çetenin liderini vurup öldürmüş. Tam gözlerinin arasında bir kurşun deliği var. O adamın dokuz canı vardı ama sanırım kırmızı elbiseli minyon sarışını hafife almıştı.

Bir adım öne çıkıp ellerimi omuzlarına koyuyorum. "*Bambina*, iyi misin?"

Silahı çantasına geri koydu. "Ben iyiyim. Vinicius iyi mi?"

Scava sertçe yutkunuyor ve Vinicius'un baygın bedeninden Chiara'ya bakıyor. "Polislerle kavga ediyordum ve etrafıma baktığımda sen ve Vinicius ortadan kaybolmuştunuz. Sizinle birlikte olmalıydım. Çok üzgünüm prenses."

Başını sallıyor ve ona gülümsüyor. "Vinicius'u almasına izin vermeyecektim."

Scava baygın Vinicius'u omzuna alır ve ara sokaktan aşağı taşır. Jax'i polisin bulması için olduğu yerde bırakıyoruz ve bekleyen limuzine biniyoruz.

Arabayı sürerken Chiara'ya bakıyorum, ellerinin titrediğine ya da ağlayacağına dair bir işaret arıyorum. Ama o dimdik oturuyor, kendinden çok Vinicius için endişeleniyor. Vinicius başını kucağına koymuş, alnını hafifçe okşarken elbisesi kanıyor.

"Jax öyle söyledi," diye fısıldıyor. "*Harika*. Geçen yıl Griffin'le birlikteyken telefonda söylemişti ve onu hemen tanıdım."

Titreyen elimi ağzıma götürüyorum.

"Cassius? İyi misin?"

"Hayır. Ben iyi değilim. Eğer başın belaya girerse seni kurtarmamız gerekir. Senin *bizi* kurtarman gerekmiyor."

"Vinicius'a kızma lütfen. Bu onun hatası değil."

"Bu benim hatam," diyor Scava. "Flavio Ricci yüzünden dikkatim dağıldı ve tek düşünebildiğim

onu öldürmek. Vinicius ve ben Chiara'yı yanımıza almamalıydık."

Salvatore'nin gözleri kısıldı. "O kim? İsim tanıdık geliyor." Tanıdık geliyor mu? Onu çıkaramıyorum.

"Amalia'nın çalıştığı genelevi işleten pislik" diyor Scava. "Benim kulübümde mi?" Homurdanıyorum. "Aman Tanrım."

Chiara sıkılı yumruğuma dokunuyor. "O artık öldü ve ben iyiyim. Umarım Vinicius iyi olur."

"Merak etme, onu tekrar ayağa kaldıracam," diyor Scava ama kaşlarını çatarak arkadaşına bakıyor ve derin bir nefes alıyor. "Eğer beyin taramasına ihtiyacı olursa, ağzını kapalı tutması için korkutabileceğim bir teknisyen tanıyorum."

Parmak uçlarımı Chiara'nın yanağında gezdiriyorum. "Sen mükemmeldin, *bambina*. Ama kulüp açılışındaki polis, *inferno del cazzo*," diye feveran ediyorum. Belediye bana bunu daha önce hiç yapmamıştı, bir avuç pislik.

"Jax onları aradı. Polislerden ödülü alabilmek için hepinizin aceleyle dışarı çıkmasını istedi." Chiara bana bakarken dudağını ısırды. "Kulüp açılışında iki ceset, Cassius. Eğlenemediğin için üzgünüm."

Onu bilemem. Uzun zamandır Jax'in ölmesini istiyordum ve Scava'nın bana söylediklerine göre Ricci çoktan ölmüş olmalıydı.

Chiara gözlerini Vinicius'a diker. "Zavallı Amalia. Seks işçiliğine zorlandığında sadece on beş yaşındaymış. Vinicius bana her şeyi anlattı."

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. Chiara'nın omuzlarına bir başka karanlık ve kana bulanmış hikâye daha yüklendi. "Acılarımıza katlanmak zorunda kalmamalısın ve seni korumak bizim görevimizken düşmanlarımızı vurmak zorunda kalmamalısın."

Bana gülümsüyor. "Cassius, anlamıyor musun? Hepiniz için ayağa kalkmak, kendi babam için ayağa kalkmak gibi hissettiriyor. Hayır, bundan daha da iyi. Bu dünyadaki en güzel duygu."

Hepimiz ona bakıyoruz. Vinicius hariç hepimiz. Başını ovuşturarak yavaşça doğruluyor. "O ara sokakta bana erkek arkadaşım dedi. Ben kazandım. Hepiniz evinize gidebilirsiniz."

Ona bağıırıyoruz ve susmazsa tekrar bayıltacağımızı söylüyoruz. Chiara zar zor konuşacak kadar gülüyor ve onun uyandığına sevinerek tepemizden sesleniyor: "Sana erkek arkadaşlarımdan *biri* olduğunu söylemişim Vinicius."

Scava'nın yerleşkesinde, o ve ben Vinicius'a üst katta yardım ediyoruz ve onu boş yataklardan birine yatırıyoruz. Chiara da onunla birlikte yatağa giriyor ve Scava onu kontrol ederken Vinicius'un yanına uzanıyor. Alnındaki kanı silip bandajlıyor ve sonra bir kalem ışığını gözlerinin içine ve dışına tutuyor.

Salvatore yanımda duruyor, kollarını kavuşturmuş. "O iyi mi?"

"Hayır, ölüyorum," diye inliyor Vinicius.

Scava kalem ışığını kapatır. "Lanet olası drama kraliçesi. Ona bir şey olmaz." "Bir votka alabilir miyim?"

"Hayır, yapamazsın. Git uyu."

Vinicius homurdanıyor, yan dönüyor ve yüzünü Chiara'nın boynuna gömüyor. Bir an sonra uykuya dalıyor.

Chiara gülümsüyor ve onun yüzünü okşuyor. Yavaşça konuşarak, "Bana her şeyi anlattı. Benden sakladığı her şeyi çünkü gerçeği öğrenirsem onun hakkında kötü düşüneceğimden korkuyordu."

Scava yataktan kalkarken, "Sefil bir hikâye," diye mırıldanıyor.

"Öyleydi," diyor. "Ama yine de bana anlattığı için memnunum."

Milyon yıl geçse de Vinicius'un gerçekte nereden geldiğini birine, hele de değer verdiği bir

kadına söyleyeceğini hayal bile edemezdim. Ne bana ne de Salvatore'a doğru düzgün bir şey söylemedi. Yıllar boyunca söylediğı küçük şeylerden bir araya getirmek zorunda kaldık.

Ama Chiara'ya, onun için her şeyi düşünmesini en çok istediği kıza söyledi. Yüzünü nazikçe okşayışına bakınca Vinicius'un endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığını görebiliyorum.

Scava ayağa kalkıyor.

Eğildim ve dudaklarımı Chiara'nın alnına bastırdım. "Burada mı uyuyacaksın?"

Başını sallıyor, ben de iyi geceler diyorum. Sonra kravatımı tutup beni tekrar kendine doğru çekti. "Limuzinde söylediklerimde ciddiydim. Jax'e karşı durmak bana artık o kadar da zayıf olmadığımı hissettiriyor. Bunu sensiz yapamazdım." Beni geçip Salvatore ve Scava'ya baktı. "Hepinize."

Onu o ara sokakta savunmasız, Vinicius neredeyse baygın bir şekilde ayaklarının dibinde ve Jax beyzbol sopasıyla ona doğru ilerlerken hayal ediyorum.

"Neden hiçbir şey söylemiyorsun?"

Arkamdan Salvatore ve Scava'nın odadan çıktıklarını ve kapıyı arkalarından kapattıklarını duyuyorum. Chiara'nın yanında Vinicius yavaş ve derin nefes alıyor, yüzü uykudan çocuksu bir hal almış.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Bizi kurtarmaya çalışmaktan vazgeçecek misin?" Chiara gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Bu..." Siktir, bu duyduğum en tatlı şey. Bu da delicesine seksi. Onu yine o ara sokakta elinde silahla Vinicius'un bilinçsiz bedenini savunurken hayal ediyorum.

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Cassius, beni böyle görmek hoşuna gitti mi?"

Ağzımı onunkinin üzerine eğdim. "Daha önce hiç bu kadar güçlü görünen bir kadın görmemiştim. Daha fazla gurur duyamazdım."

Ve çok seksiydi.

"Scava bize geçen gün ona ne söylediğini anlattı. Bir dahaki sefere seks yaptığımızda, hepimizin olmasını istiyorsun."

Chiara elleriyle yüzünü kapatıyor ve gülümsüyor. "Size söyleyeceğini biliyordum." Tahminimce bize söylemesini istedi.

Bu ayarlanabilir.

Ona son bir öpücük veriyorum ve sonra battaniyeleri Vinicius'la onun üzerine çekiyorum.

Diğer ikisi kapının dışında beni bekliyor. Salvatore bana bir kaşını kaldırdı. "Onunla gurur mu duyuyorsun?"

"Evet, onunla gurur duyuyorum. Bununla ilgili bir sorunuz mu var?"

Scava bana sırtıyor. "Chiara'nın kırılan bir çiçek olmadığını gördüğünde eski moda saçmalıklarını unutacağını biliyordum."

Yumruğumla omzunu itiyorum. "Ötmeyi kes, *stronzo*." Salvatore'a dönüp bir parmağımı yüzüne doğru kaldırıyorum. "Beni dinle. Chiara'ya Ophelia'dan bahsettiğinde, o kıza öfkelenirsen seni öyle bir döverim ki ataların bile hisseder."

Salvatore'un gözleri soğudu ve elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Bu konuda konuşacağımı sana düşündüren nedir?"

Benim var. Scava yaptı. Dünyada acı gerçekleri söylemekten hoşlanan son adam olan Vinicius bile içini döktü. Salvatore'nin bir hafta içinde Chiara'ya her şeyi anlatacağına bahse girerim.

"Siz ikiniz birbirinize hırlamayı bırakın," diyor Scava, bizi iterek. "Strife'a gitmem gerekiyor. Jax öldüğü için Gagalar çılgına dönecek. İntikam almaya çalışacakları ilk kişiler Acid ve diğerleri olacak."

"Burada kalacağız," diye söz verir Salvatore. "Ama desteğe ihtiyacın olursa beni ara."

"Eskiden uyuduğum zamanları hatırlıyor musun?" Scava merdivenlere doğru yürürken

mırıldanıyor. "Uykuyu özledim amına koyayım."

Salvatore ve ben gece boyunca sırayla Vinicius'un hala nefes alıp almadığını kontrol ediyoruz.

Başındaki yaradan kan akıyor. Chiara'yı uyandırmamaya çalışıyoruz ama hafifçe uyuyor ve ben her içeri girdiğimde gözlerini açıyor. İkinci ziyaretimde, büyük boy bir tişört giymesine yardım ediyorum ve yüzündeki makyajı silmesi için nemli bir bez veriyorum.

Vinicius bebek gibi uyuyor. Bunu yapan tek kişi o.

Odasına girdiğimde neredeyse öğlen olmuştu ve onu hâlâ uyurken buldum. "*Bella Addormentata*," diye mırıldanıyorum, saçlarını yüzünden geriye doğru okşayarak. *Uyuyan Güzel*. "Bütün gün uyuyacak mısın?"

"Mm? Saat kaç?" Vinicius'a uzanıyor ve sonra panik içinde doğruluyor. "Nerede o?" "O iyi. Bir saattir uyanık. Yemek yemiş ve duş alıyor. O kafatası beton kadar kalın."

Gülümsüyor ve tekrar yatağa uzanıyor, esnerken kollarını başının üzerine uzatıyor.

Uykusunun ortasında donup kalıyor ve gözleri açılıyor. "Bu müzik de ne?"

Aşağıda bir plak çalıyor, yavaş, yumuşak bir melodi. Bu benim fikrimdi. Bu şarkıyı çalarak onu incitmek istemiyorum. Bize verdiği onca şeyden sonra ona değerli bir şey vermek istiyorum.

"Kapatabilirim. Mutlu bir anı olabileceğini düşündük. Seni ağlatmış olsa bile." Chiara yavaşça doğruluyor ve dinliyor. Gözleri yaşlarla dolar.

Ve sonra gülümsüyor.

"Evet, öyle. Bu en mutlu anım."

Yataktan kalkmasına yardım ediyorum ve el ele aşağıya iniyoruz. Vinicius'un saçları ıslak ve üzerinde Scava'nın eşofmanları ve bir tişörtle kanepede oturuyor. Salvatore yeni bir gömlek ve pantolon giymek için eve gelmiş ve kollarını kavuşturmuş mutfağın kapısına yaslanmış.

Scava plak çaların yanında oturuyor. Yaklaşık iki saat uyumuş ve bandajlı omzunu tişörtünün altına gizlemiş ama bunu hayatta kaçırmaz. Chiara'ya ters ters bakıyor ve Chiara ona doğru gelirken kıpırdamıyor. Chiara ellerini onun omuzlarına koyuyor ve eğilip yanağından öpüyor. Adamın gözleri şaşkınlıkla açılır. Bir an sonra ifadesi bir kez daha düzleşiyor. "Bu ne içindi?"

"Teşekkür etmek için. Hatırladınız."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye mırıldandı Scava. "Cassius bu sabah dışarı çıktı ve pikabı aldı. Salvatore plağı buldu. Burada oturmuş şarkı dinliyorum."

Ama Chiara buna kanmaz. Babasını öldürmeye çalıştıktan sonra mücadele ederken, Scava ona göz kulak olurken bu şarkıdan bahsetmiştir. Gülümser ve onun yanağını tekrar öper.

Ellerimi beline koyuyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Vücudu benimkine karşı sallanıyor ve ben gözlerimi kapatıp onunla dans ediyorum.

"Açılışınızın berbat olmasına üzüldüm. Dün gece pek bir kutlama yapamadık."

Ağzını kendime doğru eğdim ve onu öptüm. "Önemli değil. Hadi şimdi yapalım."

Salvatore başını sallar. "İyi fikir. Çalmak istediğim bir sürü eski plak aldım. Kim içki ister?"

"Ben," diyor Vinicius.

"Vinicius dışında herkes."

"Ben bir votka alacağım," diyorum Salvatore'ye ve Scava da başıyla onaylıyor. "Ben de alacağım," diye sesleniyor Chiara.

Salvatore ona, "Seninkini portakal suyu ve bir parça kızarmış ekmekle yiyeceksin," der ve mutfağa doğru gözden kaybolur.

"Kahvaltıda votka," diyor gülümseyerek.

Votkasını ve portakal suyunu içip kadehini kaldırırken, Salvatore'nin çaldığı eski doo-wop ve altmışlı yılların pop şarkıları eşliğinde yalınayak oturma odasında dans ediyor. Hepsinin sözlerini biliyor ve şarkılara eşlik ediyor.

Sırtımı duvara dayamış, onun kaygısız gülümsemesine ve sırtından aşağı dökülen altın sarısı saçlarına bakıyor, votka ve meyve suyunu yudumluyorum. Göğsümün derinliklerindeki bu his de ne? Tatlı ama aynı zamanda acı verici.

Chiara, Salvatore ve Vinicius ile dans ediyor, Vinicius onun kalçalarını ve Salvatore onun belini tutarken aralarında sıkışmış durumda.

Onu bu kadar mutlu görmek neden acı veriyor?

"Cassius? Neden bu kadar ciddi görünüyorsun?" Yanağını Salvatore'un göğsüne dayamış, kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Çünkü her şeyi fazla düşünüyor."

Scava'ya şaşkınlıkla baktım. Anlayışlı orospu çocuğu. "Dün gece ara sokakta ne kadar muhteşem görüldüğünü düşünüyordum."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. Bu bir yalan değil. O anda onu kaybedebilirdik. Eğer düşmeme izin verirsem ve onu her şeyimle seversem, onu kaybetmek de beni tamamen mahveder.

Hissettiğim acı değil. Daha önce hiç hissetmediğim kadar tatlı ve güçlü bir sızı.

Bir adamdan diğerine bakıyorum. Son birkaç haftadır onları yakından izliyorum ve her biri benimle aynı şeyi hissediyor. İçimize ulaştı ve sıkıca tutunuyor.

Chiara gülüyor ve Salvatore ile Vinicius'a kendisi hakkında gönderdikleri mesajları soruyor. Salvatore cebinden telefonunu çıkarıp kilidini açıyor ve ona uzatıyor, o da yüksek sesle okuyor.

"Salvatore: Siz ikiniz seks mi yapıyordunuz yoksa birbirinizi mi öldürüyordunuz? Lorenzo: Sonrasında suç mahalli gibi görünmüyorsa seks değildir." Chiara ona doğru eğilir, gülerek Scava'ya bakar. "Kesinlikle bir suç mahalline benziyordu."

Vinicius arkadaşını işaret ediyor. "Bir düzine kavgada Lorenzo'nun yanımdaydım ve her seferinde tek bir çizik bile almadan kurtuldu. Onu seninle aynı yatağa koyarsan, yarı römorkun yoluna girmiş gibi görünür."

Scava koltuğunda sessiz, başparmaklarını ceplerine sokmuş. Başka biri onun iyi vakit geçirmediğini düşünebilir ama o Chiara'ya odaklanmış durumda. Silahıyla oynamıyor ya da pencereden dışarı bakmıyor. Dünyanın başka hiçbir yerinde olamazdı.

Chiara ona gülümser. "Ne diyebilirim ki? Ben Coldlake'in Prensesiyim. Dört belalı erkek arkadaşı olan belalı bir kaltak."

Diğer ikisinden ayrılıyor ve odayı geçip bana doğru geliyor. Ellerini göğsüme koyuyor ve bana gülümsüyor, gözlerinde yaramazlık dans ediyor.

Sonra ayaklarımın dibindeki halıya çöktü. "Bir fantezim var." Birden oda elektriklendi.

"O nedir, *bambina*?"

"Ben. Ve hepiniz."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Nasıl başlıyor?"

"Burada dizlerimin üzerindeyim. Ve ikinizi birden tutuyorum. İkinize dokunuyorum."

Vinicius odanın diğer tarafındaydı ama kara büyüyle yanımda belirdi ve Chiara'ya gülümsedi. "Selam."

"Hey," diye cevap veriyor, ellerini her iki kalçamızda gezdirerek. Yemin ederim ikimiz de nefeslerimizi tutuyoruz. "Neden tişörtlerinizi çıkarmıyorsunuz?"

Gömleğimin düğmelerini açıp omuz silkiyorum. Vinicius da öyle. Chiara ellerini ikimizin de karnının üzerinde gezdiriyor ve kemerlerimizin ve kalınlaşan siklerimizin üzerinden aşağı doğru okşuyor.

Vinicius başını geriye atar ve inler.

Odanın diğer tarafında, Scava ve Salvatore dikkatle izliyorlar.

Kemerime uzanıyorum ve pantolonumu çıkarıp iç çamaşırmıdan kurtuluyorum, Vinicius da aynısını yapıyor. Chiara her birimizi avucunun içine alıyor ve parmaklarını boylarımızda aşağı yukarı gezdiriyor. Omuz omuza onu izliyoruz, göğüslerimiz sert nefeslerle kalkıp iniyor.

Dilini uzatıp Vinicius'un sikinin ucunu yalıyor. Sonra da benimkini. Beni ıslak, sıcak ağzının içine alıp yavaşça ve sertçe emiyor. Sonra aynısını Vinicius'a yapıyor ve yemin ederim yanağı onunkinin etrafında çukurlaşırken bunu kendi sikimde hissedebiliyorum.

Mio Dio. Bir ergen gibi kendimi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayım ve o bana neredeyse hiç dokunmadı.

Kararlı bir ifadeyle uzunluğumu ağzına alıyor ve beni derinlere itiyor. Boğazı kasılıyor ve öksürüyor. "Bunu öğürmeden nasıl yapabilirim?"

"Sana öğretmemi ister misin?" diye soruyorum, o da başıyla onaylıyor. Odanın ortasında geniş, düz bir sedir var. "Tişörtünü ve külotunu çıkar. Sedirin yanına git ve sırt üstü uzan."

Söyleneni yapıyor ve ben de onu başı kenardan sarkana kadar sedirden yukarı çekiyorum. Hepimiz ona bakıyoruz, çıplak ve bize karşı çıplak.

Parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. "Aç ağzını, *bambina*."

Öyle yapıyor ve ben de uzunluğumu ağzına, boğazına kadar sokup tekrar çıkarıyorum. "Aferin kızım," diye fısıldıyorum ve sonra tekrar içine doğru itiyorum, bu açı onun benden çok daha fazlasını almasına izin veriyor.

"Daha derine, Cassius," dedi Scava, parlak bakışları Chiara'nın kemerli boynuna sabitlenmişti.

Saçlarını ellerimle toplayıp başını kucaklıyorum ve sonra yavaşça itebildiğim kadar itiyorum. Scava neredeyse inliyor, "Seni onun boğazında görebiliyorum."

Vinicius kalçalarının arasına çömeliyor, onu açıyor ve ayak parmakları kıvrılana kadar amına kadar uzun bir yalama yapıyor. Chiara gözlerini kapatıyor, bir eliyle benim kalçamı tutarken diğer eliyle Vinicius'un kalçasını kavırıyor.

Pencereden sızan güneş ışığı vücudunu altın sarısı bir ışığa boyuyor. Sırayla Salvatore, Vinicius ve Scava'ya bakıyorum.

Bunu görüyor musun?

Bunu görüyorlar. Başka tarafa bakamıyorlar.

Chiara aniden kıkırdıyor ve sikimi dudaklarından çekiyor. "Vinicius kıcımı yalıyor."

Demek öyle. "Hoşuna gidiyor mu?"

"Bu garip... Sanırım biliyorum."

"Kıçına bir parmak ister misin, *bambina*?"

Parmaklarını yavaşça sikimde aşağı yukarı gezdiriyor ve gülümsüyor. "İyi kızlar kıçlarına parmak ister mi?"

"Bizimki olurdu."

"Evet, lütfen, Vinicius," diye nefes alıyor.

Scava sandalyesinin arkasına uzanır ve Vinicius'a küçük bir şişe fırlatır, Vinicius da onu alır ve Chiara'ya gösterir. Kayganlaştırıcı.

Chiara beni geçip Scava'ya bakıyor. "Birisi hazırlıklı gelmiş."

Vinicius parmağına kayganlaştırıcı sürerken, "O sıradan bir izci," diye mırıldanıyor. Scava ona hınzırca bir gülümseme ve üç parmakla selam veriyor.

Vinicius parmağını yavaşça onun göt deliğine sürüyormuş gibi görünüyor. Chiara aniden keskin bir nefes alıp gözlerini kapatıyor ve uzun, durgun darbelerle sikimi emmeye geri dönüyor.

Vinicius dudağını ısıriyor, parmağını yavaşça kızın içine sokup çıkarırken büyülenmiş bir halde ona bakıyor. "Harika hissediyorsun, kedicik. Yüce Tanrım."

Salvatore yavaşça soyunur, sonra Chiara'nın yanına çömelir ve başını eliyle kavrar.

Elini. Sarı saçları parmaklarının üzerine dökülüyor ve adam onun boğazını, göğüslerini, karnını okşuyor. "Bebeğim, çok güzelsin. Sana dokunmamızı seviyor musun?"

Chiara gözlerini açmıyor ama kaşları birbirine yaklaşıyor ve kararlı bir şekilde başını sallıyor. Salvatore yavaşça klitorisini ovuyor ve sonra parmaklarını onun seksinin içinde kıvrıyor.

"Ağzının içindeyiz. Amındayız. Götündeyiz. Her yerdeyiz, bebeğim. Ama bu sadece başlangıç. Seni sikmeyi sevdiğimizi biliyorsun."

Vinicius öne doğru eğiliyor ve diliyle klitorisini çalıştırıyor ve Chiara sikimi daha sert emiyor ve nefes alışı verisi derinleşiyor.

Salvatore, "Cassius sana sikinin tamamını nasıl alacağını öğretiyor," diye mırıldanıyor. "Vinicius sana kıcını bize vermenin ne kadar iyi bir his olduğunu gösteriyor. Üç adam vücudunun derinliklerine girerken ne kadar güzel görüldüğünü anlatıyorum. Ve Lorenzo... Lorenzo'nun ne planladığını kim bilebilir ama buradan sikinin sertleştiğini ve o sandalyede daha fazla oturmayaacağını görebiliyorum. Üçümüzün seni üç delikten sikmesiyle boşalırken ne kadar güzel görüldüğünü ona göster."

Chiara acil bir ses çıkarıyor, sırtı esniyor ve üçümüz parmaklarımız ve sikimizle onu hızla dövüyoruz. O boşalırken, kendimi boğazının arkasına kadar itiyorum. Öğürme refleksi yok. Sadece her şeyim ağzının içindeydi.

Vinicius otururken inliyor. "Boşalırken kıcının parmağıma yapıştığını hissedebiliyordum." Salvatore'a ateşli bir bakış fırlatıyor. "Kedicik, neden dönüp bize Salvatore'nin sikinin üzerinde otururken ne kadar güzel görüldüğünü göstermiyorsun?"

Scava ayağa kalkarak, "Hadi odama çıkalım," diyor.

"Burada bolca yer var," diyorum ona, ağzından çekerek. Scava çoktan kapıya doğru yönelmişti. "Odamda bir ayna var."

İyi bir noktaya değindin. Chiara'yı kollarıma alıp yukarı taşıyorum. Onu Scava'nın yatağında Salvatore'nin yanına bırakıyorum ve Vinicius'la birlikte ona sarılıp öpüşmelerini izliyorum. Vinicius, Salvatore'yi sırt üstü itiyor ve Chiara'yı belinden kavırıyor.

"Sana yardım etmeme izin ver, kedicik," diyor, gözleri ateşli ve tilki gibi. Elini Salvatore'nin sikin dibine doluyor ve onu yavaşça sikin uzunluğundan aşağı itiyor.

Salvatore onun kalçalarını kavrayıp içine doğru iterken onu sertçe öpüyor. Bir an sonra bana doğru uzanıyor ve Salvatore'un üzerinde öne doğru eğilerek sikimi ağzına alıyor. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, Salvatore içine doğru iterken nefesimin altında inliyor ve küfrediyorum. Vücudunun her hareketinde göğüsleri zıplıyor.

Beni eline aldı ve Scava'ya döndü. "Lorenzo? Peki ya sen?"

Başını sallıyor, sandalyesinde rahatlıyor. "Hastama göz kulak oluyorum. Aşırıya kaçmadığından ve aptal kafasını parçalamadığından emin olmalıyım."

Scava'ya şüpheli bir bakış attım. Bir şeylere göz kulak mı oluyorsun? Bundan şüpheliyim. Daha çok zamanını bekliyor gibi.

Ne isterse yapabilir. Kızımızla meşgulüm ve keyfime bakacağım.

Salvatore dudağını ısıırıyor ve Chiara'nın sikimi ağzıyla işleyişini izliyor. "Bebeğim, çok iyi gidiyorsun. İyi bir kız ol ve Vinicius'un seni götten sikmesine izin ver."

Chiara

I Bana o *bakışlarından* birini atan Salvatore'a bakıyorum. Şeytani. Çekici. Azgın. Kıçım Vinicius'un içimdeki parmağı yüzünden karıncalanıyor ve daha fazlasını arzuluyorum. Vinicius yukarıdan getirdiği küçük, koyu renkli bir şişeyi çıkarıp önüme koyuyor. "Bu yardımcı olabilir. Poppers. Birkaç saniyeliğine başın dönecek ve sonra rahatlayacaksın. Denemek ister misin?"

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Sadece nefes al. Derin bir nefes." Lorenzo'ya bakıyorum.

"Güvenli mi?" Başını sallıyor.

"Sadece bu seferlik."

Salvatore'nin sikinin üzerine oturuyorum ve Vinicius'un burun deliklerimden birini sıkıştırıp şişeyi burnumun altında tutmasına izin veriyorum. Keskin, soğuk buhardan derin bir nefes alıyorum. Bir an sonra içimi sıcak, coşkulu bir his kaplıyor.

"Oh, Tanrım. Harika hissediyorum." Aynı anda hem sarhoş hem de inanılmaz azgın. Odanın içinde her bir erkeğime bakıyorum, koca bedenleri üzerimde, altımda ve yanımda beliriyor. Vücudumda bir sürü el var. Coldlake'in en şanslı kızıyım. Aynı zamanda Coldlake'in en azgın kızıyım ve Salvatore'unkine daha da gömülürken Cassius'un kalın, damarlı sikini sıkıca tutuyorum. Biraz daha, lütfen.

Lorenzo aniden yatağın yanında dikiliyor. Çenemi kavrayıp ona bakmamı sağlıyor ve dilimi üst dudağımda gezdiriyorum. Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Bu tamamen bozulmuş iyi bir küçük kız. İyi hissediyor musun? Vinicius'un seni götten sikmesini ister misin?"

Başımı sallıyorum, içimde sıcak hisler dolaşıyor.

Yanağımı okşuyor ve sandalyesine geri dönüyor. "Aferin kızıma."

Vinicius'un kıçıma daha fazla kayganlaştırıcı sürdüğünü ve parmaklarından birinin sıkı kas halkasının içine girdiğini hissediyorum. Parmaklarım Salvatore'nin göğsünde kenetleniyor. Neden bu kadar yoğun bir şekilde iyi hissettiriyor? Bir an sonra iki parmağını içime sokuyor ve yavaşça titreştiriyor.

Salvatore uzanıp yanağımı okşadı. "İyi misin, bebeğim?"

Başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıp yavaşça bırakıyorum. Vinicius parmaklarını geri çekiyor ve sikiinin küt ucu beni dürtüyor. Yavaşça, elleri ve yumuşak sözleriyle beni ikna ederek bir santim içeri giriyor. Sonra bir santim daha. Salvatore hareketsiz duruyor, elleri yüzümü ve boğazımı okşuyor.

İnliyorum ve başımı arkaya yatırıyorum. Bu yoğun hissettiriyor. Çok gergin ve dolu. Vinicius hareket etmeye başlıyor, kalçalarını yavaşça itiyor.

Sonra...

"Kahretsin, Salvatore'un sikinin benimkine sürtündüğünü hissedebiliyorum." Cassius'a uzandım ve onu kendime çektim.

Salvatore ve Vinicius birlikte iterken, Cassius'u boğazımın arkasına doğru itiyorum.

Evet.

Mükemm
el.

Birinin saçlarımı hafifçe okşadığını hissediyorum ve gözlerimi açıyorum. İki yanan mavi göz görüşümü dolduruyor. Lorenzo. Uzanıp elini tutuyorum. Ben de onu istiyorum. Hepsine ihtiyacım var. Bedenimin onlara ihtiyacı var. Kalbimin onlara ihtiyacı var.

"Adamlardan birinin işi biter bitmez," diyor Lorenzo yumuşak bir sesle, "onun yerini ben alacağım. Ağzını sikeceğim. Amını. Ve kışını. Döl içinde kalacaksın. Hassas olacaksın. Şişmiş. Islak. Yıpranmış."

Cassius'un sikinin etrafında inliyorum.

Lorenzo'nun yumruğu saçlarımda sıkılaşıyor. "Ve sen de iyi bir kız olacaksın ve bana istediğimi vereceksin." Elimden geldiğince başımı sallıyorum. Tehlikeli adamlarım için iyi bir kız olmayı seviyorum.

Salvatore gergin bir sesle, "Evet, öyle," diyor. Kalçalarımı daha sıkı tutuyor ve içime daha sert girmeye başlıyor. "Kahretsin, kafayı yiyeceğim."

Çekiliyor ve elinin karnıma doğru inip çıktığını hissedebiliyorum.

Lorenzo izlemek için topuklarının üzerine çöküyor. "Yükünü her tarafa boşalttığından emin ol-" Sıcak sıvı fişkırımlarının karnımı çizdiğini hissettiğimde ve Salvatore serbest bırakıldığını inlediğinde bir kahkaha ile kesiyor.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor Lorenzo ve parmaklarını karnımın üzerinde gezdiriyor.

Cassius daha sert nefes alıyor ve elleri saçlarımı yumrukluyor. "*Bambina*, küçük şirin kışın yarrakla dolu. İyi bir kız gibi beni yutacak mısın?"

Üzerinden gelen sıcaklık muazzam. Ağzımın derinliklerine doğru itiyor ve inliyor. Aleti kasılıyor ve ağzım onun dölüyle dolup taşıyor. Cassius derin bir nefes alıp çekiliyor ve ben yutkunurken eğilip beni öpüyor ve başparmağıyla dudaklarımı ısırtıyor.

"*Bella*. Siktiğimin *Bella*'sı."

Lorenzo ayağa kalkıyor, tişörtünü çıkarıyor ve yüzünü buruşturuyor. Sol omzu beyaz bir bandajla sarılmıştı.

Ona bakıyorum. "Lorenzo! Yaralanmışsın. Ne zaman oldu bu?"

Kot pantolonunu çıkarıyor ve sikini avuçlarının arasına alıyor. "Önemli değil. Aç ağzını."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama onun yerine sikini ağzıma sokuyor. Ona ters ters bakıyorum ama tek parça olduğuna ve kötü yaralanmış gibi görünmediğine dair kendimi rahatlatıyorum. Vinicius aniden beni daha sert ve daha derinden sikmeye başladığında hiçbir şeye konsantre olamıyorum.

"*Fuuuck*," diye inlemeye başlıyor, uzun ve yüksek sesle.

Lorenzo parmaklarını saçlarımdan geçiriyor ve "Vinicius kışına boşalacak ve sonra tamamen benim olacaksın" diyor.

İçimden bir heyecan ve arzu geçiyor.

Vinicius yüksek bir iniltiyle bir, iki kez derinlere doğru itiyor ve sonra duruyor. Yavaşça, dikkatlice içimden çıkıyor. Sonra tekrar iniliyor, başı eğik. İyi bir inilti de değil.

Cassius onun yanağını tokatlar. "Neyin var? Bayılacak mısın?"

Vinicius cevap vermiyor. Cassius onun kolunu omzuna atıp yataktan kalkmasına yardım etti. "Soğuk su. Duşa gireceğiz."

Bir an için ikisinin gidişini izliyorum ve sonra Lorenzo çenemi tutuyor. "Kolların mı yoruldu prenses? Neden dönmüyorsun?"

Yapış yapış oldum. Amım fişkırıyor. Kıçım hassas. Bitkin düşmüştüm. Sırt üstü dönüyorum ve bacaklarımı Lorenzo'nun kalçalarına sarıyorum, benim için ne sakladığını merak ediyorum.

Amımın içine batıyor ama bununla ilgilenmediğini şimdiden söyleyebilirim. Başparmağını sertçe alt dudağıma sürtüyor, dudaklarında tehditkâr bir gülümseme oynuyor. "Kıçın döl dolu. Ben de eklesem nasıl olur?"

Salvatore başını ellerinin arasına almış gülümseyerek yanımıza uzanıyor.

Lorenzo içimden çıkıyor, sikini yeniden yerleştiriyor ve kalçalarımın birini omzuma kadar itiyor ve sonra yavaşça kıçıma batıyor. Zevkle tıslıyor. "Siktir, bu çok iyi. Ağrın var mı prenses?"

Nefes nefese kaldım. "Ben iyiyim."

"İyiden daha iyisini yapabiliriz. Salvatore, çekmecemde Chiara için bir şey var."

Salvatore'un yatağın başucundaki çekmeceye uzanıp titreşimli bir asa çıkarmasını izliyorum. "Bir silah bekliyordum."

Salvatore sırtarak vibratörü açıyor ve klitorisime uyguluyor. "Düşündüm de, ben de öyle."

Titreşimler içimde yuvarlanırken nefesim kesiliyor ve Lorenzo'nun yaralanmamış omzunu ve Salvatore'un da. "Aman Tanrım. *Aman Tanrım*. Daha önce hiç vibe

kullanmamıştım." Salvatore bir kaşını kaldırdı. "Beğendin mi?"

Nefesim daha hızlı geliyor. Lorenzo'nun sikinden gözümü ayıramıyorum. "Evet, oh, *Tanrım*, evet istiyorum."

Göz ucuyla Vinicius ve Cassius'un duştan çıktıklarını görüyorum. Vinicius yine kendi ayakları üzerinde duruyor. Beni yatakta Salvatore ve Lorenzo ile birlikte görünce bize doğru yöneliyor.

Lorenzo bir sandalyeyi işaret ediyor. "Hayır. Otur lan."

Derinlemesine iterken daha yüksek sesle inliyorum ve Salvatore titreşimli çubuğu klitorisimin üzerinde yavaşça ovuyor. "Sen çok iyi bir doktorsun."

Öne doğru eğiliyor ve elini boğazıma doluyor, yüz ifadesi vahşileşiyor. "Kıçına üflemek için can atıyorum. Şimdi, bana ve Salvatore'a pis bir orospu gibi gel."

Çaresizce ona bakıyorum.

Oh, Tanrım.

Eğer mecbur kalırsam.

Orgazmım hızla yükseliyor ve beni tüketiyor. Tepeden tırnağa zevk saçıyorum. Lorenzo parmaklarını boğazımda daha sıkı kenetliyor, başım dönene ve uçana kadar yanlarımı sıkıyor. İtişlerinin ritmi bozuluyor ve yüksek sesle küfrediyor, parmakları içime giriyor, sonunda hareket etmeyi bırakana ve Salvatore vibe'ı uzaklaştıranaya kadar.

Sırt üstü uzanıyorum, nefes nefese kalıyorum ve Lorenzo içimden çıkarken bir seks bulutunun üzerinde süzülüyorum. Bu çılgıncaydı.

Her saniyesine bayıldım.

Salvatore ve Lorenzo duşa girmeme yardım ettiler. Lorenzo beni lifle yıkarken Salvatore beni öpüyor, sonra da kendisi.

Lorenzo yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Hoşuna gitti mi prenses?" Başımı sallıyorum, kelimeleri oluşturmamaya kadar bitkin ama mutluyum.

Alnıma bir öpücük konduruyor. "İşte benim kızım."

Bizi yalnız bırakıyor ve ben sıcak spreyin altında kollarımı Salvatore'nin beline doluyorum. Saçlarımı yıkarken kendi kendine mırıldanıyor ve suyun altında durulayarak temizliyor.

Sonunda beni öpüyor ve duştan çıkıyor. Olduğum yerde kalıyorum, üzerimden akan suyun ve şampuan kokusunun tadını çıkarıyorum. Kendimi iyi anlamda boşalmış hissediyorum. Kafam berrak ve bedenim rahatlamış.

Aşağıya indiğimde dördü de eşofman ve bornozlarıyla kanepede sıraya girmişlerdi. Hepsi benim adamlarım. Müthiş Coldlake Sendikası. Salvatore ve Vinicius'un arasına girip aptal gibi gülümsüyorum. İkisi de kollarını bana doluyor ve ikisini de öpüyorum, ellerimi Cassius ve Lorenzo'ya uzatıyorum.

"Bu harikaydı. Hepiniz harikasınız."

Cassius işaret parmağıyla yanağımı okşuyor ve gülümsüyor. "Hayır, sen. Akşam yemeği için dışarı çıkıyorum. Sen ne istersin?"

"Pizza olmaz," diye mırıldandı Lorenzo. "Pizza yediğimizde mızımızlanmayı hiç bırakmıyorsun." "Bu şehirdeki pizzalar-" diye başlıyor Cassius kaşlarını çatarak.

"İğrenç, hemfikiriz," diye bitiriyor Salvatore. "Chiara, ne istiyorsun?" Bir an düşünüyorum. "Burger ve soğan halkası. Açlıktan ölüyorum."

Cassius ayağa kalkıyor. "Burger ve soğan halkası olsun."

Cassius gittiğinde uzanıp Lorenzo'nun omzuna dokunuyorum. "Ne oldu sana?" "Hiçbir şey," diyor otomatik olarak.

Ona yaklaşıyorum ve Vinicius'un kucağına oturuyorum. "Dün gece neredeydin?" "Strife'a gitti," diyor Vinicius ve Lorenzo ona ters ters bakıyor.

"Lütfen bana ne olduğunu anlat."

Lorenzo yüzünü buruşturuyor ve bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Barı kapattık ve müşterileri ve kızları evlerine gönderdik. Sabah üç sularında bir düzine Geak geldi ve mekânı ateşe vermeye çalıştı."

"Jax'i öldürdüğüm için mi?"

Başını sallıyor. "Dağınık ve aptaldılar. Bir saatten kısa sürede bitti." "Ama sen nasıl yaralandın?"

"Bir kurşun beni sıyırdı. Önemli bir şey değil."

Önemsediğim bir adama kurşun isabet etti. Bu bir şey değil. Birkaç santim sağa gelse ciddi bir yaralanma olurdu. Birkaç santim daha olsaydı ölmüş olurdu. "Özür dilerim. Benim yüzümden yaralandın."

Lorenzo beni şaşırtarak güldü. "Prenses, güneybatıdaki en sadist piçlerden birini hakladın. Acid bana bir kız kardeşin olup olmadığını sordu. Ona siktirip gitmesini söyledim."

Cassius döndü ve kağıt ambalajlardan yedik. Diğerleri Geaks'in liderliğini kimin devralabileceğini tartışırken Vinicius ve ben pek konuşmuyoruz. Hamburgerimi bitirdiğimde tekrar Vinicius'un kucağına giriyorum ve rahatlıyoruz. Nefes alış verişi düzeliyor ve kafamı kaldırdığımda gözleri kapalı. Yanağımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinliyorum. Bir an sonra gözleri de kapanıyor.

Bir süre sonra kendimi bir yatağa yatırılmış ve şiltenin yanıma çökmüş olarak hissediyorum. Vinicius bir tarafta, derin uykuda. Cassius diğer tarafta ve battaniyeleri üzerimize örtüyor.

"Neredeyiz biz?" Fısıldıyorum.

"Scava'nın yatağında. Yeni çarşafarla." "Lorenzo ve Salvatore nerede?"

"Scava senin yatağında. Salvatore boş odalardan birinde. Ona göz kulak oluyoruz," diye ekliyor Vinicius'a başıyla selam vererek. "Ben bakıyorum zaten. Sen uyumaya git."

Cassius'a daha da yaklaşıyorum ve uzanıp karanlıkta yüzüne dokunuyorum. Parmaklarıma karşı gülümsüyor. "*Bambina?*"

"Poker oyunundan sonra bütün gece uyuyamadım. Uyanık olduğunu hissedebiliyordum ve

seninle uyanık kalmak."

Kollarını bana doluyor ve beni sıcak göğsüne yaslıyor. "Ben de seni hissedebiliyorum."

Ona sımsıkı sarıldığımda rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Uyandığımda güneş doğmuştu ve Lorenzo'nun yatağında yalnızdım. Kapının arkasında bir bornoz buluyorum ve aşağıya iniyorum.

Lorenzo mutfakta, dumanı tüten kahve makinesinin yanında duruyor. Atlet ve siyah kot pantolon giymiş, pazusunun üst kısmındaki beyaz bandajın kenarları görünüyor.

Lorenzo'nun kollarına giriyorum ve onu kendime yakın tutuyorum. Vücudu refleks olarak geriliyor ve sonra yavaşça kolları bana sarılıyor.

"Nasıl hissediyorsun prenses?"

Harika hissediyorum. Şimdi ona yakın olduğum için daha da iyi hissediyorum. "Dün hakemlik yapıyordun. Bunun Cassius'un gayri resmi işi olduğunu sanıyordum ama onun yerine bizimle ilgilenmek istedin."

Kaşlarını çatıyor, yanımdan geçip gidiyor. "Vinicius beyin sarsıntısı geçirdi ve sana uyuşturucu vermek istedi. Mantıklı bir şeydi, hepsi bu."

"Sen bize göz kulak olurken kendimi çok güvende hissediyorum."

Omuzlarını kaldırıyor ve sanki yaptığı şey önemli bir şey değilmiş gibi bırakıyor. Hiçbir şey değilmiş gibi.

Birkaç dakika geçer ve sonra sessizce, "Sadece iyi vakit geçirdiğini ve incinmediğini görmek istedim" der.

Çenesine bir öpücük konduruyorum. "Çok tatlısın, Lorenzo."

Bana deliymişim gibi bir bakış atıyor ve kollarımdan çekilip kahve yapmaya geri dönüyor.

Vinicius taze yüzlü ve enerjik bir şekilde mutfığa giriyor ve yüzündeki tüm renk geri gelmiş.

"Günaydın, en sevdiğim insanlar. Güneş parlıyor. Kuşlar şarkı söylüyor."

Lorenzo gözlerini tavana diyor ve ona bir espresso uzatıyor. Bana beyaz bir kahve yapmak için fincana sıcak süt koyarken, kızgın ifadesi eriyip gidiyor ve parmakları dalgın bir şekilde az önce öptüğüm çenesindeki noktaya dokunmak için yukarı kayıyor.

Vinicius kollarını bana doluyor ve dudaklarını kulağıma dayıyor. "Neden sırtıyorsun?"

"Çok tatlı. Sence de öyle değil mi?"

Vinicius gülümser. "Lorenzo mu? Her zaman. Peki ya ben?"

Başımı çeviriyorum ve onu öpüyorum. "Sen benim meleğimsin. Bugün çok daha iyi görünüyorsun. Yaralandığın için üzgünüm."

Derin bir nefes alır ve yavaşça bırakır. "Ben değilim."

"Ne?"

Lorenzo önüme bir fincan kahve koyuyor ve kendi espressosuyla tezgâha oturuyor. Vinicius yanımdaki tabureye tünüyor. "Geçen gece ihtiyacım olan pek çok şeyi aldım. Ricci öldü." Lorenzo ile espresso fincanlarını tokuşturuyor.

"Cehennemde uzun süre yansın," diye mırıldanıyor Lorenzo.

"Sana her şeyi anlattım, kedicik. Ve sonra Coldlake'in en güzel kadını hayatımı kurtardı. Beni kesin ölümden kurtaracak üç kişi olduğunu biliyordum ama şimdi bir kişi daha var. Bunda sevilmeyecek ne var?"

Yanağını okşuyorum. "Sen bardağın dolu tarafını gören bir adamsın, değil mi?" Parmaklarımı dişleriyle ısırıyor.

"Olması gereken tek şey bu, kedicik."

Cassius duştan yeni çıkmış ve üzerinde bembeyaz bir gömlekle mutfığa gelir. Lorenzo ona

kahve yapmak için ayağa kalkıyor.

Ona hayret ederek başımı sallıyorum. "Cassius, diğer herkes Lorenzo'nun eşofmanlarını ve tişörtlerini giymiş-

gömlükler ve bir iş yemeği için hazır görünüyorsun. Nasıl?"

Ağzıma bir öpücük konduruyor. "Arabamda yeni gömlükler bulunduruyorum elbette. Kim olduğumu sanıyorsun?" Elime bir şey sıkıştırdı. "Bu senin için."

Şaşkınlıkla yere baktım. Bana bir telefon verdi.

"Bu bir yazıcı," diye açıklıyor Cassius ve bana şifreyi söylüyor. "Arama yapabilir ve interneti kullanabilirsin ama hiçbir e-posta ve sosyal medya hesabına girme. Baban onları izliyor olacak. Bir adresin izini sürebilir."

Vinicius ona sırtıyor. "IP adresi." "Şu şey. Her neyse. Bize mesaj atmak için kullan."

Lorenzo kahve makinesinin başında bana arkasını dönerek, "Çıplak fotoğraf gönder," diyor.

"Önce sen, Lorenzo." Telefonun kilidini açıyorum ve kayıtlı dört kişi olduğunu görüyorum. Düzgün bir listedeki isimlere gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. İhtiyacım olduğunda hepinizle iletişime geçebileceğimi bilmek içimi rahatlatıyor."

Salvatore içeri girdi, yüzünden öfke saçılıyordu. Nişanlandığımız gece sikini ağzıma soktuğundan beri onu bu kadar öfkeli görmemiştim. Elimdeki telefona bir kez baktı ve onu benden kaptı.

İşte başlıyoruz. Bay Kontrol Manyağı, değerli gelininin kendi izni olmadan dış dünyayla iletişim kurabilmesi fikrinden hoşlanmıyor.

Derin bir nefes aldım ve elimi uzattım. "Onu geri ver."

"Haberleri gördün mü?" Ama Salvatore bunu bana söylemiyor. Diğerlerine söylüyor ve beni şaşırtacak şekilde sesi titriyor ve yüzünün rengi soluyor. Salvatore kızgın değil.

Çok korkmuş.

"Hayır, neden?" Vinicius sorar.

Elimi koluna koydum. "Ne oldu?"

Salvatore bana bakıyor, mavi-yeşil gözleri fırtınalı ve umutsuz. "Çok üzgünüm, Chiara."

Salvatore

“Y Beni korkutuyorsun, Salvatore. Ne için üzgünsün?”
Bir elimi ateşli alnımda gezdiriyorum. Ona neler olduğunu nasıl anlatacağım?
kendim inanabilir miyim? Chiara mahvolacak ve arkadaşlarım... Bunu kaldıramayız.
Yine mi?

Chiara'nın kollarını kavriyorum, kelimeleri söylemeye zorluyorum ve aynı zamanda sakın kalmaya çalışıyorum. "Bebeğim, söylediklerimi harfiyen yapmanı istiyorum. Cassius ve ben seni havaalanına götüreceğiz. Seninle birlikte uçacak ve yanında kalacak. Korkmana gerek yok." Cassius'a bakıyorum. "Chiara'yla gidebilirsin, değil mi? Ben burada kalmak zorundayım."

Cassius bana bakıyor, kaşları birbirine yaklaşmış. *Hayır. O değil*, diye düşündüğünü duyabiliyorum. Evet, onu.

Aynen öyle.

Chiara elimi tuttu. "Yavaş ol. Neden bahsediyorsun sen? Nereye gidiyorum ben?" "Napoli'ye.

Cassius ve Ferragamo'larla güvende olacaksın. Keşke seninle gelebilseydim, ama-

Vinicius sözümü kesti. "Salvatore. Neler oluyor?"

Vinicius'a bir haber sitesinde açık olan telefonumu veriyorum. Makaleyi okurken yüzü donuklaşıyor. "Hayır. Bu mümkün değil."

Dişlerimin arasından, "Kimin yaptığını asla bulamadığımız zaman mümkün," diyorum. "Ama neden o?" Vinicius soruyor.

"Chiara yüzünden."

"*Siktir.*"

Aynen öyle.

Vinicius telefonumu Cassius'a veriyor ve bir süre halıyı inceliyor. "Ben Chiara ve Cassius'la gideceğim ama Lorenzo kalmalı. Strife ve diğer çeteler konusunda onun yardımına ihtiyacınız olacak."

Bu mantıklı ve Chiara'nın yanında iki kişi olursak hepimiz daha iyi hissederiz. Ferragamo'lar dokuz yıl önce Ginevra'ya yaptıkları gibi ona da bir güvenlik görevlisi verecekler.

Oh, Tanrım. Ginevra. Onun da Coldlake'ten ayrılması gerekecek ama üçüncü üç aylık döneminde ve uçmasının güvenli olduğunu sanmıyorum. O ve Antonio arabayla gitmek zorunda

kalacaklar, belki Kanada'ya. Ülke dışına çıktığında çok daha rahat nefes alacağım.

Mutfağın diğer tarafında ani bir patlama olur ve Chiara sıçrar. Lorenzo bir avuç dolusu espresso bardağını fayansların üzerine fırlatmıştır. Telefonuna bakarken bir eli saçını tutuyordu. Sonra hışımla odadan çıkıyor.

Chiara birimizden diğerine bakıyor. "Hepiniz beni korkutuyorsunuz. Rosaline'e bir şey mi oldu? Diğer kızlardan birine?"

Başımı sallıyorum ve katilin onlardan birini hedef almamış olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyorum. Rosaline, Candace ve Sophia, hepsi de benim çevremdeki güzel kızlar. Sanki bu sefer en çok zarar vermek istediği kişi Chiara. Ya da onun aracılığıyla bize zarar vermeye çalışıyor, sonunda-

Bu düşünceyi kapattım. Böyle bir şey olmayacak. Bunun olmasına izin vermeden önce öleceğim.

"Ailelerini aramam gerek. Seninle birlikte Napoli'ye uçmalılar." O kızların başına bir şey gelirse aileleri beni asla affetmeyecek, ben de affetmeyeceğim. Telefon görüşmelerini özel olarak yapmak için kapıya yöneliyorum ama Chiara kolumdan tutuyor.

"Salvatore! Bana neler olduğunu anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Değil... Biri mi öldürüldü?"

Lorenzo odaya geri dönüp Cassius'un göğsüne bir şey vurduğunda ona söylemek için ağzımı açıyorum. Sonra iki eliyle tezgahın kenarını kavırıyor, gözleri cinayet dolu.

Cassius, Lorenzo'nun ona verdiği şeye bakar ve odayı geçerek Chiara'ya gider ve yüzünü ellerinin arasına alır. Yaşadığına dair kendini rahatlatır. Güvende olduğuna. Ona elinde tuttuğu şeyi gösterir. Açtığı pasaportta Chiara'nın resmi ve sahte bir isim vardır. "Vinicius bunu birkaç hafta önce senin için yaptırdı. Havaalanını arayıp jete yakıt vermelerini söyleyeceğim. Hemen gitmemiz gerek."

Chiara kendini onun elinden çekip alıyor. "Biriniz bana ne haltlar döndüğünü anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Lorenzo çekmecedan bir fermuarlı kravat çıkarır ve Chiara'ya doğru ilerler. "Cassius, kollarını tut."

Hepimizden uzaklaşıyor. "Sakın buna cüret etmeyin. Herkes sakın olsun. Tanıdığım birine bir şey mi oldu? Rosaline ve diğerleri iyiye bunun benimle ne ilgisi var anlamıyorum."

Derin bir nefes alıyorum. "Chiara, üzgünüm. Nicole kaçırıldı."

Chiara'nın rengi tebeşir gibi soldu. Nicole'ü, bizim dünyamızdan o kadar uzakta olan ve güvende olması gereken bir kızı düşünmemişti bile. "Arkadaşım Nicole mü? Nicole De Luca mı? Ama neden?"

"Birkaç saat önce oldu. Üniversiteye giderken kayboldu ve ailesi güzergahı araştırdığında kaldırımında siyah bir çiçek buldu."

Coldlake'teki herkes kayıp bir kızın ve siyah bir çiçeğin ne anlama geldiğini biliyor. Ailesi aklını kaçırmış olmalı.

Chiara elini ağzına götürerek inliyor. "Ama Nicole kardeşlerinizi tanı mıyordu. Hiçbirinizi tanı mıyor. Onunla bir yıldan fazladır konuşmadım. Siyah Orkide Cinayetleri'nin birileri dördünüzü cezalandırmak istediği için işlendiğini sanıyordum."

"Yaptılar," diyor Cassius, yüz ifadesi asık. "Hâlâ senin aracılığınla bizi cezalandırmak istiyor." "Bir taklitçi olabilir," diyor Vinicius. "Bizden hoşlanmayan başka bir pislik."

Bunu düşündüm. "Olabilir. Yeterince düşman edindik. Her iki durumda da Chiara Coldlake'te güvende değil.

Bebeğim, Cassius'la git. Nicole'u bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız, söz veriyoruz."

Chiara gözlerinde parıldayan yaşlarla birimizden diğerine bakıyor. "Onu canlı bulacağınızı

düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Cassius'la bakışıyoruz. O da benim hissettiğim kadar kaderci görünüyor. Siyah Orkide Katili kurbanlarını her nerede tutuyorsa, orası o kadar mütevazı bir yer ki geçen sefer bulamamıştık ve muhtemelen bu sefer de bulamayacağız.

Chiara gözlerini siliyor ve kendini silkeliyor. "Coldlake'i terk etmeyeceğim. Onun istediği bu ve ben kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp kaçmayacağım. O *benim* arkadaşım. Yapabileceğim bir şeyler olabilir."

"Bebeğim, seni bir yıl önce terk etti. Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"Bu onun kararı değildi. Nicole sadece ailesinin istediğini yapıyordu çünkü benim aracılığımla ona yaklaşman fikrinden hoşlanmıyorlardı. İtaatkârdı. O-o-" Chiara ellerinin topuklarını gözlerine bastırıyor ve nefesini tutuyor.

Vinicius elini onun omzuna koyuyor. Lorenzo, yüzünde zorlukla kontrol edilebilen bir öfke ifadesiyle fermuarlı kravatıyla yaklaşıyor.

Bir süre sonra Vinicius'a "Ben iyiyim," diye fısıldıyor. "Lorenzo, eğer beni bağlamaya çalışırsan taşaklarını patlatırım."

"Oyun oynamıyorum prenses. Eğer Cassius'la gitmezsen, seni o jete bindirmek için ne gerekiyorsa yaparım. Hayatının geri kalanında benden nefret etsen bile umurumda değil."

Chiara ondan bana bakıyor, gözlerinde isyankâr bir ifade var. Öngörülebilir bir gelecek için onu son görüşümde hepimizi lanetlememesini tercih ederdim. "Chiara'yla yalnız konuşmama izin ver."

"İyi ama çabuk ol," diye hırladı Lorenzo, fermuarı cebine sokarken.

Diğerleri başlarını sallayıp yan odaya çekiliyorlar. En son Cassius ayrılıyor, gözleri Chiara'da, sanki onu gözünün önünden ayırmaya dayanamıyormuş gibi.

Kollarımı ona doğru uzattım. Tanrı bilir daha ne kadar onsuz kalacağım, o halde şimdi onu yanımda hissetmeliyim. Kucağıma kayıyor ve kendi kucağını bana sıkıca sarıyor. Vücudu korkudan kaskatı kesilmişti.

"Lütfen. Nicole'e ne olduğu hakkında bildiğin her şeyi anlat."

"Söyleyecek fazla bir şey yok. Cassius ve Vinicius'la birlikte güvenli bir şekilde uçağa biner binmez, Lorenzo ve ben daha fazlasını öğrenmeye çalışacağız ve bulduğumuz her şeyi size anlatacağız. İkimizin bu şehirde her seviyede bağlantıları var. Nicole hakkında bir şey bilen varsa, duyacağız. Onunla tanışmadınız ama Strife'ta Thane adında bir adam var ve bizim için polis tarayıcılarını ve ağlarını izleyecek. Onu aramak için bu şehri paramparça edeceğiz ve onu bulacağız. Yemin ederim."

Uzaklaşıyor ve bana bakıyor, bebek gibi mavi gözleri korkuyla dolu. "Kargaşa içinde olmalısınız. Hepiniz."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Chiara gibi bir kadını hak etmek için geçmiş hayatımda ne yaptım bilmiyorum. Bu hayatta kesinlikle buna değecek bir şey yapmadım. "Sen güvende olduğun sürece biz de güçlü kalacağız. Bu kadar basit. Her şey geçen sefer başladığında..."

Ama kelimelerim boğazımda düğümlenip kalıyor. Ophelia kaçırıldığında neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorduk. Şimdi de aynı huzursuz paniği hissediyorum. Nicole'u kaçırın aynı katil olabilir. Bir taklitçi olabilir.

"Geçen sefer senin için nasıldı?" Chiara fısıldıyor.

Onu daha sıkı tutuyorum ve yanağımı başının üstüne yaslıyorum.

"Cehennem." "Bana her şeyi anlat," diye fısıldıyor Chiara. "Buna tek başına katlanmak zorunda değilsin."

Ben kimseye yük değilim. Ben Coldlake Sendikası'ndan lanet olası Salvatore Fiore'yim ve üzüntülerimi kadınının ayaklarının dibine yığmam. Onu incitemeyecekleri bir yerde, içimde taşıyım.

Chiara uzanıp elini göğsümde gezdiriyor. "Sen evlenmek için koridorda yürüyeceğim adamsın. Uzun zaman önce burada ne varsa onu istediğime karar verdim. Hepsini, Salvatore. Karanlık ve

aydınlık. Aşk ve acı."

Kalbim o kadar çok karanlık ve acıyla dolu ki her an paramparça olacakmış gibi hissediyorum.

Bu

Gece çeşmede, Ophelia'nın kulağıma fısıldadığını duydum. *Yeterince acı çekmedi mi?*

Onu tekrar duyuyorum, zihnimde belli belirsiz bir yankı.

Öyle değil mi?

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. "Ophelia'yı kaybettiğim gibi seni de kaybettiğimi hayal ediyorum ve o kadar çok acı var ki dayanamıyorum."

"Bana anlatabilirsin," diye fısıldıyor. "Sen güçlüsün. Sen Salvatore Fiore'sin."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor, ta ki ben onları daha fazla tutamayana kadar. "Maxim'in dışındaki çeşme. Ophelia'yı canlı gördüğüm son yer orasıydı. Babamızın iyileşeceğine dair umut besliyordu ama çok geçmeden onu tanıyamadı bile ve yıkıldı. Ağlamaktan kendini hasta edeceğini düşündüğüm için onu çeşmeye götürüp suyu ve renkli ışıkları izlettim. Coldlake'te en sevdiği yer orasıydı."

Siyah rimel yüzünde iz bırakıyor. Gülümsemesi. Teninde dans eden renkli ışıklar.

"Ertesi gün, o gitmişti."

Chiara uzanıp yanağıma okşuyor, gözleri yaşlarla parlıyor. "Çok üzgünüm, Salvatore. Başına gelenleri hak etmedi. Keşke bunu yapanı bulabilsem ve hepiniz için ona acı çektirebilsem. Ama ben iyi olacağım. Bana bir şey olmasına izin vermeyeceksin. Nicole'e de hiçbir şey olmayacak."

Keşke bundan emin olabilseydim. Şu anda önceliğim Chiara'yı buradan çıkarmak. "Lorenzo ve ben Nicole'u bulacağız. Polis de onu arıyor olacak. İyi bir aileden geliyor, bu yüzden polis bu sefer gerçekten araştıracaktır. Bu arada sen de gitmelisin."

Başını iki yana sallar. "Hiçbir yere gitmiyorum. Hepinize acı çektirmek isteyen çılgın bir adam tarafından kendi şehrimden kovulmuyorum ve Nicole'u terk etmiyorum."

"Lorenzo!" Bağırıyorum. Odaya geri geldi. "Bağla onu."

Lorenzo fermuarlı kravatla ona doğru ilerliyor. Diğer ikisi arkasından yaklaşıyor.

Chiara ellerini kaldırdı. "Durun. Hepiniz beni dinleyin. Napoli'ye uçmayacağım. Coldlake'ten ayrılmayacağım. Burada kalacağım, tedbirli ve mantıklı olacağım ve *ikinizin* de -" bana ve Lorenzo'ya bakıyor "- pervasızca bir şey yapıp kendinizi öldürtmeyeceğinizden emin olacağım."

Lorenzo ve ben birbirimize ters ters bakıyoruz. Pervasız davranmayacağız. Sadece bu şehri yerle bir etmeyi planlıyoruz.

Chiara Cassius ve Vinicius'a döner. "Şu anda bize ihtiyaçları var. Hepimiz bir arada kalmalıyız."

İkisi karşılıklı bakışıyor ve ben onların da en az onun kadar gitmek istemediklerini söyleyebilirim.

Lorenzo'nun yanına gider ve fermuarı yavaşça parmaklarından çeker. "Gerçekten şu anda ikisi olmadan olmak istiyor musun? Gerçekten bensiz olmak istiyor musun?"

Gözlerime inanamıyorum. İnce, küçük bir sarışın Lorenzo'nun eşyalarını ondan *alıyor* ve Onu.

Sonunda bana döndü. "Sertleştim, Salvatore. Tam istediğin gibi. Hatırladın mı? Hatırlamıyorum. Kaçıp saklanmak istiyorum ve artık bunun için ağlamayacağım." Derin bir nefes alıyor. "Ben kalıyorum."

Vinicius Chiara'dan bana bakıyor. "Ona böyle yapmasını mı söyledin? Sertleşmesini mi?"

Onun için babasını öldürmemi istediği gece bu sözleri yüzüne hırlayarak söyledim. İşte o zaman kızımıza aşık olmaya başladım ve onu dünyamıza getireceksek daha güçlü olması gerektiğini biliyordum.

"Doğru olduğunu düşündüğü her şeyi yapsın demedim," diyorum ona ters ters bakarak.

Vinicius başını sallar. "Tebrik ederim. Kendini oynadın."

Lorenzo

“N**B**uz işi, Salvatore," diye hırlıyorum.
Kim olduğumu sandığımı bilmiyorum. Fermuarım Chiara'nın elinde. Oyuna gelen biri varsa, o da benim.

İşaret parmağımla Chiara'yı gösteriyorum ve onu duvara yaslayana ve parmağım tam yüzüne gelene kadar ona doğru ilerliyorum. "Dinle prenses. Eğer kalıyorsan, artık yeni kuralların var ve bunlara uymazsan çok acı çekeceksin. Cassius'un seni dizine yatırması çok güzel bir anı olarak kalacak."

Diğerleri etrafımda toplanıyor ve ben de bir liste hazırlıyorum. "Bir. Ne olursa olsun tek başına kaçmak yok. İki. Kapıya cevap verme. Bizden biri olmadığı sürece telefona cevap verme. Bizden biri değilse ya da bizim için çalıştığını bilmiyorsanız kimseyle konuşmayın. Üç. Her saat başı ne yaptığını bize mesaj atacaksın."

Chiara yüzümden omuzlarımın üzerinden diğerlerine bakıyor. "İşin bitti mi?"

Kuralları zihnimde tekrar tekrar gözden geçiriyorum. Yeterli mi? Sienna'nın güvende olduğunu sanıyordum ama burnumun dibinde kaçırıldı.

Strife'da.

"Hayır. Fikrimi değiştirdim. Dördümüz dışında kimseyle konuşma. Acid gibi tanıdığınız olsa bile kimseyle bir yere gitmeyin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama sen Acid'in hayatını kurtardın. Ben Acid'in hayatını kurtardım. Acid'e güvenemez miyiz?"

"Siktir, hayır. Güvendiğim tek insanlar bu odada." Çenesini kavradım ve bana bakmasını sağladım. "Bu kurallardan herhangi birini ihlal edersen güneşli bir İtalyan tatili alamazsın. Seni Sibirya'nın ücra bir köşesine kapatırım ve bir yıl boyunca güneş ışığı görmezsin."

"Peki," diyor Chiara, gözlerini kısarak. "Ama sizin için de bazı kurallarım var. Nicole hakkında öğrendiğiniz her şeyi ve onu kimin kaçırdığını öğrendiğiniz anda bana söyleyeceksiniz. Beni hiçbir konuda karanlıkta bırakmak yok. Duygularımı incitmemek için bana yalan söylemek yok. Eğer kurallarımdan herhangi birini çiğnerseniz, aletleriniz Sibirya'nın uzak vahşi doğasında kalacak, yani bir daha amımın yakınına bile yaklaşamayacaksınız."

Ağzım seğiriyor. Şımarık küçük sürtük. "Anlaştık."

Bir elimi başının yanındaki duvara koyuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, tatlılığını içime çekerken yüzümü saçlarına gömüyorum. Onun yanına dönene kadar kalbim göğsümde rahat etmeyecek ve bu bir süre olmayacak.

Ondan uzaklaşıyorum ve omzumun üzerinden sesleniyorum. "Daha sonra döneceğim. Chiara'yla kim kalıyor?" "Ben kalacağım," diyor Vinicius ve Cassius başını sallıyor.

Güzel. Vinicius onun sinsi bir şey yapmasına izin vermez ve Cassius da denerse kanunu uygular. Salvatore Chiara'yı öpüyor ve birlikte aşağı iniyoruz. Maserati'sine ulaştığında bana döndü.

"Güvenlik ekiplerimle konuşacağım ve Nicole'ü aramalarını sağlayacağım. Peki ya sen?"

"Zagreus."

"İyi fikir." Salvatore arabasına biner. "Sonra burada buluşalım."

Garajdan çıkmasını bekledikten sonra arkasından gidiyorum. Dışarı çıkmadan önce camımı açıp ön kapıdaki nöbetçiyle konuşuyorum. "Dördümüzle birlikte olmayan hiç kimse bu yerleşkeye girip çıkmayacak. İstisna yok. Chiara olmaz. Acid değil. Ne Ginevra Fiore. *Hiç kimse*. Anlaşıldı mı?"

Sertçe başını sallar. "Evet, patron. Haberleri gördük."

Direksiyonu kavriyorum ve dosdoğru önüme bakıyorum. "Chiara içeride. Eğer bu kapı Salvatore ya da ben dönmeden açılırsa, kelleler uçar."

Yolda hızla ilerleyip sola dönüyorum ve güneye doğru ilerliyorum. Sokaklar daha köhne ve evler daha perişan hale geliyor. Sokak köşelerinde duran çocuk grupları Mercedes'ime bakıyor. İpe asılı bir bulldog köpeği olan atletli bir adam önümden yolun karşısına geçiyor. On dakika sonra bir çitin yanında duruyorum. Caddenin karşısında, köşede siyaha boyanmış bir bina duruyor.

Strife.

Ön kapı açık ve dışarıda birkaç müşteri sigara içip sohbet ediyor. Bilardo toplarının ceplere sokulma sesini ve striptizci odasından gelen R&B'nin uzaktan gelen sesini duyabiliyorum.

İçeri girmeden önce beşimizle birlikte bir grup sohbeti oluşturuyorum ve "Saat beşi geçiyor" yazıyorum. *Güncellemem nerede, Chiara?*

Vinicius ile haberleri izliyorum.

Cassius: *Haberleri kapatıp bir film izlemek üzereyim.*

Telefonuma bakıp sırtıyıyorum. Cassius ona babalık edeceği için aklını başından alabilecek. *Bir süreliğine karanlığa gidiyorum. Birkaç saat içinde paket servisle döneceğim. Bir yere ayrılmayın.*

Chiara'nın bir cevap yazdığını görüyorum ve sohbette hayatım boyunca hiç gönderilmediğim bir şey beliriyor.

Pembe bir kalp emoji.

"Ne oluyor lan?" Arabamdan inerken kendi kendime mırıldandım. Caddenin karşısına geçerken göğsümde sıcak bir his var.

Eşikten geçip Strife'in pis iç mekanına girdiğimde tamamen kayboluyor. Barda oturan yarım düzine kirli adam var. Minik şortlar ve üstler giymiş birkaç kız onları striptiz odasına çekmeye çalışıyor. Acid barın arkasında, bir bardağa bir ölçü viski dolduruyor. Elindeki şişeyi çeviriyor ve kapı aralığında çerçevelenmiş beni gördüğünde yüz hatlarında karanlık titreşiyor. Sanırım *Kara Orkide Katili* haberlerini görmüş.

"İyi günler patron. Yaralarınıza şefkatle bakmaya mı geldin?" Gömleğini yukarı çekerek göğsündeki dikiş izlerini ve pembemsi yara izlerini ortaya çıkarıyor.

"Zagreus nerede?"

Acid omzumun üzerinden başını salladı. "Arka odada."

Gitmek için dönüyorum ama Acid barın arkasından bana doğru geliyor.

"Sienna'nın kaçırıldığı gün..." diye başlıyor ve ben ona ters ters bakınca sözünü kesiyor. Çenesi sertleşiyor ve tekrar deniyor. "Üzgün olduğumu hiç söylemedim. İyi bir çocuğa benziyordu."

Adını söylediği için yüzüne yumruk atmadım. Bunu bir teşekkür olarak kabul edebilir ve ben de gitmek için dönüyorum.

Strife'in arka odası gerçek işlerin yapıldığı yerdir. Yüzleri dövmele iki dev adam kapıyı korur. Ödül işareti olmayan ya da Strife çocuklarından biri olmayan kimse içeri giremez.

Ya da ben olsaydım.

Ben yaklaşırken saygıyla başlarını sallıyorlar ve benim için çift kapıyı iterek açıyorlar. İçerisi başka bir bar, ama müzik kutusu yok, pencere yok ve etrafta göğüsleri yarı açık dolaşan kadınlar yok. İçerideki kadınlar tepeden tırnağa silahlı ve ben içeri girerken beni süzüyorlar.

Odanın diğer ucunda, görmeye geldiğim adam bir kabinde oturuyor, yanında bir yığın gümüş ödül fişi ve açık bir dizüstü bilgisayar var. Ben de karşısındaki koltuğa geçiyorum.

"Paraya çevirmek mi yoksa almak mı?" Zagreus hala yazmaya devam ederek soruyor. "Ayarlamak."

"Yeni ödülleri kabul etmiyorum-" Bana bakıyor ve karşısında kimin oturduğunu görünce kaşları havaya kalkıyor. Sonra yüzünde bir sırtma belirdi. "Hey, patron. Geçen gün burada sinirli bir avcı vardı. Ferragamo'nun yeni kulübünün arkasında ödülünü alınca beş yüz bin kaybetti."

Bugün olan her şeye rağmen, Chiara'nın ayaklarının dibinde ölü yatan Jax'i hatırladıkça kendimi gülümserken buluyorum. "Avcında o çip o kadar uzun süredir vardı ki, artık antika oldu."

"Herkes güzel belediye başkanının kızının onu başından vurduğunu söylüyor. Bu doğru mu? Şimdi de sendika ile mi çalışıyor?"

Gülümseme yüzümden düşüyor. "Saçlarını örmemi ve beni okul dansına kimin götüreceğini söylememi ister misin, yoksa biraz iş yapalım mı?"

"İşi sevdiğimi biliyorsun. Kimin ölmesini istiyorsun?"

"Hiç kimse. Nicole De Luca, canlı ele geçirildi ve bu pazarlığa açık değil. Ölü bulunursa, para yok. Avcı onu almaya gittiğinde ikincil hasar olursa, o avcının başına ödül koyarım. Yaralanırsa, kemikleri kırılırsa, kafasından yaralanırsa, psikolojik hasar görürse, ödülün yarısını kaybeder."

Zagreus yazarken başını sallıyor. "Tüm bu koşullar size pahalıya mal olacak." "Ödül on milyon."

Zagreus yazmayı bırakır. "Şimdiye kadar belirlediğim en yüksek ödülün üç olduğunu biliyor musun?"

Evet, eski arkadaşı ve Cassius'un en iyi ödüllü dövüşçüsü Lasher'a. Bu çıkar çatışması devam eden baş ağrılarımdan biri ama şu anda bunu düşünmüyorum. "Bu işin çabuk bitmesini istiyorum."

"Kim bu kız? Arkadaşın mı?"

"Bir arkadaşın arkadaşı, seni ilgilendirmez."

Zagreus başparmağını çenesinde gezdiriyor ve gülümsüyor. "Para iyi ama Lorenzo Scava'nın bizzat koyduğu bir ödül mü? Bununla ilgilenen pek çok avcım olacak. Senden bir iyilik isteyen bir sürü insan var."

"Nicole'u alırsam para alacaklar, başka bir şey değil."

Zagreus bir fiş alıyor ama ben elimi kaldırıyorum. "Fiş yok. Bu açık bir ödül."

Tereddüt ediyor, çipi masaya vuruyor. "Avcılarımın birbirlerinin ayağına basmaktan nefret ettiğini biliyorsun. Hepsi birden içeri girerse bu kıza ikincil zarar verme riski çok yüksek."

Ellerimi masaya koydum ve ayağa kalktım. "O zaman paralarını alamayacaklar, değil mi?"

Zagreus bana dik dik bakıyor, gözlerinde öfke parlıyor. O ve Strife oğlanları bu bölgeyi iki mil yarıçapında yönetiyor. Ödül odası Zagreus'un kişisel alanı. Ama ben buradayken, patron benim.

"Bilinen son konumu?" diye
homurdanıyor. "Haberleri kontrol
et. Thane nerede?"

"Üst katta. Para Strife emanetine girdiğinde ödül canlı olacak."

Ona sırtıyorum ve masadan uzaklaşıyorum. "Sizinle iş yapmak bir zevkti."

Neden Strife'a geldiğimde hiç hoş karşılanmadığımı hissediyorum? Hem de dokuz yıl boyunca
Geaks ve Blood Pack'i arkalarında bıraktıktan sonra. İşte sana minnettarlık.

Thane'i bilgisayar ekipmanlarıyla dolu karanlık bir odada buluyorum. Tek ışık önündeki
masanın üzerinde üçe ikişer dizilmiş altı ekrandan geliyor. Kulaklık takıyor ve yanında durduğumda
kafasını kaldırmıyor ama orada olduğumu bildiğinden eminim.

"Vinicius seni aradı mı?"

Thane başını sallıyor, hâlâ yazıyor. Ellerinden birinin tırnakları siyaha boyanmış.

Birkaç dakika boyunca ekranlara baktım, ama hepsi saçma sapan şeylerdi. Nicole'la bir ilgisi var
mı bilmiyorum. Thane terabaytlarca porno indiriyor olabilir.

Thane'e karşı ne durumda olduğumu hiç bilmiyorum. Vinicius ona güvenmemi ve ona bir görev
verdiğimizde işlerini yapmasına izin vermemi söylüyor ve sanırım bunu yapmam gerekecek.

"Bir şey bulduğunuzda bizi arayın."

Cevap yok. Tamamen boş bir surat.

Arabama dönerken "Ve insanlar benim psikopat olduğumu söylüyor," diye mırıldanıyorum.

ÜÇ GÜN GEÇTİ. Zagreus Nicole'un alındığını söylemek için aramadı. Salvatore'un güvenlik ekibi,
telefonunun kapalı olması ve banka hesaplarına dokunulmamış olması dışında bir şey bulamadı.
Polis tarayıcılarında ilgi çekici bir şey yok. Ne zaman Chiara'nın olduğu bir odaya girsem, umutla
yukarı bakıyor ve ona bir haberim olup olmadığını öğrenmek istiyor.

Elimde bir bok yok.

Nicole'un parçalanmış cesedi hala ortaya çıkmadı ve zaman daralıyor. Kardeşlerimizin cesetleri
kaybolduktan birkaç gün sonra bulundu. Eğer onu kaçıran gerçekten Siyah Orkide Katili ise, her an
ortaya çıkabilir. Kafatasımın tabanında kalıcı bir ağrı var ve kendimi bir şişe votkanın içinde
kaybetmek istiyorum.

Bunu riske atamam. Bu yüzden yazıyorum. Chiara karşımdaki kanepeye kıvrılmış kitap okurken
defterime onun hakkında yığınla yazı yazıyorum. Ona bir ressamın nesnesine baktığı gibi
bakıyorum ve sonra onu sayfada parçalara ayırıyorum. Eğer bunu kağıda dökersem, gerçek
olmasını engellemiş olurum.

Ertesi gün telefonum çaldığında saat gece onu geçiyordu. Yarım kez çaldıktan sonra cevap
verdim. Thane beni neden arıyor? "Thane?"

Chiara kanepeye oturur ve kitabını kapatır.

Karanlık, düz sesi hattan geliyor. "Vinicius'a ulaşamadım. Polis tarayıcılarında şüpheli bir 187
tespit ettim. Genç. Kadın."

"İngilizce."

"Cinayet."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. "Nerede? Kim?"

"Size bir iğne damlası ve bir özet gönderiyorum."

"Thane? Orada mısın?" Ekranıma bakıyorum ama boş. Bir an sonra bir mesajla aydınlanıyor ve

hızlıca okuyup pini açıyorum. Benim bölgemde, buradan sadece iki mil uzakta.

Sikeyim.

"Lorenzo, her şey yolunda mı?"

Dişlerimi sıkıyorum, hâlâ ekrana bakıyorum. Hayır, her şey yolunda olmaktan çok uzak. Nicole burnumun dibinde terk edildiyse, Chiara'nın gözlerinin içine bir daha bakamayacağım. Ona Salvatore'la bu işi halledeceğimize dair söz vermişim.

"Hayır. Hayır, değil."

Ayağa kalkıp yanıma geliyor ve elimi tutuyor. "Lütfen söyle bana. Her şey yolunda."

Bu doğru değil, beni teselli eden o. "Polisler Bleaker'daki kanaldan bir ceset çıkardılar."

Yüz ifadesini yakından izliyorum ama sadece hafifçe yüzünü

buruşturuyor. "Bu- "Bilmiyorum. Gidip kontrol edeceğim."

"Ben de seninle

geliyorum."

"Yapmamalısın-"

"Geliyorum," diyor kararlı bir şekilde ve beni kapıya doğru itiyor.

Kan ve vahşet konusunda çok sağlam ama yine de hoşuma gitmiyor. Arkamı dönüyorum ve omuzlarını ellerimin arasına alıyorum. "Prenses. Sana hayır demeyeceğim ama bunun Nicole olabileceğini hatırlatacağım. Onun vücudunu görebilirsin ve daha sonra keşke görmeseydim diyebilirsin. Bunu istediğine emin misin?"

Chiara bana bakıyor, gözleri kocaman. Sonra başını salladı. "Ben hazırım. Kontrol ettiğin için teşekkürler Lorenzo." Şaşkınlıkla ona baktım. Bana teşekkür mü ediyor? Minnettar olduğu bir şey mi söyledim?

"Sorun ne?" diye soruyor.

"Ben, uh... Hiçbir şey, sanırım. Hadi gidelim. Yeterince sıcak olacak mısınız?" İhtiyacı olabilir diye kanepenin arkasından kapüşonlu tişörtlerimden birini aldım ve elinin benimkine kaydığını hissettim.

Birleştirilmiş ellerimize bakıyorum. Dövmeli parmaklarım onun narin parmaklarının arasından geçiyor. Hiç kimse bana dokunmuyor. Bana tutunmaz. Başkalarına tutunan benim, onları mahvetmeden hemen önce.

"Lorenzo? Peki ya sen, iyi olacak mısın? Bizimle orada buluşması için Cassius ya da Vinicius'u aramamı ister misin?"

Beni şaşırtan ceset değil. Onun yüzünden. "Bebek bakıcısına ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun? Ben iyiyim. Bırak beni."

Sanki normalmiş ve hiç de garip değilmiş gibi el ele aşağıya iniyoruz.

Bleaker'a kısa bir yolculuk ve dar bir köprünün üzerine park ediyorum. Kanal boyunca birkaç yüz metre ileride, ışıkları yanıp sönen bir düzine acil durum aracı var. Torpido gözünden bir dürbün alıp arabadan çıkıyorum.

Ben olay yerine bakarken Chiara köprüde yanımda duruyor. Bilerek uzağa park ettim ki olan biteni iyi göremesin.

Yanımda Chiara titriyor. "Git

ve şu kapüşonluyu giy."

"Giydim."

"O zaman git ve arabada otur."

"Ben iyiyim. Ne görüyorsun?"

Thane beni ceset hâlâ açıkta yatarken aradı. Onu görür görmez kalbim sıkışıyor. Derisi ıslak, çamur ve yeşil balçıkla kaplı. Boynunda düğümlenmiş bir şey var ve gözleri kocaman açılmış

bakıyor.

"Nicole'un saçı ne renk?"

"Kaküllü uzun kahverengi

saçlar." "Dövmeler?"

"Hayır. Ailesi çıldırır."

Kanalın kıyısındaki kız öldürülmüş ama ölümünde özellikle sadistçe ya da sahnelenmiş bir şey olduğunu söyleyemem. Saçları kumral ve omuzlarında dövmeler var. Dürbünü indiriyorum. "Bu o değil."

Chiara biraz daha rahat nefes alıyor ama hâlâ üzgün görünüyor. Karşımızda ölü bir kız var ve Nicole hâlâ kayıp. "Siyah Orkide Katili tarafından mı öldürüldü?"

"Bundan şüpheliyim. Onun tarzı değil. Muhtemelen bir erkek arkadaş ya da koca. Ya da pezevenk. Bu bölgede bir sürü seks işçisi var."

"Zavallı şey," diye fısıldıyor Chiara.

Köprüye yaslanıp altımızdan akan bulanık suyu seyrediyoruz. Dürbünü yere bırakıyorum ama ellerimle yapacak bir şeyim olmadığı için gergin hissetmeye başlıyorum. Eve gittiğimizde bunu yazmam gerekecek. Bıçağımı çıkarıp parmaklarımın arasında döndürmeye başlıyorum ve metalin sokak lambasında parlamasını izliyorum.

Chiara titriyor, ben de ona bakıyorum. Korku ve iğrenme karışımı bir duyguyla bıçağımı izliyor.

"Bıçağımı sevmiyorsun, değil mi?"

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak başını sallıyor. "Şeytani görünüyor."

Işıқта ileri geri çeviriyorum. "İnsanlar kötüdür. Bu sadece bir araç."

"Bununla iyi olmaya çalıştım. Kötü olan kişi babamdı. Ama ne zaman ona baksam, annemin acısını hissediyorum."

Bıçağı havadan kapıyorum ve sivri ucu parıltıyor. Yavaşça çevirip bilenmiş kenarını inceliyorum. "Bu bıçağı Sienna öldürüldüğünde almıştım. Onu öldüren kişiyi bununla öldürecektim. Döktüğü ve dökeceği onca kanı düşününce kendimi iyi hissediyorum. Daha iyi hissediyorum."

"Evet, biliyorum," diye mırıldanıyor ve gözlerini kaçırıyor. Benim için bu bıçak umut demek.

Onun için bu, hayatının en kötü anının bir hatırlatıcısı.

"*Kes şunu*," diye fısıldıyorum, hâlâ bıçağa bakarak.

"Ben bir şey yapmıyorum."

"Bana söylediğin ilk şey buydu. Annen çıldırmıştı. Sen panikliyordun. Güzel yüzün her şeyi ele veriyordu. İkinizin de çok zayıf olduğunuzu düşünmüştüm."

Bana verilmeyen her şeyin verildiği on yedi yaşındaki güzel kız ve onu pamuklara sarıp sarmalayan ve ona çok özel olduğunu söyleyen annesi. *Mükemmel olduğunu. Hak eden.* Bana bir hiç olduğum söylenirken ve kız kardeşim ölene kadar işkence görürken.

Chiara'yı gördüğüm an ondan nasıl da nefret etmişim.

Onun ve annesinin bana korkuyla bakmalarını, mükemmel hayatlarını istila etmeye cüret eden canavarı görmeyi nasıl da seviyordum.

"Lorenzo, bana hatırlatmana gerek yok-" Bıçağı

kanalın üzerinde tutuyorum.

Elimi açıyorum. Ve

bırakıyorum.

Chiara'nın nefesi kesiliyor ve sokak lambasında yanıp sönerik tekrar tekrar dönmesini izliyoruz. Bir sıçramayla suya çarpıp gözden kaybolduğunda öne doğru eğiliyorum.

Birbirimize bakıyoruz. Chiara'nın gözleri şokla irileşti.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye fısıldıyor.

Yüzü hala her şeyi ele veriyor. Benim için hissettiği her şey orada ve ben susuzluktan ölüyormuşum gibi hepsini içime çekiyorum.

Bir parmağımı tişörtünün boynuna sokup onu kendime doğru çekiyorum. Chiara gözlerini kocaman açıyor.

"Lorenzo? Ne yapıyorsun?" Hiçbir fikrim yok.

Öpüşmeyi sevmiyorum. Hiç sevmedim. Ağzınızla küfür etmek, ısırarak ve tükürmek gibi başka şeyler yapmak varken çok anlamsız geliyor. Chiara'nın dudakları, onu ameliyat masamda sırt üstü yatırdığımdan beri beni büyülüyor. Peluş, ısırılmış kırmızı dudaklar, korku ve arzu dolu. Onları sikimin etrafına sarmış ve beni o kadar sert emiyordu ki sanki ruhumu çalmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Onu ağızma özlemle bakarken yakaladım ve ne istediğini anlayamadım.

Bir elimi ensesinde gezdiriyorum. Kırmızı ve mavi acil durum ışıkları güzel yüzünü aydınlatırken, başımı eğiyorum ve ağızımı onunkine bastırıyorum.

Bir an için bunun nemli, mide bulandırıcı bir hata olup olmayacağını merak ediyorum- Sonra inliyorum.

Başımı diğer tarafa eğiyorum ve onu tekrar öpüyorum. Daha sert. Dudakları o kadar yumuşak ki ağlayabilirim. Onları benim için açıyor ve dilim onunkiler boyunca ilerliyor. Bunu tekrar yapmalıyım. Ve tekrar. Dişlerim alt dudağına batıyor ve aç ağızım onunkini yutuyor. İkimizin de gözleri açık.

"Gözlerini kapat prenses," diyorum öpücükler arasında. "Beni korkutuyorsun."

"*Beni* korkutuyorsun," diyor titrek bir kahkaha atarak. "Öpüşmediğini sanıyordum."

Gözlerimi kapatıyorum, başımı diğer tarafa eğiyorum ve bir öpücük daha talep ediyorum. Rüzgârlı köprünün üzerinde duruyoruz, tenimiz soğuk ama dudaklarımız ve dillerimiz sıcak.

Derin bir nefes alıyorum ve ona sarılıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Sanırım neyin önemli olduğunu düşünmemi sağladın prenses."

"Eğer kim olduğunu asla bulamazsan-"

Onu başka bir acımasız öpücükle susturdum. Bıçağımdan vazgeçtim, intikam arzumdan değil. "Bıçağıma ihtiyacım yok. Sienna'yı kimin öldürdüğünü bulacağım ve onları başka bir şeyle öldüreceğim." Dudaklarını dişlerimle ısıriyorum. "Merak etme prenses. Bir iki yol biliyorum."

Vinicius

W Sabah Lorenzo'nun yerine vardığımda tüm zemin katı dolaşıyorum ama Chiara'dan eser yok. Saat sabahın sekizini geçiyor ve o genellikle şimdiye kadar kalkmıştır. Yukarı çıkmak üzereydim ki Lorenzo'nun bodrumdan çıktığını duydum. Baktı.

yorgun, ama
biraz...
Parlayan?
"Chiara nerede?" Ben soruyorum.
"Hâlâ uyuyor. Geç saatte bir cinayet mahallindeydik. Nicole değildi," diye hızlıca ekliyor.
"Thane söyledi. Kontrol ettiğin için teşekkürler. Cassius'un poker çukurlarından birindeydim çünkü pisliğin teki Kara Orkide Katili olmakla övünüyordu." Sağ elimin parmaklarını esneterek parmak eklemlerimdeki morlukları ve kesikleri inceliyorum. "Cassius ve ben öfkemizi kaybetmiş olabiliriz."
"Sorun değil. Kahve?"
Lorenzo'yu mutfağa kadar takip ediyorum ve o kahve yaparken tezgâha oturuyorum. Yüzünde garip bir şeyler var. Yoksa kıyafetlerinde mi? Hareket edişinde mi? Bir türlü çıkaramıyorum. Fincanımı önüme koyduğunda, gözlerim kısılmış bir şekilde hâlâ ona bakıyorum. "Lanet olası *ne*?" Lorenzo hırlıyor.
"Sende farklı bir şeyler var." Ceketini açtı.
"Silahlı değilim." "Bıçağın nerede?"
"Ondan kurtuldum." "Ne?
Neden?"
"Artık istemiyorum."
Ben mükemmel bir yalancıyım. Biri bana yalan söylediğinde anlarım ama en iyi arkadaşıma baktığımda onun yalan söylemediğini hissediyorum. Ama tüm gerçeği de söylemiyor.
"Eğer bana bakmayı kesmezsen gidip yeni bir bıçak alırım ve seni yüzünden bıçaklarım."
Bu dünyada Lorenzo'nun kız kardeşinin intikamını almak için aldığı bıçağını atmasına neden olacak bir şey düşünmüyorum. Tabii...

Kollarımı kavuşturup sırtıyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. "Oh, anladım. Sen aşıksın."
Taşaklarımı kahvesine daldırmışım gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Ne? Siktir git."

"Her şey yolunda. Hepimiz iyiyiz. Coldlake'teki en saf, en tatlı kızı bulduk, kanımızı, karanlığımızı ve dehşetimizi onun üzerine saldık ve o hepsini bir kucak dolusu gül gibi kucakladı."

"Saçma sapan konuşuyorsun."

Telefonumu çıkarıp Chiara'nın olmadığı grup sohbetimizi arıyorum. Salvatore ve Cassius telefonu açıyor ve ben de onları hoparlöre alıyorum. "Lorenzo'yla birlikteyim. Bir sorum var. Chiara'ya aşık mısın?"

Salvatore hemen, "Onu neredeyse bir yıldır seviyorum," diyor.

"Onu sevdiğimi ancak benden neredeyse nefret etmesine neden olduğumda anladım," diye yanıtlıyor Cassius. "Lorenzo ona aşık olmadığını söylüyor."

"Lorenzo'nun bazı şeyleri kendi zamanında yapması gerekiyor..." "Onun için bıçağını fırlatıp attı."

Salvatore güler. "Oh, kahretsin. Ona sıırıslıklam aşık."

"Scava, orada mısın? Erkek ol ve onu sevdiğini kabul et. Güle güle."

Telefonu kapattılar ve ben de telefonumu kaldırdım. "Eee?"

Lorenzo bana ters ters baktı. "Ee, ne? Peki ya sen? Ona yalan söylemeyi bıraktın mı?"

Gülümsemem azalıyor. "Gelecekte ona yalan söyleyebilecek olmam, ona aşık olmadığım anlamına gelmez."

"Tabii, her neyse," diye mırıldanıyor Lorenzo ve bir yudum kahve alıyor.

"Chiara'yı bağlama isteğinden vazgeçecek misin? Sırf onu seviyorsun diye kanını akıtma ve sınırlarını zorlama arzun yok olacak mı? Ya güvende değilse ve onu bir yere gitmeye zorlamak zorunda kalırsan? Senden nefret etmesine neden olsa bile onu hayatta tutmak için bunu yapacaksın Lorenzo. Onu sevsen bile. *Çünkü* onu seviyorsun."

Lorenzo bana ters ters bakıyor. Haklı olduğumu biliyor. Eğer onun güvenliği ve gerçek arasında seçim yapmak zorunda kalırsak? Buna hiç şüphe yok.

"Sen de benim yaptığımın aynısını yapardın, sadece ben bunu kelimelerle yapardım, sen ise fermuarlar ve tehditlerle yapardın."

Telefonum çaldığında kahvemizi bitiriyorduk ve arayanın Thane olduğunu gördüm. Hoparlörü açıyorum ve telefonu Lorenzo ile aramda tutuyorum. "Ben Vinicius. Ne oldu?"

"Başka bir ceset." Thane tereddüt ediyor, bu da ensemdeki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

Thane hiç tereddüt etmez. "Sanırım bu o."

Lorenzo ve ben bakışlarımızı değiştirdik.

"Bana yerini gönderin. Kontrol edeceğiz."

"Gönderemezsiniz."

"Neden?"

"Belediye başkanının evinin hemen önüne atılmış. Yollarda barikatlar var ve bölge polis kaynıyor. Basın da orada. Kızın tarifi uyuyor ve bu Orkide Katili'nin yöntemi. Ağzında siyah bir çiçek var. Haberler internete düşmeden önce yaklaşık üç saniyeniz var."

"Kahretsin." Telefonu kapatıp merdivenlere doğru koşuyorum, Lorenzo da hemen arkamda. Chiara'nın telefonu yatağının yanında olacak. Şu anda uyanık ve haberleri kontrol ediyor olabilir.

Chiara'nın yatak odasında, Chiara yatakta öylece oturmaktadır. Lorenzo öne atılır, komodinden telefonu alır ve arka cebine sokar.

"Günaydın çocuklar, telefonumu neden aldınız?"

Chiara'nın yanındaki yatağa oturuyorum ve ellerini tutuyorum. Yüzümü gördüğünde yüzündeki şaşkınlık ifadesi korkuya dönüşüyor. Önce Lorenzo'ya, sonra da bana bakıyor.

"Nicole öldü, değil mi?"

"Biz de öyle düşünüyoruz. Çok üzgünüm, kedicik."

Chiara bana bakıyor, çaresizlik yüzüne yansıyor. Sonunda yüzü buruşuyor ve hıçkırarak "Ama Nicole yanlış bir şey yapmadı ki" diyor.

Kız kardeşlerimiz de öyle. Bize bağlı olmak dışında hiçbir suçları yoktu. Şimdi, Siyah Orkide Katili Chiara'ya eziyet ediyor. "Bu pisliği bulacağız ve yavaşça işini bitireceğiz. Yemin ederim."

"O olduğuna emin misin? Emin misin?"

"Elimden geldiğince çabuk teyit edeceğim." Fotoğraflara ihtiyacım var. Polis otomatik olarak çevrimiçi bir sunucuya yedekleme yapıyorsa, Thane fotoğraflara erişebilir.

Telefonlarımız çalışıyor ve Lorenzo kendi telefonunu kontrol ediyor. "Hikaye haberlere düştü. Cassius ve Salvatore yoldalar."

"Olay yerine gidip kendimiz göremez miyiz?" Chiara ona sorar.

Lorenzo başını sallar. "Bölge kilit altında. Eğer yüzümüzü gösterirsek tutuklanırsınız ve üzerinize atırlarlar."

"Nerede bulundu?"

Lorenzo söylemek istemiyor. Ben de istemiyorum ama sonunda itiraf ediyorum, "Babanın evinin yakınında." Chiara iki büklüm oldu ve inledi. "Hepsi benim suçum. Benim yüzümden öldürüldü."

"Kes şunu." Omuzlarından tutup bana bakmasını sağlıyorum. "Onu sen mi kaçırdın? Onu öldürdün mü?"

Bu katilden başka kimsenin suçu değil."

Chiara bana doğru yığılıyor ve kollarımda hıçkırıyor. Onu kendime yaslıyorum ve alnına öpücükler konduruyorum. "Kedicik, bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor ama Lorenzo seninle kalacak, tamam mı?"

"Tamam," diyor, sesi gözyaşları ve sefaletle kalınlaşmıştı. Ayağa kalktığımda Lorenzo bana telaşlı bir bakış fırlatıyor. "Ne yapacağım?" diye tıslıyor nefesinin altından.

"Sadece tut onu. Zor değil." Ellerimi omuzlarına koydum ve onu kızın yanına ittim.

Lorenzo da Cassius kadar rahatsız ve paniklemiş görünüyor ama onu kendine yaklaştırıyor, dişlerini sıkıyor ve sırtını sıvazlıyor. Bir an sonra bir elini kızın ensesinde gezdiriyor ve başını omzuna yaslıyor. Yavaşça rahatlıyor ve ikisini orada bırakıyorum, Chiara'nın acı dolu hıçkırıkları beni merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyor.

Mutfakta Thane'i geri aradım. "Olay yeri fotoğraflarını yükleyip yüklemediklerini görmek için polis sunucularına erişebilir misin?"

"Çoktan yaptım. Onları senin şifreli klasörüne göndereceğim." Yazma sesi duyuyorum ve sonra Thane her zamankinden daha karanlık bir sesle ekliyor, "Kadınının bunları görmesine izin verme. Hiç hoş değil."

Hiç şansım yok. Klasöre girip onları karıştırmaya başladığımda, bodrumdan birinin yürüdüğünü duyuyorum ve sonra Cassius kapıdan giriyor.

"Haberleri gördüm. Gerçekten o mu? Chiara nasıl..." Yüz ifademi görünce sözünü kesiyor. "Sen iyi misin?"

"Resimlerim var." "Göster bana."

Telefonumu uzattım. Memnuniyetle. O kana bulanmış, aşağılayıcı görüntüleri

Be

- n. Cassius birkaç tanesine göz gezdiriyor. "İçine sıkışan şey ne?" Sertçe yutkunuyorum. "Bir haç. Katolik okuluna gitmiş." "*Mio Dio*," diye mırıldandı.
- Aynı katil. Aynı kişi olmalı. Detaylara gösterilen özen. Zalimlik. Gösteriş

parçalanmış cesedin.

"Sence videoyu kim alacak?" Cassius telefonumu geri uzatarak soruyor. "Nicole'un babası mı? Yoksa biz mi?"

Sanırım bekleyip göreceğiz. Kesin olarak bildiğim bir şey var ki, Chiara'nın bu fotoğrafları ya da videoyu görmesine izin vermeden önce öleceğim.

İKİ GÜN SONRA, evimden çıkarken zayıf yüzlü bir adam arabasından iniyor ve yavaşça bana doğru yürüyor. Ağır bir yorgunluğun pençesinde kıvranan birinin sert bacaklı, karmakarışık yürüyüşüne sahipti.

Arabamın yanında durmuş, bunun şimdiye kadarki en kötü vatandaş tutuklama girişimi olup olmadığını merak ediyorum. "Beni ihbar etmen karşılığında bir milyon dolar istiyorsan, bundan daha fazlasını yapman gerekecek."

Önümde duruyor ve yakından baktığımda sulu gözlerinin kırmızı olduğunu ve gömleğinin düğmelerinin yanlışı deliklerden iliklendiğini görebiliyorum. "Ben Carlo De Luca. Sen Vinicius Angeli'sin, değil mi?"

De Luca. Bu Nicole'un babası olmalı. "Evet, ben Vinicius Angeli. Kızınız için üzgünüm."

Hızla gözlerini kırıştırıyor ve omzumun arkasından bakıyor. Zavallı piç. Şu anda yaşadığı dehşeti hafifletmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden denemiyorum bile.

"Başka nereye döneceğimi bilemedim. Dördünüz arasında, her zaman en az..." "Deli mi?" Gülümseyerek tedarik ediyorum.

Sesi çatlıyor. "Bana polise gidemeyeceğimi söyledi. Elinde bir şey varmış. Beni görmek istiyor."

Katil. Katil mi? Hızlıca etrafıma bakındım. "Seni lanet olası aptal. Şu anda izleniyor olabiliriz.

Arabaya bin."

Ben dikiz aynasını ve ana yolda arkamızdaki arabaları kontrol ederken De Luca yolcu koltuğunda hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Peşimizde kimse yok gibi görünüyor. Birkaç dakika sonra kendini toparlıyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir yere. Arabayla gidiyoruz ve sen bana ne istediğini söyleyeceksin." "Chiara'yı görebilir miyim?"

Gözlerim önümdeki yola dikildi ve sessizce, "Onun adını bana söylemek istemezsiniz, Mr. De Luca. Ona zarar vermek isteyip istemediğinizi merak etmeye başlayacağım ve bu sağlığınız için iyi olmayacak." "Niyetim-"

"Henüz bir video almadınız mı?"

"Ne videosu? Neden?"

Bizden ve katilden başka kimse videoları bilmiyor. Onları asla polise teslim etmedik ve kimseye onlardan bahsetmedik. "Bu pislik insanların acılarından zevk almayı seviyor. Bize cinayetlerin videolarını gönderdi ama belki de artık bu onun için yeterli değildir. Eğer sizi görmek istiyorsa, bunun nedeni acı çekmenizi izlemek istemesidir."

Bay De Luca yüzünü siler ve birkaç derin nefes alır. Sonra tamamen farklı bir sesle şöyle der: "Bu takası kabul ediyorum. O benim acı çekmemi izleyebilir, benim de onu öldürme şansım olur."

Adama bir bakış attım. "Sen ciddi misin?" "O benim küçük kızım, işkence ederek öldürdü."

Otobana çıktım ve trafiğe karıştım. "Pekala. Nicole'un cesedi bulunduğundan beri olan her şeyi

anlatın. Eğer katil gerçekten sizinle temasa geçtiyse, size yardım etmek isteriz."

Bir saat sonra Bay De Luca'yı sakın bir sokakta bırakıp Lorenzo'nun yerine gidiyorum. Diğerleri çoktan

Orada Chiara'yı güvende tutmak için atacağımız adımları konuşmamız gerekiyordu ama ben hemen bu konuşmayı saptırıp De Luca'nın bana anlattıklarını onlara aktarıyorum.

"De Luca'nın bizi katille aynı odaya sokabileceğini mi söylüyorsun?" Salvatore soruyor.

"Potansiyel olarak," diye cevap veriyorum.

Chiara kolumu tuttu. "Denemek zorundayız. Bu vazgeçemeyeceğimiz kadar önemli."

Ona bakıyorum ama bir şey söylemiyorum. Hiçbir şey yapmıyoruz, kedicik.

"Bu bir tuzak olabilir. De Luca ölmemizi ya da yakalanmamızı istiyor olabilir," dedi

Cassius. "Olabilir ama adamın kafası karışık. Eğer bu bir tuzaksa, o zaman pek de iyi bir tuzak olmayacaktır."

"Zavallı Bay De Luca," diyor Chiara usulca. "Çok iyi bir baba değildi ama iyi bir insandı.

Nicole'u severdi. Acaba şimdi tüm o tıbbi konferanslar için uzak kaldığı için pişmanlık duyuyor mudur?" De Luca'nın şu anda pişmanlık duyacağı şey, biricik kızını gözünün önünden ayırmak olacaktır.

Birinin acı çektiğini ve onları korumak için orada olmadığınız için öldüğünü bilmek özel bir utanç ve çaresizlik türüdür.

Salvatore, "Bu katil tarafından kurulmuş bir tuzak olabilir," diyor. "De Luca'nın yardım için bize geleceğine dair bahse girmiş olabilir."

"Eğer bizi ona yaklaştıracaksa, bu riski göze alırım," diye cevap veriyorum.

Lorenzo, "Polislerin bir oyunu olabilir," diye belirtiyor. "Ya da bizim hayranımız olmayan herhangi biri."

Konuşma dönüp dolaşıp Chiara'nın ayağa kalkıp kahve yapacağını söylemesine kadar devam ediyor.

O mutfakta kaybolur kaybolmaz öne doğru eğilip usulca, "Bu herhangi biri tarafından hazırlanmış bir tuzak olabilir ama hepiniz biliyorsunuz ve ben de biliyorum ki bunu kendimiz görmeliyiz. Her şey ayarlandı. De Luca ile gece yarısı buluşacağız. Sorusu olan var mı?"

Karşılıklı bakışmalar ve sonra teker teker başlarını sallarlar.

Lorenzo mutfağı görebilmek için sandalyesinde geriye yaslanıyor ve sonra bize dönüyor. "Chiara saat on bir gibi yatıyor. Eğer her şey plana uygun giderse, onu arkadaşının katilinin öldüğü haberiyle uyandırabiliriz."

Birbirimize bakıyoruz, biri söyleyecek mi diye merak ediyoruz. Chiara'ya ne planladığımızı ve cesedimizi çiğneyerek bizimle geleceğini söylememiz gerektiğini.

Alıcı yok

mu? Bana

uyar.

Ayağa kalktım ve sessizce, "Ben gidiyorum. Gece yarısına çeyrek kala hepinizle ön tarafta buluşacağım."

Sekiz saat sonra, karanlıkta arabamda oturmuş Lorenzo'nun kapıdan çıkışını izliyordum. Cassius ve Salvatore zaten bekliyorlardı. Dört arabayı De Luca'nın katille buluştuğu yere yakın, Geak'lerin bölgesinin sınırının hemen içinde bir yere götürüyorum.

Bir deponun gölgesinde toplanıyoruz, hepimiz silahlı ve siyah giyinmişiz. Lorenzo ve Salvatore destek olarak iki düzine adam ayarladılar ve gölgelerde saklanıyorlar.

"Telefonlar sessizde. Yerinizi aldığınızda mesaj atın. Yaklaşan birini görürseniz herkese haber verin." Derin bir nefes alıyorum. "Bu bizim tek şansımız olabilir. Eğer onu şimdi durdurmazsak, sıradaki Chiara olabilir."

Diğer üçü başlarını sallar ve kar maskelerini indirirler. "Ben kuzey tarafını alacağım. Cassius

doğuyu, Lorenzo batıyı, Salvatore güneyi. İyi avlar."

Karanlığın içine yaya olarak giriyoruz, her birimiz önce aynı yöne gidiyor ve sonra teker teker ayrılıyoruz. Hedef yer yıkık dökük bir apartman binası. Kuzey tarafında bir otopark ve kırık bir çit var. İki külüstür arabanın arasına çömelıyorum.

Bir dakika sonra telefonum titriyor.

Cassius: *Yerimi aldım.*

Chiara'nın da dahil olduğu sohbet mesaj gönderdiğini gördüğümde midemden aşağı kaynar sular dökölüyor.

Salvatore: *Yanlış sohbet Cassius.*

Cassius: *Siktir.*

Cassius: *Siktiğimin teknolojisi.*

Lorenzo: *Doğru sohbebe mesaj gönderemeyen koca kışlı adam, daha çok, seni aptal.*

"Lanet olası aptallar telefonunu tekrar tekrar pingliyorlar," diye mırıldanıyorum ve özel sohbetimizde çenelerini kapatmaları için bir mesaj bırakıyorum. Ama artık çok geç.

Chiara: *Neler oluyor? Hepiniz neredesiniz?*

Harika, gerçekten harika. Yazıyorum, *Kitten, odaklanmamız gerek. Döndüğümüzde açıklarız. İçeride kal.*

Bensiz gittin, değil mi? Nicole'un babasıyla tanışmaya?

Chiara: *Bana nerede olduğunu söyle.*

Chiara: **BEYLER. CİDDİYİM. ŞU ANDA NEREDE OLDUĞUNUZU SÖYLEMEZSENİZ HEPİNİZİN TAŞAKLARINI KESERİM.**

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. Çok kızacak ama şu anda en iyisi konsantre olup bu işi bitirmek.

Odaklanmaktan başka çarem yok çünkü biri gölgelerin arasından çıktı ve binaya doğru yürüyor.

Chiara

I Birkaç dakika telefonuma baktım ama cevap gelmedi. Hayal kırıklığı içinde küfrediyorum ve ön kapıya doğru koşuyorum. Lorenzo'nun silahlı korumalarından dördü koridorda duruyor ve ben onlara doğru koşarken yüz ifadeleri taş gibi.

"Lorenzo nereye gitti?"

"Üzgünüm, Bayan Romano. Bunu size söyleyemeyiz."

"Bana söylemek zorundasın. Bana orada ihtiyacı var. *Hepsinin* bana ihtiyacı var." Ama adamlar yalvarışlarımdan etkilenmiyor. Doğrudan Lorenzo'ya bir mesaj yazıyorum.

Adamlarına beni sana getirmelerini söyle yoksa seni bir daha gördüğümde boğazından bıçaklarım, tıpkı bana öğrettiğin gibi.

Telefonuma bakıp üç noktanın görünmesini bekliyorum. Lorenzo'dan bir şey. Bana onun iyi olduğunu söyleyecek herhangi bir şey.

Hiçbir şey.

Dönüp yüzümü duvara bastırıyorum ve inliyorum. Ben burada işe yaramaz bir aptal gibi kilitli kalırken onlara bir şey olursa, kendimi asla affetmeyeceğim.

Birkaç dakika boyunca, başlarına gelebilecek tüm korkunç şeyleri hayal ederek bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Onlara kızmaktan bile çok korkuyorum. Geri döndüklerinde onlara kızmak için zamanım olacak.

Lorenzo'yu aramayı deniyorum ve sürpriz bir şekilde telefonu açıyor. Elimi kalbimin üzerine koyup rahatlama işareti yapıyorum. "Oh, Tanrı'ya şükür. Bana nerede olduğunu söyle. Lorenzo?"

Diğer uçta sessizlikten başka bir şey yok. Sonra sanki çok acı çeken ya da kafası karışmış biri telefonu kulağına tutuyormuş gibi hafif, zor nefes alış verişler duyuyorum.

"Alo? Orada biri mi var?" Panik içime işliyor. "Lorenzo, yaralandın mı? Neredesin? Diğerleri nerede?"

"Chiara," diyor diğer uçtaki ses. Boğuk, bulanık bir ses ve kadın sesi. Kesinlikle kadın. Ve tanıdık.

"Gelme," diyor bilinmeyen kişi, her hecesi acı verici bir çaba. "Uzak dur..." "Kim bu?"

"Bu bir..."

İçimde bir elektrik çarpması oluyor. Bu sesi tanıyorum, ama bu imkansız. İmkansız olmalı.

Ölü bir kızla konuşuyorum.

Sesi zayıf, çatlak bir fısıltı. "Tuzak."

"Nicole?" Fısıldıyorum. "Sen misin? Neredesin? Ne oldu sana böyle? "Bu bir tuzak."

"*Nicole!* Lütfen bana nerede olduğunu söyle-"

Arka arkaya üç bip sesi duyuldu ve hat kesildi. Eğer arayan Nicole ise, kesinlikle başı dertte ve onu bulmam gerek. Ama Lorenzo'nun telefonunu nasıl aldı? Numarasını tekrar aradım ve çalmasını dinledim.

Sakın

gelme. Bu

bir tuzak.

Siyah Orkide Katili. Yıllardır onlara eziyet eden canavar, hepsini tek bir yerde toplamanın bir yolunu buldu. Her birini boğazları kesilmiş ya da kafalarında bir kurşunla hayal ediyorum ve panik içinde inliyorum. Böyle bir şey olamaz. Başka kimseyi kaybedemem.

Hat açılıyor ve ben telaşla "Lorenzo? Nicole?" "Baba,"

diye fısıldıyor Nicole.

Baba?

Yoksa *öldü* mü dedi?

"Baban mı? Biri mi öldü? Yaralı biri var mı? Şu anda yanında kim var?"

Sesi o kadar zayıf ki onu zar zor duyabiliyorum. Bilincini yeni yeni kazanıyor gibi görünüyor.

"Ben... özür dilerim."

Panik içime işledi.

"Sarışın adam," diye fısıldıyor, korkuyla nefesini içine çekerek.

"Korkutucu." Ölü.

Sarışın.

Ve

korkutucu.

Hayır, hayır, hayır. Lütfen Tanrım, hayır.

Nicole beni dinlemiyor, ama yine de bağıriyorum, onu uyandırabileceğimi ve korkunç sözlerini geri alabileceğini umuyorum. "Nicole? *Nicole.*"

Bir itiş kakış sesi duyulur, Nicole'ün mırıldanmaları sanki biri telefonu elinden alıp kulağına dayamış gibi uzaklardan gelir.

Nefes alışını duyabiliyorum.

Telefonu titreyen ellerimle kavırıyorum. Bir katilin nefes alışını dinliyorum. Dört kadına vahşice işkence edip soğukkanlılıkla öldüren ve kardeşlerine olabilecek en acımasız şekilde eziyet eden adamın.

Onlardan aldı.

Ve şimdi de benden alıyor.

EPİLOG

Chiara

“W Neredesin?” Telefona fısıldıyorum ama sadece sessizlik var. Kulağımdan çektiğimde ekran bomboştu.

Etrafımda Lorenzo'nun korumalarının telefonları çalmaya başladı. Bakışıyorlar ve sonra içlerinden biri "Kahretsin." diyor.

Yetkili gibi görünen kişi aniden dikkatini topladı ve "Orkide Protokolü" dedi. Sonra hepsi bana baktı.

"Orkide Protokolü? Orkide Protokolü nedir?"

Adamlar cevap vermeden beni tutup aşağı indirdiler. Onlara karşı koymaya ve kendilerini açıklamalarını talep etmeye çalışıyorum ama beni görmezden geliyorlar. Bana insanmışım gibi davranmıyorlar bile. Daha çok teslim edilmek istemeyen inatçı bir paketmişim gibi.

"Lorenzo size mesaj mı attı? O iyi mi?"

Korumalardan biri bir cipin arka kapısını açar. "Otomatik mesaj, Bayan Romano. Bunu tetikleyecek bir şey oldu. Sizi hemen buradan çıkarmalıyız."

"Bunu tetikleyecek ne oldu? Lorenzo iyi mi? *Lorenzo'ya ne oldu?*"

Ama bana cevap vermiyorlar. Beni cipin içine ittiler, yere yatırdılar ve üzerimi bir battaniyeyle örttüler. Kaçırılma günlerim sona erdi sanmıştım.

Oturmak için mücadele ediyorum ama adamlardan biri beni tutuyor. Bu gerçekten Lorenzo'nun emri mi? Bir yerlerde kan kaybediyor ve hayati belirtileri azalıyor mu? Yoksa Nicole'ün söylediği gibi çoktan öldü ve Orkide Protokolü bana söylemeden beni korumak için kurduğu bir tür arıza emniyeti mi?

Direksiyondaki her kimse frene bastığında sadece birkaç dakikadır araba kullanıyorduk. Sertçe. Korumalar küfrediyor ve silahların kılıflarından çıkarıldığını duyuyorum. Açılan ve çarpılan kapıların sesi geliyor. Adamlar bağıyor. Acı homurtuları.

Sırtımdaki ağırlık kayboldu. Kendimi battaniyenin altından kurtarıırken eller beni tutuyor ve arabadan dışarı sürükleniyorum. Hâlâ battaniyeye dolanmış durumdayım ve zar zor bir şeyler görebiliyorum.

"Sen de kimsin? Bırakın beni! Lorenzo? Vinicius?"

Bir gümüş parıltısı var. Siyah bir ışık. Başıma bir kaput geçiriliyor ve uzun boylu ve güçlü biri

tarafından başka bir aracın içine itiliyorum. Altımdaki zemin sert metal ve iki kapı çarpılıyor. Bir minibüste miyim?

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ve bir el ağzımı kapatıyor. Parmağı ısıriyorum ve hafif bir tıslama sesi geliyor.

Tahriş.

Siktir et bu adamı. Sinir bozucu olmaktan çok daha fazlasıyım.

Daha sert ısıriyorum ve elimden geldiğince çabalıyorum. Ben çırpındıkça kapüşon kayıyor ve beni arkamdan tutan kişinin bir elinde siyah oje olduğunu görüyorum. Önümdeki ikinci adamın boğazını süsleyen belirgin bir siyah ve yeşil kurukafa dövmesi var.

O kadar şaşırdım ki mücadele etmeyi bıraktım.

Alaycı bir ses mırıldanıyor: "Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız."

Solgun, kan sıçramış bir yüzün içinde bir çift canlı yeşil gözün açıldığını hayal ediyorum.

Beklediğim gibi değilsiniz, Bayan Romano.

Aklımdan çıkmıyor. Eğer Nicole gerçekten ölmediyse, bu bir tuzaktı. Ama dört adam için değil. Benim için.

"O sen miydin? Başından beri sen miydin? Sen hastasın. *Sen hastasın.*" Çırpınıyorum ve avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Yıllarca kan, acı ve sefalet, ne için? Coldlake'in iğrenç bir köşesi için önemsiz bir mücadele mi? "Bunu Lorenzo'ya nasıl yaparsın? Bunu hepsine nasıl yapabildin? O sana güvenmişti."

Sahip olduğum her şeyle saldırıyorum ve eklemlerim ve topuklarım kaslı bacaklara ve gövdelere çarpıyor. Onlardan iki tane var ve *çok güçlüler*. Kurtulamıyorum.

"Hayatını kurtardım, pislik. Lorenzo hayatını kurtardı. Senin için vuruldu. Bunca yıl Lorenzo seni düşmanlarından korudu. *Senin için her şeyi yapardı.*"

"Kapa çeneni," diyor karanlık, donuk bir ses. Bu ses siyah tırnaklı adama ait olmalı.

Ağzımın üzerine soğuk ve buruk bir şey bastırılıyor. Şaşkınlıkla bir lokma alıyorum, sonra hatamı fark ediyorum ve nefesimi tutuyorum.

"Tatlı rüyalar prenses," diye fısıldıyor Acid kulağıma.

Patronunun lakabını benim için kullanmaya nasıl cüret eder? Bir nefes alıyorum ve başım dönüyor. Bir nefes daha alamam yoksa bayılacağım. Ciğerlerim yanıyor.

Lütfen hiçbirinin zarar görmesine izin verme.

Bilincimi korumak için mücadele ederken her bir adamı hayal ediyorum. Salvatore'nin vahşiliği. Vinicius'un güzelliği. Cassius'un ciddiyeti. Lorenzo'nun buz gibi kararlılığı. Beni kurtarmak için savaşıyor olsalardı pes etmezlerdi.

Asla pes etmezlerdi.

Ama kendimi durduramıyorum. Ciğerlerim genişliyor ve kalın, buruk anesteziyi içime çekiyorum.

Başarısız oldum. Her şey bitti. Sadece parçalanmış bir ceset ve bir videoda çığlık atan, ölmekte olan bir kız olacağım.

Siyah noktalar görüşümü doldururken, bir dua gönderiyorum.

Eğer hâlâ hayattaysan, lütfen videoyu izleme Lorenzo.

Hiçbiriniz izlemeyin.

Yok et gitsin.

Ve benimle tanıştığını unut.

Third Comes Vengeance (Promised in Blood, 3) 8 Aralık'ta raflarda olacak.

Şimdi ön sipariş verin

BONUS BÖLÜM

Kanla Vaat Edilen serisi için herhangi bir MM planlamamıştım, ancak iki adam - birlikte cehennemi yaşamış en iyi arkadaşlar, mafya patronu olmak için yetiştirilmemiş ama diğerlerinin yanında kendi boklarına sahip çıkan iki kişi - aklıma giriyor.

Ve sevişmek.

Bu kadar ateşliyken ben kimim ki onlara hayır diyeyim? Lorenzo'nun Chiara'yı ilk kez öptüğü kanal sahnesinden sonra ve kitabın sonundan bir süre önce geçen Vinicius, Lorenzo ve Chiara'nın yer aldığı bu bonus MMF bölümünün tadını çıkarın.

First Comes Blood beta okuyucularım Azmira ve CC'ye destekleri ve cesaretlendirmeleri için teşekkür ederim. Partnerim her zaman bana sırtarak "Daha kirli yapmalısın, değil mi?" diyor. Beta okuyucularımla tanışmalı!

Bu bölüm sert MM içeriği içermektedir. Eğer bu sizin tarzınız değilse, bu bölümü atlayın ve 8 Aralık'ta Üçüncü İntikam Geliyor'da görüşmek üzere.

Chiara

Birisi boynuma yumuşak öpücükler konduruyor. Gülümsüyorum, gözlerim hala kapalıyken kim olduğunu anlayıp anlayamayacağımı merak ediyorum. Elini tişörtümün altına sokuyor ve parmaklarını meme uçlarımda üzerinde gezdiriyor. Zar zor okşuyor. Beni yavaşça uyandırmak istiyor. Ve beni azdırmak.

Lorenzo olmak için fazla nazik. Cassius olmak için fazla sinsi. Salvatore olmak için fazla sabırlı. Kesinlikle Vinicius.

"Salvatore," diye inliyorum, sırtımı kamburlaştırıp tırnaklarımı kalçasında gezdiriyorum. Vinicius başını başka yöne çeviriyor. "Salvatore mu? Lanet olası Salvatore değil. Benim."

Kahkahalara boğuluyorum, omuzlarım titriyor. "Tabii ki Salvatore değil. Sana takılıyordum."

Yüzümü ona dönmek için yatakta yuvarlanıyorum. Sabah ışığı Vinicius'un güzel yüzünü altın rengine boyuyor ve gözleri parlıyor.

"Baş belası," diyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak hararetli, ağzı açık bir öpücük konduruyor. "İyi ki seni affettim. İyi ki intikam istemiyorum."

Birden parmaklarını kaburgalarımaya soktu ve beni gıdıkladı. İleri geri boğuşurken kakkahalarla çığlık atıyorum. "Merhamet. *Merhamet*."

Vinicius tişörtümü yukarı ve başımın üzerine çekiyor. "Merhamet mi? Ben soğukkanlı bir katilim. Kurşunları yerim

kahvaltı için. Sana *merhamet* göstereceğim."

Meme uçlarımdan birini ağzına alıp sertçe emiyor, aynı zamanda iç çamaşırımı dizlerime kadar indiriyor. Yataktan doğruluyorum, klitorisim aniden dokunulmak için ağrıyor.

Başımızın üzerinden derin, alaycı bir ses konuşuyor. "Tabii, bu evin sahibi olan adama merhaba demeden içeri girmeyin."

Öfkeli mavi gözlere bakıyoruz. Lorenzo tepemizde dikiliyor, elleri kalçalarında. Üstü çıplak, üzerinde sadece kot pantolon var ve saçları nemli. Karmaşık dövmeleri göğsünde ve boğazında göze çarpıyor. İç çamaşırlarım dizlerimdeyken çıplak bedenimi inceliyor ve sanki hepsi benim suçummuş gibi suçlayıcı bir bakışla beni iğneliyor. Tırnağımı dişlerimin arasına sokuyorum ve gözlerimi kocaman açıyorum.

Hiçbir şey yapmıyordum.

O izlerken diğer elim kalça kemiğimin üzerinden kayıyor ve parmaklarım yarığma giriyor. Lorenzo'nun göz bebekleri büyüyor ve ben yavaşça gülümsüyorum. Kendime dokunmamı izlemeye bayılıyor.

Vinicius başını bir elinin üzerine koyar ve boğazını temizleyerek arkadaşına göz kamaştırıcı bir gülümseme verir. "Ben de tam Chiara'ya günaydın diyordum."

"Bunu görebiliyorum. Ben aşağıda çalışırken evimi seks seslerinle mi dolduracaktın?"

Vinicius göğüslerimi avuçluyor ve meme uçlarımı sıkıyor. "Boş ver çalışmayı. Gel bize katıl." Puslu, şehvet dolu gözlerle Lorenzo'ya bakıyorum. "Evet, bize katıl."

Dizlerini yatağa bırakıyor ve bana ulaşmak için Vinicius'un üzerine eğiliyor. "Prenses, zaten merhamet için yalvarıyordun. İkimizle aynı anda başa çıkabileceğinden emin misin?"

Kollarımı boynuna doladım. "Üçünüzle aynı anda başa çıkabilirim, unuttun mu?"

"Siktir, yani yapabilirsin." Lorenzo gülümsüyor ve dövmeli eliyle çenemi tutup ağzını benimkinin üzerine eğiyor. Tüm nefesim ciğerlerimden çalınıyor.

Lorenzo'nun öpücükleri şok edici. Ve *ısırtıyor*, dişlerini alt dudağıma batırıyor ve sonra diliyle kaydırıyor. Onun öpücüklerine alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

"Vay anasını. Onu öptün mü?" Vinicius soruyor. "Şimdi mi öpüştün? Ne zaman oldu bu?"

"Bu kadar büyütmeyi bırak," diye mırıldanıyor Lorenzo ve beni tekrar öpüyor. Dili benimkinin üzerinde geziniyor ve usulca inliyor. Ağzının benimkine değmesi hoşuna gittiği için tekrar şaşırmış görünüyor.

İç uyluğumu kavırıyor, sıkıyor ve bacaklarımı açıyor. Onun tarafından itilip kakılma hissine bayılıyorum.

Vinicius'un soyunduğunu hissedebiliyorum ve elimi çıplak karnının üzerinde kaydırıyorum. Uyanmak için en iyi yol bu. Çok şanslı bir kaltağım.

Gözlerimi açıyorum ve iki güzel adamın arasına bakıyorum. "Bir sorum var. Siz ikiniz belli ki geçmişte bir şeyler yapmışsınız. Kiminle üçlü yaptınız? Strife'taki ödül avcılarından biriyle mi?"

Eminim avcılardan biridir. Lorenzo her zaman Strife'a gider ve Vinicius da Thane'i tanır. Muhtemelen orada içiyorlardır ve striptizcilerle avcıları etraflarında dolaştırıyorlardır. Bu ikisini seve seve üst kata kadar takip edecek ve ne isterlerse yapmalarına izin verecek muhteşem, vahşi kadınlar.

İki adam karşılıklı bakışırlar.

"Dörtlü mü? *Daha fazla mı?* Hadi, söyle bana. Poker oynadığımız gece, Lorenzo senin nasıl kafa yaptığını gördüğünü söyledi."

Vinicius, "Başımı nasıl verdiğimi *biliyor*," diye

yanıtlıyor. "Bu ne-"

Lorenzo bir şey söylemek yerine beni bıraktı, Vinicius'u yakaladı ve ağzını

sert ve vahşı bir öpücük.

Lorenzo

Vinicius keskin bir nefes alıyor ve ağzını benimkinin altında açıyor.

Chiara'yı öptüğümünden beri Vinicius'u öpmenin de aynı derecede iyi hissettirip hissettirmeyeceğini merak ediyordum. Dili benimkine çarpıyor, beni kızdırıyor, daha derine davet ediyor. Dilimle ağzını yağmalıyorum, sikim kot pantolonuma doğru geriliyor.

Evet. Bu çok iyi.

Çok lezzetli.

Vinicius onu öpmediğim için beni hiç rahatsız etmemiştii ama bunu soğuk bulduğunu biliyordum. Zor nefes alarak ve ona bakarak geri çekildim.

Chiara şok içinde bana bakıyor. "Aman Tanrım. Lorenzo. Öpüşüyorsunuz... Bekle, siz ikiniz seks mi yaptınız?"

Ayağa kalktım ve bir elimi ikisinin de göğsüne koyarak birinden diğerine baktım. "Soru-cevap mı yapmak istiyorsunuz, yoksa sevişmek mi?"

Vinicius bana gülümsüyor ve dilinin ucuyla sivri bir köpek dişine dokunuyor. Ne istediğini zaten biliyorum.

Chiara'ya dönüyorum. "Evet, prenses?"

Chiara kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor. Sırf ben de onu istediğim için onu istemediğim için çıldırmasına ya da ağlamasına hazırım. Bunu yapmayalım, lütfen.

"Onu tekrar öp," diye nefes alıyor. "Bu çok ateşliydi."

Yüzümde hararetli bir gülümseme beliriyor. Mükemmel. Eğilip ağzımı Vinicius'unkine bastırıyorum, bu sefer daha yumuşak. Son zamanlarda bana ne oldu bilmiyorum ama bu tür şeyler artık o kadar rahatsız edici ya da sıkıcı gelmiyor. Kafamın içindeki her şey daha sessiz, iyi anlamda. Kendimi öpücüğün üzerinde oyalanırken buluyorum ve sonra Chiara'nın dudaklarını yakalamak için başımı çeviriyorum.

İkisi de çok güzel.

Biri kot pantolonumun düğmelerini açıp kalçalarımın altına iterken onları öpmek arasında gidip geliyorum. Büyük bir elin sikimin etrafına sarıldığını hissediyorum ve inliyorum. Vinicius beni yavaşça avucunun içinde yukarı aşağı hareket ettiriyor.

"Benim için ısladın mı prenses?" Uyluklarını birbirinden ayırırken ağır bir iniltiyle söylüyorum. Orta ve yüzük parmaklarımı alıp Vinicius'un ağzına sokuyorum. Ben parmaklarımı içine sokup çıkarırken o da parmaklarımı emiyor, dili üzerimde geziniyor. İyice ıslandıklarında dudaklarından çekip Chiara'nın amına sokuyorum.

"Parmaklarıma gel prenses. İlk orgazmını istiyorum. Gerisini Vinicius sana verecek, o yüzden benim için iyi bir tane yap."

Evet, çok ıslak. "Aferin kızıma," diyorum dişlerimi sıkarak. Vinicius yatakta aşağı doğru hareket etti ve sikimi ağzına aldı. İkisine bakarken vücudumu bir sıcaklık kaplıyor.

"Hiç adil değil," diye inliyor, yastığı tutuyor ve nefes nefese kalıyor. "Bana karşı tatlı olman gerekmiyor. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Parmaklarımı sıkıyor, sanki o *iyi kız* doğrudan amına gitmiş gibi. "Ne demek istiyorsun? Ben çok tatlıyım. Şunu izle." Parmaklarımı Vinicius'un altın sarısı saçlarından geçirip sıkıca kavriyorum, sonra boğazının derinliklerine doğru itiyorum. "Aferin oğlum."

Vinicus burnundan sertçe nefes alıyor ve aletinin ucunda bir damla ön sperm beliriyor. I

yumuşakça gül ve gitmesine izin ver.

Chiara gözlerini adamın bana yaptığı saksodan ayıramıyor, sanki bu şimdiye kadar tanık olduğu en porno şeymiş gibi. Evet, Chiara muhtemelen hiç porno izlememiştir. İlk defa iki kişinin seks yaptığını görüyor olmalı.

Parmaklarımı amına sokmaya devam ederken ona doğru eğildim. "Sen küçük pis bir sapıksın Chiara, sikimin emilişine bakıyorsun. İyi kızlar bakmaz. İyi kızlar parmaklanırken kötü adamların parmaklarına fişkırmazlar. Elimizde ne var biliyor musun, Vinicius? Bir erkeğin sikilmesini izlemek için can atan küçük bir sürtük."

"Kapa çeneni," diye fısıldıyor, yanakları daha da kızarıyor ama hâlâ sikime bakıyor.

"Bu işte çok iyi, değil mi? Dilin ağzının çatısına baskı yapıyor, değil mi prenses? Keşke sikimi yalıyor olsaydım diyorsun. Öyle değil mi? *Hey*." Çenesine dokunuyorum ve iki parmağımla gözlerimi işaret ediyorum. "Boşaldığında bana bak."

Chiara telaşla ve hızlı hızlı nefes alarak yüzüme bakarken kendini kaybetmenin eşiğinde.

"Yakında bir gün aletimi başka biriyle birlikte buraya sokacağım ve ikimiz de aynı anda senin amını sikeceğiz. Kimi seçeyim? Cassius'a ne dersin? Cassius'un koca, şişko aleti ve benimki birlikte seni korkutacak. Bu senin için yeterli olacak mı? Seni açgözlü kaltak. Seni küçük sikli sürtük."

Chiara boğuk bir çığlık atıyor ve başı yastığa düşüyor, ben de sırtıyorum. İşte gidiyor, tam zamanında. Parmaklarımın üzerine geliyor ve neredeyse onları sıkacak kadar sert sıkıyor.

"Çok *kabasın*," diye mırıldanıyor, sırtı kamburlaşıyor ve orgazmdan aşağı süzülürken gözleri hâlâ kapalı.

"Bu kadar zevk alma o zaman." Başparmağımı ağzına sokuyorum. Dudakları etrafına kapanıyor ve emiyor. "Ağzında bir sik mi istiyorsun?"

Başını sallıyor, başparmağımı aşağı yukarı hareket ettiriyor.

"Mükemmel. Aşağı kay prenses ve bize neler yapabileceğini göster. Ve iyi yap."

Vinicius'u yan yatırdım ve arkasına uzandım. Chiara vücudundan aşağı doğru kıvrılıyor ve işe koyuluyor.

Vinicius bir yanda onun, diğer yanda benim görüntümü seyrediyor. "Sonunda hak ettiğim hayranlığı buldum," diyor. Chiara ağzı doluyken gülüyor ve onun karnını çimdikliyor. "Ah!"

Birkaç gün önce komodinin çekmecesine bir şişe kayganlaştırıcı bırakmışım ve uzanıp onu aldım. Kayganlaştırıcıyı iki parmağımın üzerine sürdüm. "Prensес, onu gerçekten iyi emdiğini görmek istiyorum. Ağzında bir sik varken hiç bu kadar iyi görünmemiştin."

"Peki ya ben?" Vinicius sorar.

Elimi altın sarısı saçlarının arasına sokup sıkıca tutuyorum. "Peki ya sen?" Ben de karşılık veriyorum ve parmağımın ucunu kıcının sıkı halkasına bastırıyorum. Onu sertçe becerdiğim için parçalandığı andan daha ateşli görünmüyor. Ya da ben öyle sanıyordum, ta ki Chiara sikini yavaşça emerken parmağımı içine sokana kadar.

İkimiz de onu tatmin ediyoruz. Bu çok daha ateşli. Ve seksi.

Ve *güzel*. İkisi birlikte mükemmel görünüyorlar, güzel ve ışıltılılar, sanki şafağın kişileşmiş halleri gibi. Bilmiyorum. Ben şair değilim. Ama onlara bakmadan duramıyorum.

Vinicius inliyor, gözleri kapanıyor ve kaşları keskin bir şekilde birbirine çekiliyor. Chiara kalçalarını kavırıyor ve onu daha derine çekiyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum, onları izliyorum ve ikinci bir parmak ekleyip Vinicius'un içine sokup çıkarıyorum. "İkiniz de."

Kadın ağzını adamın boyunda aşağı yukarı gezdirirken Vinicius arkasına uzanır ve

sikimi okşuyor, bana kararsız bir el işi yapıyor, beni okşadığından daha fazla zevkle sıkıyor.

"Kedicik, ağzın inanılmaz hissettiriyor," diye inliyor, kıcı parmaklarımın etrafında kasılıyor. "Yavaş ol prenses. Henüz boşalmasına izin verme."

"Ama boşaldığı zaman çok güzel görünüyor," diye cevap veriyor ve sonra onu tekrar derinlemesine yutuyor. "Eğer boşalırsa, bir daha orgazm olamayacaksın."

Bu onu yavaşlamaya ikna eder.

Vinicius yataktan uzanır ve pantolonundan küçük, koyu renkli bir şişe çıkarır, bir burun deliğini kapatır ve keskin bir şekilde içine çeker.

Chiara doğrulup şişeyi Vinicius'tan almaya çalışıyor ama elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Sen değil." "Ama geçen sefer hoşuma gitmişti."

Eminim öyledir. Birkaç saniyeliğine uçurtma gibi havadaydı. "Sana söyledim, sadece bir kerelikti." "Tehlikeli mi?"

Şart değil, ama ben onun aşırı zorba, aşırı korumacı, pislik doktoruyum ve benim sözüm olmadan hiçbir şey ona dokunamaz, içine giremez veya onu değiştiremez.

Ayrıca, götten sikilen o değilken buna ihtiyacı yok.

"Benimle tartışmak tehlikeli," diye belirtiyorum kötü bir gülümsemeyle ve bir elimi boğazına doluyorum.

"Vinicius'a izin verildi."

"Vinicius uzun zaman önce kendini bozdu."

Vinicius ona göz kırıyor. "Merak etme kedicik, Lorenzo'dan istediğin her şeyi alabilmen için sana tüm numaraları öğreteceğim."

"Birileri kovulmak için yalvarıyor," diye hırlıyorum.

Şişenin kapağını kapatıp bir kenara atıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Her zaman."

Tanrım, lanet olası haftalar oldu. Parmaklarımı onun içinden çekiyorum, kayganlaştırıcıyı kapıyorum ve sikime yüklü bir miktar döküyorum. "İzliyor musun prenses?" Kendimi aşağı yukarı ovup sikimi kayganlaştırırken Chiara'ya mırıldanıyorum.

Tabii ki öyle. Ben sikimin başını Vinicius'un göt deliğine masaj yaparak sokarken o oturuyor, gözleri kocaman. Her zaman çok hareketsiz duruyor. Çok istekli. Kalçalarını sıkıca tutuyorum ve lezzetli, sıkı kas halkasının içine batıyorum.

Vinicius inliyor ve yüzünü yastığa bastırıyor.

Ona birkaç sığ itiş veriyorum ve sonra daha derine itiyorum. Chiara'nın ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım."

Harika görünüyor. İkiniz de bunu bana yapmayı nasıl başardınız?" "Ve sen buna bayıldın. Altına gir prenses."

Vinicius bir elini yatağa dayıyor ve Chiara'yı altına alıyor. Kalçalarından birini omzuna kadar itiyorum ve içine giriyor.

"Fuuuuuck," diye inliyor, tek bir itişten sonra duruyor, yaptığımız şeyin üstesinden geliyor.

Kendimi sabit tutuyorum ve Vinicius'un omzunun üzerinden bana bakan Chiara'ya eğlenerek bakıyorum. *Çok tatlı değil mi? Şunu izleyin.* Sesimi sinirli çıkararak ona, "Kendine gel, Vinicius. Onunla yatıyor musun, yatmıyor musun?"

Vinicius geri çekilirken, beni kıcının daha derinlerine itiyor ve sonra Chiara'ya batıyor. Her yavaş itişte zevkle inliyor.

Yatağın başucundaki çekmeceye uzanıp Salvatore'un onun üzerinde kullandığı asayı çıkarıyorum ve Chiara'nın eline tutuşturuyorum. "Oyuncağınla oyna prenses."

Ayarı çözüyor ve klitorisine alıyor. Şüpheli bir şekilde hızlı. Bahse girerim gecenin bir yarısı

kendi üzerinde kullanıyordur.

Tembelce itiyorum, ikisinin de yüzlerinin kıpkırmızı olmasının ve nefes nefese kalmalarının tadını çıkarıyorum. "O asayla oynuyordun, değil mi?"

Başını sallıyor. "Geçen gün buldum. Hâlâ sevip sevmediğimi merak ediyordum." "Peki ya sen?" Vinicius soruyor.

"Yedi kez geldim," diye yanıtlıyor kadın ve adam gülüyor.

Daha hızlı itmeye başladım. Uzuvarlarımız ve dağınık, lezzetli ritimlerimiz birbirine karışıyor. "İkinizi de aynı anda beceriyorum. Beni hissediyor musun, prenses?"

Hızla başını sallıyor, inliyor. Vinicius konuşamıyor bile. Gözleri kapalı ve ifadesinden başka bir gezegende olduğunu anlayabiliyorum.

"Onu senin içine sokuyorum. Amındaki benim sikim."

Tırnaklarını önce benim omzumda, sonra Vinicius'un omzunda gezdiriyor. Onu öpüyor ve boşalırken öpücüğü kesiyor. Yüksek sesle. Elimi tutmaya çalışıyor, gözleri kapalı, ben de sıkıca tutuyorum. Eli benimkinde. Sikim Vinicius'un kışında. Tanrım, bu çok mükemmel.

Vinicius birazdan boşalacak ve onu içinden çekip çıkarıyorum. "Bunu sikinin alt tarafına koy. Başına yakın bir yere." Hâlâ orgazmın etkisinde ve parmaklarımı yüzüne doğru şaklatıyorum. "Hey, seninle konuşuyorum prenses. Sana söyleneni yap."

Bana göz kırpmıyor. "Tanrım, çok *patronluk* taslıyorsun. Ne, bu mu?" Chiara asayı tutarak soruyor. "Evet. Sesini aç."

Kadın bunu yapar ve Vinicius'un gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi olur.

"Kafayı yiyeceğim," diyorum dişlerimin arasından, hızla itiyorum. "Onu boşaltacak mısın prenses?"

"Sanırım-" Vinicius aniden elinin her tarafına fışkırıp inlerken şaşkınlıkla bağırıyor. Chiara sırtıyor ve onun spermlerini sikine sürüyor.

Oh, Tanrım, bu çok ateşli. İkisini daha sık sikmem lazım. İhtiyacım var... İhtiyacım var...

Sikeyim.

Yükümü Vinicius'un derinliklerine boşaltıyorum, Chiara'nın bir elini karnıma bastırıldığının ve beni okşadığının belli belirsiz farkındayım. Zevk içimde yuvarlanıyor, bedenimi esir alıyor.

Gözlerimi açtığımda Chiara bana gülümsüyordu. Vinicius yüzünü onun boynuna gömmüştü.

Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve inliyorum. Kahretsin, buna ihtiyacım vardı. Vinicius'tan kurtulup ayağa kalkıyorum ve duşa girip suyu açıyorum. Biraz sonra Chiara ve Vinicius da benimle birlikte sıcak suyun altına girdiler. İkisi de sarhoş gibiydi ve kollarını bana doladılar, temizlenmekten çok bana dokunmakla ilgileniyorlardı.

"Neden ikiniz de yoluma çıkmıyorsunuz?" diye mırıldanarak şampuana uzandım ve ikisinin de kafasına biraz sıktım. Onları yıkamama izin verdiler ve ikisi de hiç yardımcı olmadılar.

"Gülümsediğinde çok tatlı oluyorsun," diyor Chiara bana. "Kapa çeneni," diyorum ve onu öpüyorum.

Chiara yatak odasına geri dönerken elimi tutuyor ve beni yatağa doğru çekiyor.

"Kaçmamdan mı korkuyorsun prenses?"

"Evet," diye cevap veriyor, beni yanına çekiyor ve yanıma sokuluyor.

Vinicius diğer tarafımdaki yatağa giriyor ve ikisi de kollarını karnıma sarıp başlarını omuzlarıma koyuyorlar.

"Yapacak işlerim var."

Vinicius gözleri kapalı, "Hayır, yok," diye yanıtlıyor.

İyi. Beş dakika, ama sonra Chiara'nın ciyaklamasını duymadan önce yaptığım şeye geri

dönüyorum.

merhamet için.

Gözlerimi kapatıyorum ve bedenim Chiara ve Vinicius'un iki yanımda ısıttığı yatağın içinde eriyor. Parmakları hâlâ benimkilere dolanmış durumda ve onu nazikçe sıkıyorum. İçimden acı tatlı bir sızı geçiyor ve sinirlerim aniden kalkıp gitmem için bağılıyor. Bu an nasıl olsa sona erecek, bari kendi şartlarımla bitireyim.

Derin bir nefes alıyorum ve dürtünün geçmesine izin veriyorum.

Uykuya dalmış olmalıyız, çünkü bir sonraki bildiğim şey, birinin bana doğru hareket etmesiyle uyandığım.

Ben.

Vinicius bir dirseğinin üzerinde oturmuş, bana ve Chiara'ya bakıyor. Chiara uyuyor, salyaları akıyor.

Omzuma. Gözlerimiz buluştuğunda Vinicius'un yüz ifadesi şaşkın ama memnun, ağzından "*Ne yapıyorsun?*" diye çıkıyor.

Onun yanında uyuyakalmak. Onu öpmek.

Son dokuz yıldır bir parçam mutfakta yerde yatıyor, bir elimde silah, diğer elimde bir şişe votka.

Kendimi öldürmeyi bekliyordum. Ve ben bunun farkında bile değildim.

Bunu istemiyorum.

Ölmek istemiyorum.

Chiara'ya bakıyorum ve usulca, "Onu alalım mı?" diyorum.

Vinicius gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Eğer bana bir şey olursa-" diye başlıyorum.

"Kapa çeneni." Vinicius beni öpüyor. Yanımızda Chiara'nın uyandığını ve ayak parmaklarını uzatırken uykulu bir şekilde yüzünü koltuk altına gömdüğünü hissediyorum. Sonra oturuyor.

Uzun saçları çıplak omuzlarına dökülüyor. Gülümsüyorum ve ağzım acıyor. Başparmağımı alt dudağımda gezdiriyorum. "Dudağım çatladı. Bu da ne böyle?"

Chiara esnerken, "Vinicius bu sabah tıraş olmadı," diye açıklıyor.

Önce ona, sonra da Vinicius'un çenesindeki kirli sakala bakıyorum. "Şaka yapıyorsun. Bunu öpüşmek mi yaptı? Sürekli acı mı çekiyorsun prenses? Dört erkeğin seni öpmesi işkence olmalı."

"Sadece içinizden biri bir gündür tıraş olmamışsa. Cassius hariç. Onun sakalı var, o yüzden yumuşak, dikenli değil."

"Yeni kural, herkes tıraş olacak," diyorum ve telefonuma uzanıp grup sohbetine yazıyorum.

Lorenzo: *Kirli sakal döküntüsünün bir şey olduğunu biliyor muydunuz?*

Lorenzo: *Kirli sakalların varken Chiara'yı mı öpüyordun?*

Zımpara kağıdını öpmek gibi.

Sizi lanet hayvanlar.

Vinicius, Chiara ile birlikte mesajları okuyabilmek için telefonunu alır.

"Salvatore ve Cassius buradaki alt metni anlayacaklar mı?" Chiara soruyor. "Oh, hayır, Vinicius. Salvatore ve Cassius seviştiğimizi anlayacaklar," diye mırıldanıyorum, hâlâ yazıyorum.

Vinicius gözlerini devirir. "Ona aldırmayın. Seksten sonra alaycı olur. Mutlu olduğunu göstermenin bir yolu bu."

"Benden saklıyordun ve bu ikisi o kadar geleneksel ki belki yargılayıcı olurlar diye düşündüm."

"Senden saklamıyorduk. Lorenzo'nun aklı başka şeylerdeydi ve ben anlatmayı değil göstermeyi tercih ederim."

"Oh, evet. Sinsi saldırıların hakkında her şeyi biliyorum." Chiara ona burnunu kıvırıyor ve gülümsüyor. Sonra ciddileşiyor. "Birlikte yaşadığınız korkunç şeyleri her düşündüğümde kalbim acıyor. Bunca zaman birbirinize sahip olduğunuzu bilmek beni daha iyi hissettiriyor."

"Bunu zaten biliyordun prenses," diyorum telefonumu bir kenara atarken.

"Evet, ama arkadaştan daha fazlası olduğunuzu bilmek çok farklı. Birbirinize bana hissettirdiğiniz gibi hissettiriyorsunuz ve bu çok güzel."

Vinicius ve ben karşılıklı bakışıyoruz. O cevap vermiyor, ben de vermiyorum. Onun hayallerini yıkmak istemiyoruz. Elbette, birbirimize sahiptik ve her zaman arkadaşlık, ama asla böyle birlikte yatmadık. Ona hiç şefkat göstermedim.

Uzanıp çenesini kavriyorum ve bakışlarımla üzgün olduğumu ifade etmeye çalışıyorum. Her zaman bu kadar soğuk olmak istememiştim.

Vinicius bana çarpık bir gülümseme veriyor ve gözleri ısınıyor. O biliyor. "Ne düşünüyorsun Lorenzo?" Chiara soruyor.

Vinicius benim yerime cevap veriyor. "Burada en sevdiği iki insanla birlikte ne kadar mutlu olduğunu düşünüyor." Chiara gülümseyerek parmaklarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Bu doğru mu?"

Vinicius'un altın rengi gözlerinden Chiara'nın iri mavi gözlerine bakıyorum. Elleri göğsümde ve saçlarıma dolanmış. Bedenleri bana yaslanmış, sanki onlara iyi geliyormuşum gibi. Sanki onları güvende hissettiriyorum, korkutmuyorum.

Chiara, Vinicius'a "Hayır demiyor," diyor.

Gözlerimi kapatıp yastıklara uzanıyorum ve onları kendime yaklaştırıyorum. Evet. Hayır demiyorum.

Third Comes Vengeance (Promised in Blood, 3) 8 Aralık'ta raflarda olacak.

Şimdi ön sipariş verin

İkinci Savaş Geliyor'u okuduğunuz için teşekkürler! Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'e yorum bırakmayı unutmayın.

YAZAR HAKKINDA

Lilith Vincent, vahŖi tarafta yaŖamaya inanan buharlı bir mafya ters harem yazarıdır! Hepsini seçmek varken neden birini seçersiniz ki?

Haberler, tanıtımlar ve freebies için Lilith Vincent'ı

takip edin: [TikTok](#)

[Instagram](#)

[Goodreads](#)

[Facebook Grubu](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.